ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΡ. 16 — 4 ΔΡΧ.

Μεταξὺ τοῦ περιοδικοῦ τύπου τῶν Βαλκανίων τὴν πρώτην κυκλοφορίαν ἔχει ἡ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γραφεῖα:
Εὐριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάρη, Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων) Ἐμβάσματα ἐπιταγαὶ κτλ. ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἰδιοκτήτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΔΙΑΦΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομαί:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία Δραχ..... 200
Ἐξάμηνος Δραχ..... 110
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία Δολλάρια.....7
Λίραι Ἀγγλίας.....2.10

ΕΤΟΣ Α΄ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 16 — ΑΘΗΝΑΙ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ 1935 — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΛΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τὰ μυθιστορήματά μας

Μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τῆς «Ἀτλαντίδος» εἶνε καὶ τὸ νέο της μυθιστόρημα τὸ «Ρομάντσο τῆς Ἀλίκης», ποὺ γράφεται μὲ τόση λογοτεχνικὴ δεξιοτεχνία ἀπὸ τὸ ΜΑΡΙΟ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ «Ἀγάπη ποὺ σκοτώνει» τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ἀριστούργημα τῆς διασήμου συγγραφέως Πεβερέλλι, ἔχει κατενθουσιάσει τὸ ἀναγνωστικό μας κοινό.

Τί νὰ πῶμε γιὰ τὸν «Ἰατρὸ Ροσκὼφ» καὶ τὸ «Μὲ τὸ Σπαθὶ γιὰ τὸν Ἔρωτα» τὰ μεγαλείτερα ἀριστουργήματα τῆς Γαλλικῆς Λογοτεχνίας.

Ὅσο πιὰ γιὰ τὸ «Φοῦ Μαντσοῦ» εἶνε τὸ ἐκλεκτότερο τῶν ἀστυνομικῶν. Μ' αὐτὸ συμπληρώνονται πέντε ἀριστουργήματα, στὰ ὁποῖα βρίσκει κάθε ἀναγνώστης μας αὐτὸ ποὺ ζητᾶ γιὰ νὰ περάσῃ τὶς πιὸ εὐχάριστες στιγμές.

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστας

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας θέλουν ν' ἀποκτήσουν τὸ χρυσόδετο τόμο τῶν 13 φύλλων τῆς «Ἀτλαντίδος» μποροῦν νὰ πηγαίνουν τὰ φύλλα εἰς τοὺς ἐμποροπράκτορας, οἱ ὁποῖοι κατόπιν συνεννοήσεως μεταξύ μας, θὰ δέχωνται ἔναντι ἀποδείξεως καὶ καταβολῆς τῶν 30 δραχμῶν τὰ φύλλα καὶ θὰ μᾶς τὰ στέλνουν γιὰ δέσιμο.

Τοὺς τόμους θὰ παραλαμβάνουν ἕτοιμους χρυσοδεμένους πάλιν ἀπὸ τοὺς ἐμποροπράκτορας ἄνευ ἄλλων ἐξόδων.

Οὕτω, οἱ ἀναγνῶσται μας δὲν θὰ ὑποβάλλωνται σὲ ἐπὶ πλέον ἔξοδα μεταφορᾶς καὶ ταχυδρομείων

Τὰ δυστυχήματα

Ὁλόκληρη ἡ ἀκτὴ τοῦ Σαρωνικοῦ ἀπὸ τὰ Φάληρα μέχρι τὴ Βοῦλα ἔχει μεταβληθῆ σὲ μιὰ ἀπέραντο παγίδα κινδύνου. Ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὰ δυστυχήματα, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε θανατηφόρα δικαίως θὰ ἀνησυχήσῃ ὅτι σύντομα ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐλλατωθῆ σημαντικῶς. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ὑπάρχει εἰδικὴ στατιστικὴ ποὺ μᾶς πληροφορεῖ διὰ σχετικῶν δημοσιευμάτων της εἰς τὸν τύπον τῶν ἀριθμὸν τούτων. Ἔτσι σύμφωνα μὲ τὴν... ἐπίσημον στατιστικὴν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐσημειώθησαν... μόνον 235 δυστηχήματα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δυὸ ὑπῆρξαν θανατηφόρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ σταθμοὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, προσφέρουν ὅσο μποροῦν καλλίτερα τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς λουομένους Ἀθηναίους, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ τὰ μπάνια ἔχουν ἐξελιχθῆ εἰς κίνδυνον ὅπως καὶ τ' αὐτοκίνητα στοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους.

ΟΠΟΙΟΣ

ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας θέλει νὰ σχηματίσῃ τὸν

Α΄ τόμο

τῆς «Ἀτλαντίδος»

μπορεῖ νὰ προσαγάγῃ στὰ γραφεῖα μας τὴν σειρὰν τῶν τευχῶν

ΑΠΟ 1—13

καὶ μὲ 25 δραχμὰς θὰ τοῦ ἑτοιμάσωμε ἕνα χρυσόδετο βιβλίο, καλλιτεχνικό, περιποιημένο, ἕτοιμο γιὰ τὴ βιβλιοθήκη.

Οἱ ἀναγνῶσται μας

ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

δύνανται νὰ μᾶς ἀποστείλουν ἐπίσης τὴν σειρὰν τῶν 13 τευχῶν μὲ 30 δραμχὰς διὰ τὴν βιβλιοδέτησιν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Α΄ τόμου

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ
Α΄
ΒΙΒΛΙΟ — ΔΩΡΟ
τῆς
«ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
εἶνε

Οἱ θλιμμένες καρδιὲς

Ντελλὺ

Ἕνας τόμος κομψότατος, καλαισθητημένος, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος μὲ πολυχρωμίες ἐντὸς κειμένου καὶ ἐξώφυλλο καλλιτεχνικό.

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

καὶ θὰ δοθῇ σὲ μερικὲς ἡμέρες. Μὴν κόβετε τὰ δελτία. Ἡ ἁπλῆ ἐπίδειξις τῶν τευχῶν ἀρκεῖ.

Τὰ βραβεῖα

Πολὺ περίεργα συμβαίνουν στὴν πρωτεύουσα. Πρὸ καιροῦ εἶχε προκηρυχθῆ διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν μηχανικῶν γιὰ τὴν ὑποβολὴν σχεδίων πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς πλατείας Συντάγματος. Ἡ ἐπιτροπὴ συνῆλθε εἰς τὴν σχετικήν της σύσκεψιν διὰ τρίτην φορὰν καὶ κατόπιν ἐξονυχιστικῆς συζητήσεως ἀπέρριψε παμψηφεὶ τὰ ὑποβληθέντα σχέδια καὶ ἔδωσε τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς ὑποβαλλόντας τὰ ὡς μὴ χρήσιμα σχέδια. Αὐτὴ ἡ ἀρχὴ καθιερώνεται γιὰ πρώτη φορὰ στὸν τόπο μας. Ὡς τώρα ξέραμε ὅτι τὰ βραβεῖα σὲ τέτοιους διαγωνισμοὺς τὰ ἔπαιρναν ἐκεῖνοι ποὺ τὰ σχέδιά τους ἐνεκρίνοντο. Τώρα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Γιὰ νὰ πάρετε ἕνα βραβεῖο πρέπει νὰ ἀπορριφθοῦν τὰ σχέδιά σας!

Νέα ἤθη, ποὺ ἂν ἐπικρατήσουν καὶ γενικευθοῦν θὰ μᾶς παρουσιάσουν καὶ πολλὲς ἄλλες ἐκπλήξεις. Ἔτσι, θὰ διαβάζωμε στὶς ἐφημερίδες: Ὁ τελειόφοιτος τῆς νομικῆς κ. Χρήστος Βιβλιοφάγος, δοὺς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις, ἀπερρίφθη παμψηφεί, λαβὼν τὸ σχετικὸν ἐκ 10 χιλιάδων δραχμῶν βραβεῖον!

Μὴ χειρότερα!

Ζητᾶτε τὴ γυναῖκα

Ἡλικιωμένος συμπολίτης, σχολιάζων τὰ... δυστυχήματα ποὺ γίνονται εἰς τὰ παράλια τοῦ Σαρωνικοῦ ἔλεγε εἰς τοὺς θαμῶνας τοῦ καφενείου, ἐνῶ ὁ ἱδρῶτας ἔτρεχε ἀπ' τὸ πρόσωπό του.

—Σ' ὅλα αὐτά, ἀγαπητοί μου, πρέπει ν' ἀναζητήσετε τὴν γυναῖκα. Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ συμβοῦν δυστυχήματα ὅταν οἱ κολυμβηταὶ δὲν ἔχουν τὸ νοῦ τους στὴ θάλασσα... ἀλλὰ στὶς δεσποινίδεςποῦ κολυμποῦν δίπλα τους ἢ καὶ...

Διώξετε τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὴ θάλασσα ἢ περιωρίσατὲ της ὅπως στὴν ἐποχὴ τὴ δική μας καὶ τότε μοῦ λέτε ἂν συμβαίνουν δυστυχήματα. Αὐτὸ εἶνε τὸ κακὸ καὶ τίποτα ἄλλο τ' ἄλλα εἶνε λόγια καὶ μόνο λόγια...

Κείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε στὸ πεζοδρόμιο μιὰ κυρία ντυμένη ὅσο μποροῦσε πιὸ ἐλαφρὰ—ἡ ζέστη βλέπετε—μὲ τὸ λικνιστικό βάδισμα της. Καὶ ὁ ἡλικιωμένος συμπολίτης σταμάτησε τὴν ἀγόρευσί του καὶ τὴν κυττοῦσε.

Τότε ἕνας νεαρὸς ἀπὸ τὴ συντροφιὰ ποὺ παρατήρησε αὐτὴ τὴν κίνησι, ἀφοῦ πέρασε ὁ πειρασμός, ρώτησε τὸ συνομιλητή τους...

—Ναὶ ἀλλὰ βλέπω, πῶς κι' ἐσεῖς τὶς προσέχετε καὶ τὶς ὀρέγεσθε τὶς γυναῖκες Δὲν φαντάζομαι νὰ σᾶς κακοφαινότανε ἕνα μπάνιο μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς μικρούλας ποὺ πέρασε.

—Καὶ βέβαια, ὄχι, ἔχει ἄλλη σημασία, ἂν ἡ συντροφιὰ εἶνε μ' αὐτὴ ποὺ πέρασε. Τότε τὸ ζήτημα ἀλλάζει

Μπορεῖτε νὰ παρακολουθήσετε καὶ ἀπὸ σήμερον ΜΑΡΙΟΥ

"ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ..

Πρωτοτυπο αἰσθηματικὸ μυθιστορημα

Ὑπάρχει μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία μαρτυροῦν κυριολεκτικῶς ὅλ' οἱ ἄνδρες. Οἱ γέροι στενοχωροῦνται γιατὶ δὲν εἶνε νέοι κι' οἱ νέοι πάλι ἐξοχνται νὰ ἤταν γέροι γιὰ νὰ ἡσύχαζαν ἀπ' ὅλους τοὺς πειρασμοὺς ποὺ τοὺς τριγυρίζουν. Τὸ καλοκαίρι, εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν γυναικῶν. Κατέρχονται πάνοπλες στὰ κοσμικὰ κέντρα, στὶς πλάζ' στὸ πεζοδρόμιο γιὰ νὰ σαστήσουν τὸ ἄσχημο φῶλο μὲ τὸ φοβερὸ μαστύριο τοῦ Ταντάλου. Σᾶς προσφέρουν τὰ πάντα... ἀλλ' ἀπὸ μακρυά! «Φάτε μάτια ψάρια» δηλαδή, κατὰ τὴν γνωστὴ παροιμία. Κι' εἶνε ὑπερβολικὰ σκληρὲς στὴν ἐκδίκησι τους. Ἡ μιὰ σᾶς δολοφονεῖ μὲ τὸ θλέμμα της. Ἡ ἄλλη μὲ τὸ λικνιστικὸ θάδισμά της, μιὰ τρίτη τέλος μὲ τὶς ἀραχνοΰφαντες τουαλέττες της. Ἔτσι ἀναγκάζεται κανεὶς νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ μυστικὸ τοῦ «σὲξ—ἀππήλ» τῆς ἑλληνίδος βρίσκεται στὸν τρόπο τοῦ ντυσίματός της. ναί, σᾶς ὁρκιζόμαστε ὅτι δὲν λέμε ὑπερβολές. Δὲν ἔχετε πάρα νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ τὸ μεσημέρι καὶ τ' ἀπόγευμα. Μὰ τὴν ἀλήθεια μπορεῖ νὰ τρελλαθῆτε. Ἡ γυναῖκα καὶ μόνο ἡ γυναῖκα εἶνε ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς ζωῆς. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς κυττάξῃ γιὰ νὰ στείλετε περίπατο τὴ θιαστικὴ δουλειά σας. Ἕνα της χαμόγελο σᾶς κάνει νὰ ξεχάσετε ὅτι συνοδεύετε τὸν κέρβερο—γυναῖκα σας. Κι' ἀρκεῖ μιὰ μικρὰ ἐπαφή της γιὰ νὰ σᾶς ρίξει κεραυνόπληκτο σὰν ν' ἀκουμπίσατε σ' ἕνα ἠλεκτρικὸ σύρμα τῆς Πάουερ! Ἔτσι ἐξηγεῖται κιόλας γιατὶ τ' ἀστυνομικὸ δελτίο αὐτὸν τὸν καιρὸ ἀναφέρει τρομακτικὲς ὑποθέσεις ποὺ θυμίζουν τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα τοῦ Λανδρῦ καὶ τοῦ Πέτερ Κιοῦρτεν. Κι' ὅμως δὲν φταῖνε οἱ ἄνδρες ἂν ἀγριεύουν! Φταῖνε αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποῦ ἐννοοῦν νὰ ἐξαντλήσουν μέχρι τέλους τὴν ἀντοχὴ τῶν νεύρων μας καὶ νὰ μᾶς ρίξουν νόκ—ἄουτ στὸ λιθόστρωτο μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως! Κι' ὅλ' αὐτὰ γίνονται μὲ σαράντα θαθμοὺς ὑπὸ σκιὰν κι' ἐνῶ τὸ δέρμα μας ξεφλουδίζει ἀπὸ τὴ ζέστη!

'Αλλ' τὸ ἀσθενὲς φῶλο ξέρει νὰ παίρνῃ τὴ ρεθάνς του. Εἶν' ἀρκετὸ νὰ κάνῃ ἕνα περίπατο ὡς τὶς ἀκτὲς τοῦ Σαρωνικοῦ γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ του παραλήρημα! Ἐκεῖ οἱ γυναῖκες ἔχουν καταθέσει ὅλα τὰ ὅπλα τους στὴν... ἀμμουδιὰ καὶ εἶνε ἀξιολύπητες! Μαῦρες σὰν τὶς γυναῖκες τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, μὲ πλεγμένες τὶς πλάτες ἀπὸ τὶς ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου πανισαμένο πρόσωπο ἀπὸ τ' ἁλάτι τῆς θάλασσας εἶνε τ' ὀλιγότερο ἀποκρουστικές. Ἔπειτα μάταια ἀγωνίζεται κανεὶς νὰ δῇ ἕνα πλαστικὸ σῶμα. Τῆς μιᾶς τὰ πόδια ἔχουν δυὸ θαθειὰ αὐλάκια ἀπὸ τὶς καλτσοδέττες. Τῆς ἄλλης οἱ γοφοὶ ἔχουν κατεθεῖ ἀπὸ τὸν κορσὲ καὶ μιὰ τρίτη μοιάζει σὰν γαλλικὸ ἐρωτηματικό! Ἔτσι ἐνῶ σ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς πλάζ τὸ γυμνο εἶνε μιὰ ὄασι γιὰ το θλέμμα, στὴν 'Ελλάδα ἀποτελεῖ σκάνδαλο ἀσχημίας! Κι' αὐτὴ ἡ θλιθερὴ παρατήρησι μᾶς ἔκαμε νὰ καταφύγουμε σ' ἕναν αἰσθητικὸ γιατρὸ γιὰ νὰ μᾶς πῇ τὴ γνώμη του. Ἐπισκεπτόμαστε λοιπὸν τὸν κ. Γιαννίλο στὴν κλινικὴ του. Εἶνε ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο τῆς μανιακῆς ἀγάπης τῶν γυναικῶν πρὸς τὸν ἥλιο.

—Οἱ ἑλληνίδες, μᾶς λέει ὁ κ. Γιαννίλος, ἔχουν παρεξηγήσει τὴν ἡλιοθεραπεία. Νομίζουν ὅτι ἂν γίνουν μαῦρες ἀπὸ τὸν ἥλιο θὰ ἀποκτήσουν ὑγεία καὶ θὰ γίνουν ὁμορφώτερες. Κι' ὅμως οἱ ἡλιακὲς ἀκτῖνες ἀπὸ τελοῦν κίνδυνο γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα τους γιατὶ τὴν ἀποξηραίνουν καὶ τὴν μαυρίζουν τόσο πολὺ ὥστε νὰ γίνεται ἀποκρουστικὴ. Ἡ γυναῖκα ἂν θέλῃ νὰ εἶνε ὄμορφη πρέπει νὰ διατηρῇ ὅτη τὴν λεπτότητα τοῦ δέρματός της καὶ τὴν λευκότητά του. Ἀλλωστε τὸ χρῶμα τῆς ἰδεώδους καλλονῆς σ' ὅλους τοὺς λαοὺς εἶνε τὸ ξανθὸ ἢ τὸ λευκὸ ἢ τὸ γαλανὸ μὰ ποτὲ δὲν εἶνε τὸ χρῶμα τῶν κάφρων. Ἔπειτα ὑπάρχει κίνδυνος ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἡλιοθεραπεία νὰ συγκεντρωθῇ μεγάλη ποσότης πολυχρωστικῆς στὶς στιθάδες τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τότε ὄχι μόνο τὸ δέρμα γίνεται ἄγριο μὰ καὶ ἀλλάζει χρῶμα. Γιὰ ν' ἀποκτήσῃ δὲ μιὰ γυναῖκα τὴν πρώτη ὁμορφιὰ της πρέπει νὰ ὑποθληθῇ σ' εἰδικὴ θεραπεία. Ἔπειτα, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, τὸ μαῦρο χρῶμα εἶνε ἀντιγυναικεῖο. Δὲν ταιριάζει σὲ μιὰ γυναῖκα γιατὶ τὴν κάνει νὰ χάσῃ ὅλη τὴ γοητεία της. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσέχουν νὰ μὴ ἐκθέτουν τὸ σῶμα τους πολὺ ὥρα στὸ ἥλιο, ἀλλὰ μόνο νὰ τ' ἀφήνουν νὰ παίρνῃ ἕνα ἐλαφρὸ σκοῦρο χρῶμα τὸ ὁποῖο μόλις περάσει τὸ καλοκαίρι νὰ μπορεῖ νὰ ἐξαφανισθῇ.

Γι' αὐτὸ σ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς πλάζ, οἱ γυναῖκες ἀλοίφουν τὸ σῶμα τους μὲ μιὰ εἰδικὴ πομάδα πρὶν νὰ κάνουν τὴν ἡλιοθεραπεία τους, ὕστερα κάνουν ἕνα μπάνιο γιὰ νὰ τὴ θγάλουν καὶ κατόπιν ἀλοίφονται στὸ σπίτι τους μὲ μιὰ ἄλλη πομάδα ἡ ὁποία ἐπανορθώνει ὅλες τὶς καταστροφὲς ποὺ τοὺς ἔκανε ἡ παραμονή τους στὸ ὑπαιθρο.

Κι' ὁ κ. Γιαννίλος μᾶς δίνει τὶς ἀκόλουθες συνταγὲς γιὰ τὶς ἀναγνωστριές μας. "Οταν θέλουν νὰ προφυλάξουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὸν ἥλιο νὰ μεταχειρίζονται τὴν ἑξῆς πομάδα:

Cold-cream 40 gr. pommade concombre 20 gr. lanoline auhudre 15 gr. vaseline 10 gr. oxyde de zinc 5 gr.

Γιὰ τὸ σῶμα τους πάλι τὴν ἀκόλουθη.

Lanoline auhydre 250 gr., eau distilée d' hamammelis 10 gr., eau oxygénée medicinale 50 gr., blanc d' oeuf No 2.

"Οσο τώρα γιὰ τὴ λεύκανσι τοῦ δέρματος ὁ κ. Γιαννίλος συνιστᾶ τὸ

Lait virginal

Καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν λεύκανσι τοῦ σώματος τὴν ἀκόλουθη πομάδα:

Amandes douches epluchices 20 gr amandes amers 5 gr., eau d' hamam melis 50 gr., eau de rose 100 gr., eau oxygénée medicinale 50 gr. teinture de benjoine 1 gr.,

Ἐπειδὴ εἴμαστε θέθαιοι ὅτι καμμία ἑλληνίδα δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὶς συμθουλὲς μας καὶ θὰ ἐπιμένῃ νὰ ξεροψήνεται σὰν φρυγανιά, στὸν ἥλιο ζητήσαμε ἀπὸ τὸν γνωστὸ δόκτορα νὰ μᾶς δώσῃ καὶ μιὰ συνταγὴ γιὰ τὰ ἐγκαύματα ὥστε ἡ ἀναγνώστριές μας νὰ γλυτώσουν τουλάχιστον ἀπὸ αὐτὸ τὸ τρομερὸ μαρτύριο. Καὶ ἰδοὺ αὐτὴ ἡ περίφημη συνταγή.

Liniment oles-calcaire 80 gr., dermatal 5 gr., talc 20 gr.

Εἴδαμε κι' ἄλλους εἰδικοὺς γιατροὺς. "Ολοι εἶνε ἀπογοητευμένοι μὲ τὴ μανία τῶν συμπολιτῶν ποὺ θέλουν νὰ γίνουν ἀπὸ τὸ πρῶτο κιόλας μπάνιο τους μαῦροι σὰν ἀράπηδες. Καὶ γιὰ νὰ κλείσουμε αὐτὴ τὴν καμπάνια μας σᾶς λέμε ὅτι ἂν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν ὑγεία σας κάνετε συστηματικὴ ἡλιοθεραπεία καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς εἰδικοὺς κανόνας της. Διαφορετικὰ μπορεῖ νὰ πάθετε τρομαχτικὲς καταστροφὲς καὶ νὰ πᾶτε περίπατο στὸν ἄλλο κόσμο ἀπὸ πνευμονικὲς παθήσεις κι' ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄλλες ἀσθένειες. "Οσο γιὰ τὶς γυναῖκες, ὅπως σᾶς ἀναφέραμε ὁ ἥλιος κι' ἡ θάλασσα εἶνε ἡ λυδία λίθος τῆς ὁμορφιᾶς τους. Ἂς προσέχουν λοιπὸν πάρα πολὺ γιατὶ οἱ ἄνδρες θρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς κακολογήσουν καὶ νὰ τὶς ἐκδικηθοῦν γιὰ ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ τοὺς κάνουν νὰ ὑποφέρουν στὴν πρωτεύουσα. Τὰ παιγνίδια μὲ τὸν ἥλια καὶ τῇ θάλασσα εἶνε γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τους παιγνίδια μὲ τὴ φωτιά!

Ἀπὸ τὴν "Απω Ἀνατολὴ

Εἶνε ἀρκετὰ περίεργα τὰ γεύματα τῶν Κινέζων. Διαθάστε νὰ... ἀνοίξῃ ἡ ὄρεξις σας!

«Ἐν πρώτης παρουσιάζουν στὸ τραπέζι ἕνα εἶδος Πύργου τετραγώνου κατασκεύασμένο ἀπὸ κομμάτια χήνας καὶ ψαριῶν ἐντοπίων ποὺ τὰ ὀνομάζουν «κεφαλὰς δαμάλιας».

Συγχρόνως παρατίθεται μιὰ μεγάλη πιατέλλα γεμάτη μικρὰ κομμάτια, κρέας, μικρὰ ἐντόσθια καὶ αὐγὰ σφικτά, τὰ ὁποῖα διατηροῦν μέσα σὲ ἀσθέστη. Ἔπειτα σερθίρουν ἕνα περίεργο σορόπι κατασκευασμένο ἀπὸ στάρι καὶ κριθάρι, διάφορα τουρσιὰ ἄγνωστα στὴν Ἑλλάδα, ὄστρακα, γαρίδες καὶ ὀπωρικὰ ζαχαρωμένα τὰ ὁποῖα ἀντιστοιχοῦν μὲ τὰ λεγόμενα σαλατικὰ τῶν Εὐρωπαίων.

"Ολα αὐτὰ τρῶνε μὲ μικρὰ μυτερὰ ξυλάκια ἀπὸ φιλντίσι τὰ ὁποῖα ὁ κάθε συνδαιτυμὼν φέρει πάντοτε ἐπάνω του. Μπρος τὰ σὲ κάθε καλεσμένο ὑπάρχει μιὰ πετσέτα θρεγμένη γιὰ νὰ σκουπίζεται. Τὸ πρῶτο φαγητὸ στὰ ἐπίσημα γεύματα εἶνε σούπα ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπιπλέουν κομμάτια ἀπὸ ὀρνίθια. Γυρω ἀπὸ τὰ πιάτα τοποθετοῦνται διάφορα μικρὰ φλυτζάνια περιέχοντα σάλτσες, ζαχαρόνερα καὶ σερμπέτια ἀρωματικά, τὰ ὁποῖα οἱ τρώγοντες χρησιμοποιοῦν ἀναλόγως τῶν φαγητῶν ποὺ τρῶνε. Ἔπειτα σερθίρουν πράσινα κογχύλια γλοιωδη. τῶν ὁποίων ἡ γεῦσις ὁμοιάζει μὲ λίπος χελώνας. Τὸ φαγητὸ τῶν κογχυλιῶν διαδέχεται ἄλλο καμωμένο ἀπὸ τὸ κρέας τῆς κεφαλῆς τῆς σμέργας. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ εἶνε περιζήτητο καὶ πολυδάπανο γιατὶ γιὰ νὰ κατασκευασθῇ μικρὰ ποσότης ἀπὸ αὐτὸ χρειάζεται μεγάλη ποσότης ψαριῶν. Ἔπειτα φέρνουν ἄλλο καμωμένο ἀπὸ... πτερύγια καρχαρία καὶ ἀπὸ κομμάτια χοιρινοῦ κρέατος. Οἱ Κινέζοι θεωροῦν ἀμάρτημα νὰ τρῶνε θωῒδινὸ κρέας.

"Υστερα δίνουν σαλάτα ἀπὸ κομματάκια ἀστακὸ θαυμασία στὴ γεῦσι καὶ ὕστερα φέρνουν τὸ ρύζι τῶν «πνευμάτων», τὸ ὁποῖον εἶνε σὰν κομπόστα ἀπὸ δαμάσκηνα καὶ διάφορα ἄλλα φροῦτα. Τὸ γεῦμα ὅμως δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Ἀμέσως κατόπιν φέρνουν φραγκοκάρδαμα, μανιτάρια τῆς Μαντζουρίας, ὄσπρια καὶ γλῶσσες ἀπὸ πάπιες, οἱ ὁποῖες θεωροῦνται στὴν Κίνα τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς μαγειρικῆς τέχνης! Μετὰ τὶς γλῶσσες τῶν παπιῶν σερθίρουν φαγητὸν ἀπὸ κρέας ἐλάφου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται θασιλικὸν μαγείρευμα καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ ἀποστέλλει ὡς δῶρον εἰς τοὺς εὐνοουμένους. Ἀκόμη σερθίρουν τὰ «ὦτα τῆς Ἀφροδίτης» ἕνα εἶδος δηλαδὴ κογχυλιῶν, τῶν ὁποίων ἡ γεῦσις εἶνε σὰν σουσαμόλαδο.

Ἐπὶ τέλους σερθίρουν καὶ θραστὸ ρύζι μέσα σὲ μικρὰ φλυτζάνια κομπόστας ἀπὸ διάφορα φροῦτα καὶ θατόμουρα, μέσα σὲ οἰνόπνευμα. Τὸ γεῦμα ἐπισφραγίζεται μὲ γενναῖαν τεϊποσίαν. Ποτὲ δὲν σερθίρουν ὁμὰ φροῦτα στὸ κινέζικο γεῦμα, διότι μιὰ κινέζικη παροιμία λέγει ὅτι «ὁ καρπὸς εἰς τὸν στόμαχον εἶνε φτερὸ τὸ πρωΐ, μετάξι τὸ μεσημέρι καὶ μολύθι τὸ θράδυ»!...

Μυῖγες πρὸς πώλησιν

Λίγοι εἶνε θέθαια ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν ὅτι στὴν 'Αγγλία γίνεται μεγάλο ἐμπόριο ἀπὸ μυῖγες.

Πηγὴ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς μυίγας εἶνε τὸ Μεξικὸ ὅπου ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ γραφεῖα ἐμπορικὰ τῆς περισυλλογῆς τους.

Κατ' ἔτος εἰσάγονται στὴν 'Αγγλία περὶ τοὺς 50 τόννους μεξικανικὲς μυῖγες.

Ἡ ποσότης ὅλη αὐτὴ καταναλίσκεται γιὰ τὴ διατροφὴ τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ψαριῶν ποὺ διατηροῦνται συνήθως στὰ σπίτια,

Τὰ θαύματα τοῦ Κομπογιαννισμοῦ

"Οπου ὠχριᾶ κι' ὁ... Πάτερ Γυμνάσιος!

Ὁ πρακτικὸς γιατρὸς, δηλαδὴ, λιγώτερο ψιλοκομμένα, ὁ κομπογιαννίτης, εἶνε ἕνα φροῦτο ποὺ ἀκμάζει σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ σὲ ὅλες τὶς χῶρες.

ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΕΣ—ΜΑΓΟΙ

Στὶς πρωτόγονες κοινωνίες, στὴν 'Αφρικὴ, στὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ κτλ., ὁ πρακτικὸς γιατρὸς παίρνει τὴ μορφὴ τοῦ μάγου, ὁ ὁποῖος θεραπεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες ἐπικοινωνῶντας μὲ διάφορες μεθόθους, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μυστικὸ τῆς τεχνης του μὲ τὰ κακὰ πνεύματα καὶ μὲ παντσχυρες θεότητες.

"Οσο ἀναπτύσσεται ὁ πολιτισμὸς, μεταθάλλεται ἀναλόγως καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐμφανίζεται ὁ πρακτικὸς γιατρός.

'Αντὶ τῆς μαγείας, δηλαδὴ τῆς θεραπείας μὲ τὴν ἐπίκλησι ὑπερφυσικῶν δυνάμεων, ἐμφανίζονται σιγὰ-σιγὰ τὰ διάφορα φάρμακα, ποὺ ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ θότανα, τῶν ὁποίων οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες ὑποπίπτουν μ' ἕνα ὁποιονδήποτε τρόπο στὴν ἀντίληψι τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ τέχνη τοῦ κομπογιαννίτη ὄχι μόνο ἀποκτᾷ ἔτσι μιὰ στερεώτερη θάσι, ἀλλὰ γίνεται καὶ ὁ πρόθρομος τῆς καθαυτὸ ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἀκριθῶς ὅπως ὁ ἀλχημιστὴς ἔγινε ὁ πρόθρομος τοῦ ἐπιστήμονος χημικοῦ.

Ὁ κατάλογος τῶν φαρμάκων τῶν πρακτικῶν γιατρῶν ἀπετέλεσε τὸ σημεῖο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ξεκίνησε ἡ ἐπιστημονικὴ φαρμακολογία τῆς ἐποχῆς μας.

Στὶς πραγματικὲς θεραπευτικὲς ἰδιότητες διαφόρων φυτῶν ὀφείλονται οἱ ἐπιτυχίες καὶ πολλὲς φορὲς τὰ θαύματα τῶν πρακτικῶν γιατρῶν σὲ περιπτώσεις ὅπου ἡ ἀναγνωρισμένη ἰατρικὴ ἐπιστήμη εἶχε ἐπιθώσει ἀνέκκλητα τὴν καταδικαστικὴ της ἀπόφασι.

ΜΑΣΤΙΞ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΧΩΡΩΝ

Πὰρ ὅλες τὶς ἐπιτυχίες του, ὁ κομπογιαννιτισμὸς στὴ θοτανολογική, ἂς ποῦμε, φάσι ἐξελίξεως του εἶνε ἀκόμα καθυστερημένος καὶ ἀκμάζει κυρίως σὲ χῶρες στὶς ὁποῖες ὁ μηχανικὸς πολιτισμὸς θρίσκετε ἀκόμη σὲ χαμηλὸ ἐπίπεδο, ὅπως π.χ. στὴν Ἑλλάδα, στὰ Βαλκάνια, στὴν Οὐγγαρία καὶ ἀλλοῦ.

'Αλλὰ σὲ χῶρες μὲ ὑψηλὸ μηχανικὸ πολιτισμὸ ἡ πρακτικὴ ἰατρικὴ παρακολουθεῖ θῆμα πρὸς θῆμα τὶς μηχανικὲς προόδους.

Στὴν 'Αμερική, λ.χ. ὁ πρακτικὸς γιατρὸς δὲν ἔχει καμμιὰ ἰδέα ἀπὸ τὰ θαυματουργὰ θότανα τοῦ δικοῦ μας πάτερ Γυμνάσιου.

ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΙΣΜΟΣ... ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

'Αλλὰ καὶ ὁ πάτερ Γυμνάσιος θὰ τρίθῃ τὰ μάτια του ἂν μποροῦσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐργαστήριο — μάλιστα, τὸ ἐργαστήριο!— ἑνὸς ἀμερικανοῦ συναδέλφου του. Θὰ νόμιζε πῶς μπαίνει μᾶλλον σὲ κανένα ἠλεκτροκίνητο ἐργοστάσιο, παρὰ σὲ πρακτικὸ ἰατρεῖο.

Ὁ ἀμερικανὸς κομπογιαννίτης ἐργάζεται μὲ μηχανήματα καὶ μὲ τὸ ἠλεκτρισμὸ καὶ οἱ θεραπευτικές του μέθοδες εἶνε στενὰ συνυφασμένες μὲ τὴ... μηχανικὴ καὶ τὴν ἠλεκτρολογία!

Ὁ πάτερ Γυμνάσιος, σὰν ἀντιπροσωπευτικὸς τόπος τοῦ θοτανολόγου - κομπογιαννίτου θὰ ἐξεπλήσσετο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ δικό του τρόπο διαφημίσεως τῶν θαυματουργῶν του ἱκανοτήτων.

—Ἰνστιτοῦτα διαγνώσεως διὰ τοῦ ἐκκρεμοῦς!

—Μαγνητικὴ θεραπεία!

—Ἐπιτυχία ἐξασφαλισμένη σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις!

—Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τοὺς πονοκεφάλους μὲ τὴν ἀλάνθαστη μαγνητικὴ στεφάνη!

ΟΠΟΥ Ο ΠΑΤΕΡ ΓΥΜΝΑΣΙΟΣ ΘΑ ΕΜΕΝΕ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΑΝΟΙΧΤΟ

"Ετσι ρεκλαμάρει ὁ ἀμερικανὸς κομπογιαννίτης τὶς θεραπευτικὲς του μεθόδους μὲ τεράστια πανὼ στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς, στοὺς κινηματογράφους, στὰ θέατρα κ..λπ.

Ὁ πάτερ Γυμνάσιος θὰ νόμιζε ὅτι τὸ «ἐκκρεμὲς» θᾶνε κάποιο θαυματουργὸ θότανο τῆς ἀμερικανικῆς γῆς. 'Αλλ' τὸ ἰνστιτοῦτο διαγνώσεως τοῦ ἐκκρεμοῦς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ φυτικὰ φάρμακα.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΚΚΡΕΜΟΥΣ

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε ἐντελῶς μηχανική! Ὁ γιατρὸς κρατεῖ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ πραγματικοῦ καὶ ὑποθετικοῦ ἀσθενοῦς ἕνα ἐκκρεμὲς, τὸ ὁποῖο ἐνῶ στὴν ἀρχὴ εἶνε ἀκίνητο, ἀρχίζει σιγὰ—σιγὰ νὰ κινῆται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ ἀσθενοῦς. 'Αλλὰ τὸ ἐκπληκτικώτερο εἶνε ὅτι τὸ ἐκκρεμὲς σταματᾷ ἀφοῦ διαγράψῃ ὡρισμένες κινήσεις, ἐνῶ ὁ λόγος τῆς ἀρχικῆς του κινήσεως, δηλαδὴ ἡ μαγνητικὴ ἐπίδρασις τοῦ ἀσθενοῦς ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται, δεδομένου ὅτι ὁ «γιατρὸς» δὲν τὸ ἀποσύρει ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀσθενοῦς παρὰ μόνο ἀφοῦ σταματήσῃ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κινήσεων τοῦ ἐκκρεμοῦς δείχνει τὴν ἡλικία..... τῆς καρδιᾶς τοῦ ἀσθενοῦς!

Κατὰ τὸν ἀμερικανὸ κομπογιαννίτη ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὴ διαπιστώνομε ἀπὸ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς του, δὲν συμπίπτει μὲ τὴν ἡλικία τῆς καρδιᾶς του, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἡ πραγματικὴ του ἡλικία!

Ἡ καρδιὰ πολλὲς φορὲς γερνᾶ γρηγορώτερα. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς τὸ ἐκκρεμὲς θὰ κάνῃ 60 ἢ 80 κινήσεις ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι ἀνθρώπων 30 ἢ35 ἐτῶν!

Ἡ νοσηρὴ αὐτὴ κατάστασις δὲν πρέπει νὰ διαρκῇ ἐπὶ πολὺ καὶ οἱ ἀσθενεῖς τοιεῖδους αὐτοῦ δὲν ἔχουν ἄλλο δρόμο σωτηρίας παρὰ τὸ δρόμο ποὺ θὰ τοὺς φέρῃ στὸ 'Ινστιτοῦτο τῆς διαγνώσεως μὲ τὸ ἐκκρεμὲς, ὅπου θὰ ὑποθληθοῦν στὴν ἀλάνθαστη μαγνητικὴ θεραπεία.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΥΘΥΠΟΒΟΛΗΣ

Μετὰ τὸ τέλος τῆς θεραπείας ἡ δυσαναλογία μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς πραγματικῆς ἡλικίας τοῦ ἀσθενοῦς θὰ ἐξαφανισθῇ. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ ἐκκρεμὲς θὰ κάνῃ τόσες ἀκριθῶς κινήσεις, ὅσα εἶνε τὰ χρόνια τοῦ ἰα-

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Λένε πὼς πρώτη ἡ 'Αφροδίτη μεταχειρίστηκε καθρέφτη.

Ὁ πρῶτος, ὅμως, καθρέφτης τῆς 'Αφροδίτης ἦταν τὸ νερὸ ποὺ μέσα σ' αὐτὸ καθρεφτιζότανε τὸ καλοφτιαγμένο της κορμί. "Επειτα... ὅταν ἡ συνήθεια γίνηκε πιὰ ἀνάγκη, οἱ θιομήχανοι φτιάξανε τοὺς καθρέφτες ἀπὸ γυαλιστερὸ μέταλλο.

Στὴ Ρώμη, οἱ μεγάλες κυράδες εἶχαν σκλάθες ἐπίτηδες γιὰ τοὺς καθρέφτες τους. Βαστούσανε, λοιπόν, μεγάλες πλάκες μετάλλινες γυαλιστερὲς ἀπὸ ἀσῆμι, καὶ χρυσάφι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κι' ἕνα μικρούτσικο καθρεφτάκι ἦταν ἀντικείμενο πολυτελείας γιὰ τὰ κορίτσια.

Τὸ 1300 ἀνακαλύφθηκαν οἱ γυάλινοι καθρέφτες. Πρῶτοι θιομήχανοι ἦσαν οἱ Βενετσιάνοι.

Ὁ καθρέφτης στὴν 'Ανατολὴ χρησίμευε καὶ γιὰ μέσον τιμωρίας.

Ὁ σύζυγος ὅταν ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἄπιστη σύζυγό του, τὴν ἔκλεινε στὸ δωμάτιο τῶν καθρεφτῶν. Κλεισμένη μέσα σὲ 4 τοίχους καὶ ἕνα ταθάνι ἀπὸ καθρέφτες μιὰ γυναῖκα, ἔθλεπε χιλιάδες φορὲς τὸν ἑαυτό της καὶ τῆς ἐρχόταν νὰ τρελλαθῇ.

Τὸ 1700 ὁ ἀρραθωνιαστικὸς ἔκανε γιὰ πρῶτο δῶρο στὴν ἀρραθωνιαστικιά του ἕναν καθρέφτη.

Σήμερα ὁ καθρέφτης ποὺ εἶνε σύμθολον τῆς γυναικείας φιλαρεσκείας, δὲν λείπει ἀπὸ τὸ τσαντάκι καὶ τῆς πιὸ φτωχῆς ἀκόμη ἐργατριούλας.

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ ΚΑΘΟΔΗΓΟΥΝ ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΜΑΣ

Ἡ ἀστρολογία, ἤτοι ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀστέρων εἶνε ὁ πιὸ ἀρχαῖος τρόπος νὰ μελετᾶμε τὸ μέλλον.

Οἱ ἀρχαῖοι πάντοτε πίστευαν ὅτι ἀνάλογα μὲ τὴν ἡμέρα, τὸ μῆνα καὶ τὸ ἔτος ποὺ γεννηθήκαμε, ὑποκείμενον στὴν ἐπιρροὴ ἑνὸς ὡρισμένου ἀστέρος, γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ἀκόμα λέμε ὅτι «γεννήθηκε κάτω ἀπὸ καλὸ ἢ κακὸ ἀστέρι».

'Αλλὰ καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς μελέτες θρῆκε ὅτι κάτι τὸ σωστὸ ὑπάρχει στὴν ἀστρομαντεία.

Μὲ τὴν ἀστρομαντεία καθορίζεται ὁ χαρακτῆρας καὶ τὸ μέλλον κάθε ἀνθρώπου.

θέντος, ὑπολογιζόμενα ἀπὸ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς του.

Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶνε ὅτι στὸ τέλος καὶ ὁ «κάθενὴς» θὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ποιὸ καλλίτερα ἀπὸ πρίν.

Πρόκειται περὶ αὐθυποθολῆς ἢ περὶ ἑνὸς πραγματικοῦ ἀποτελέσματος; Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀδιάφορο.

Καὶ οἱ ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἐπιστήμη καταφεύγουν πολυάριθμοι στὸν πρακτικὸ γιατρὸ μὲ τὴν θεθαιότητα ὅτι ἂν δὲ σωθοῦν, δὲν πρόκειται ἀσφαλῶς νὰ χειροτερεύσουν τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας των.

"Αν οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν θοτάνων τοῦ πάτερ Γυμνάσιου καὶ τῆς μαγνητικῆς θεραπείας τοῦ ἀμερικανοῦ κομπογιαννίτου δὲν εἶνε ἐξακριθωμένες, εἶνε τουλάχιστον ἐξακριθωμένο ὅτι οὔτε τὰ θότανα, οὔτε τὰ ἀθῶα ἠλεκτρικὰ μασάζ εἶνε ὁπωσδήποτε θλαθερὰ γιὰ ἕναν ἀσθενῆ, ὁ ὁποῖος ἢ περιμένει τὸ θάνατο ἢ θασανίζεται ἀπὸ μίαν ἀνίατη νόσον.

ΔΡ. Ν. ΠΩΣΗ

Χρήστου Γερογιαννη

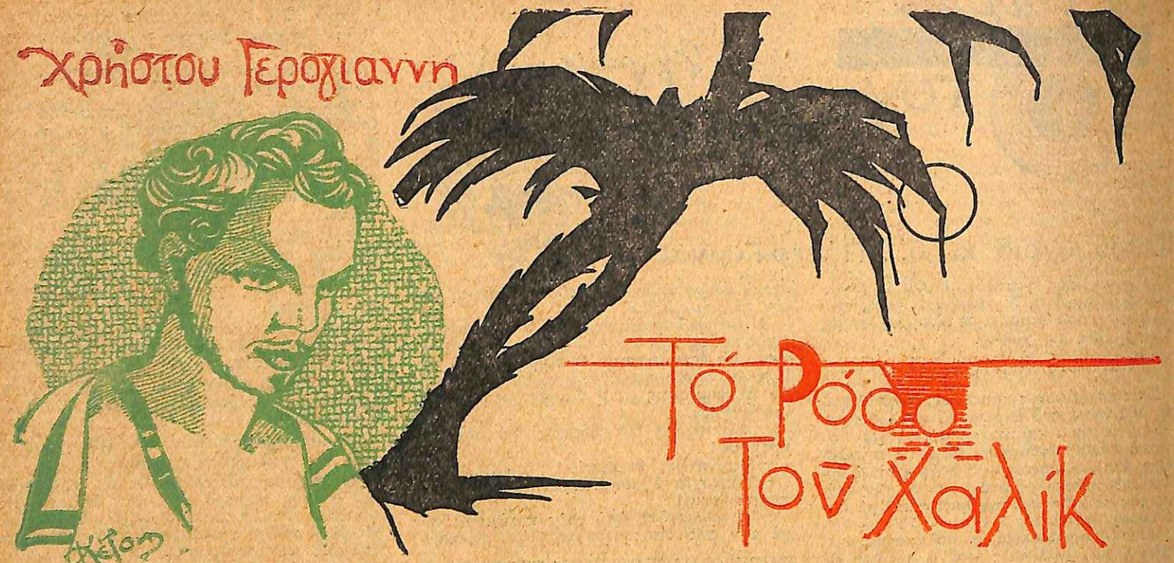

Τό Ρόδο Τοῦ Χαλίκ

Ὁ Χάσσαν ἦταν ὁ πιὸ λεβέντης κι' ὁ πιὸ ἀγαπητὸς γιὰ τὴν παράξενη, ἄγρια ὁμορφιὰ του, σ' ὅλο τὸ Χαλίκ ὡς τὴν Ἐσμπεκία τὴν περιβόητη αὐτὴ συνοικία τῆς ὁλονύχτιας κρεπάλης, τῶν ταπεινῶν ἐφημέρων ἐρώτων. Τὸν ἔλεγαν «τὸ ρόδο τοῦ Χαλίκ». Τελευταῖα, ὅμως, ὁ λεβεντονιὸς εἶχε γίνει ἀγνώριστος. Τὰ ὡραῖα ἄλλοτε πράσινα μάτια του, ποὺ μέσα τους καθρεφτίζονταν κι' ἔβλεπαν μὲ ἀνοιξιάτικα χαμόγελα ὅλο τὸν κόσμο ὡραῖο, οἱ πιὸ ξασκουμένες στὴν ὁμορφιὰ κοπέλλες, τοῦ Χαλίκ, εἶχαν τώρα λουθιάσει μεσ' στὶς κόχες καὶ πάρει μιὰ σκοτεινὴν ἔκφρασι. Περπατοῦσε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἀργά, μὲ κουρασμένο βῆμα, σιωπηλός, βλέποντας λοξὰ σὰν μέσος τὸν κόσμον ποὺ περνοῦσε πλάϊ του.

Ὅλοι στὴ γειτονιά του, ποὺ τὸν ἔβλεπαν σὲ τέτοια χάλια, λίγον καιρὸ τὸν λυπηθήκανε καὶ γρήγορα τὸν περιφρόνησαν ὅλοι κι' ὅλες, γιατὶ δὲν ἦταν πιὰ πλούσιος, οὔτε κι' ὡραῖος. Ζοῦσε πιὰ στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς. Εἶχε γίνει ἕνα κουρέλι, ταπεινωμένο ἀπὸ τὰ πάθη ποὺ εἶχε, ἀρρωστημένος καὶ συχαμερός.

Κι' ὅμως, ὁ Χάσσαν τὸν τελευταῖο καιρὸ ζοῦσε στὸ βασίλειο τῆς εὐδαιμονίας, σὲ κόσμους παραδείσους.

Κάθε βράδυ, σὰν ἔπεφτε ὁ ἥλιος στὴ θάλασσα τῆς λυβικῆς ἐρήμου κι' ἔπαιρνε τὸ Κάϊρο ἕνα μουντό, μυστηριακὸ τόνο, ὁ Χάσσαν μὲ τὸ τράμ τῶν Πυραμίδων ἔβγαινε κοντὰ στὴ μεγάλη γέφυρα τῆς Γκεζίρας. Οἱ νταχαμπιές, οἱ πλωτὲς αὐτὲς γκαρσονιέρες, ἀκίνητες τὴν ἐποχὴ αὐτή, δεμένες στὴ σειρά, στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου, μοιάζαν πάνου στὰ θολὰ καὶ σιγαλοκινούμενα νερὰ μεσ' στὴν καταχνιὰ σὰν γκρίζα ὄνειρα χαμένων ἐρώτων, σταματημένα στὸ βάθος κάποιου ὡραίου καιροῦ ποὺ πέρασε.

Περνοῦσε τοὺς πολυθόρυβους δρόμους, ἀφηρημένος μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τῆς βαθυπράσινης ὁλομέταξης, μὰ παληωμένης τώρα γκελεμπίας του, στραβὰ φορῶντας τὸ φεσάκι του, κι' ἔμπαινε σὲ λίγο σὲ μιὰ φτωχικὴ ἀράπικη συνοικία μὲ καλντερίμια καὶ λασπόσπιτα, ὅπου ξυπόλυτοι, λασπωμένοι ἀραπάδες μαζὶ μὲ τὶς γκαμοῦσες τους, τὰ βώδια καὶ τὰ σβέλτα γαϊδουράκια τους, κυκλοφοροῦσαν στὰ σκοτεινὰ στενοσόκκακα γυρίζοντας ἀπ' τὰ χωράφια ποὺ ὁλημερὶς δουλεύανε.

Περνοῦσε τὴν ἡσυχασμένη αὐτὴ συνοικία κι' ἔβγαινε πίσω ἀπὸ κάτι χαλάσματα καὶ πέρα ἀπ' αὐτή, σὲ μιὰν ἄπλα ὅλο λαχανόκηπους λασπεροὺς ποὺ καθὼς φυσοῦσε ἕνα ἁπαλὸ ἀεράκι ποὺ ἔρχεται πάντα πρὸς τὸ σούρουπο ἀπ' τὴν ἔρημο, γέμιζε ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ μυρουδιὲς πεζολαρίσιες καὶ γαλήνη.

Ὁ Χάσσαν ἔπαιρνε τὸ μονοπάτι μέσ' ἀπ' τὰ περιβόλια, καὶ σὰν ἔνοιωθε πὼς ἦταν μόνος, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, καὶ δὲν ἀκουγόταν παρὰ ἕνας βόμβος μακρυνὸς, ἀντίλαλος τῆς πολυθόρυβης πολιτείας ὡς ποῦ νὰ φτάσῃ στὸν τεκὲ τοῦ Ἄλυ, ποὺ βρισκόταν πέρα ἀπ' τοὺς λαχανόκηπους, σὲ μιὰν ἀπόμακρη, μισοσκότεινη παράγκα, ἄρχιζε μουρμουριστὰ ἕνα σαϊτιανὸ, ὅλο θάργο, καημὸ καὶ κλᾶμα τραγοῦδι, ποὺ βάραινε τὴν καρδιά.

Στὸν τεκὲ τοῦ Ἄλυ σύχναζε ὁ Χάσσαν γιατὶ εἶχε μάθει νὰ παίρνῃ ναρκωτικά. Οἱ φίλοι, τὰ ξενύχτια, τὰ πιοτὰ καὶ τελευταῖα μιὰ μεγάλη ἀγάπη, ποὺ ἔχασε τὸν ἔκαναν ἐρείπιο. Πουθενὰ πιὰ δὲν εὕρισκε τὸ βάλσαμο τῆς καρδιᾶς. Κι' ἔτσι ἔμαθε τὰ ναρκωτικὰ ποὺ τὸν ἔστελναν σὲ τεχνίτους παραδείσους καὶ τότε μόνο ἔνοιωθε νὰ τοῦ ἀνοίγῃ τὴν ἀγκαλιὰ της ἡ εὐτυχία, σὰν μιὰ μεγάλη ἐρωμένη τῆς ζωῆς.

"Ενα βράδυ ἔφτανε στὸν τεκὲ. Σφύριζε ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὸν ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο σφύριγμα ὁ Ἀλλάγια, ἕνας ἀποβλακωμένος, κακομούτρης πορτιέρης τοῦ τεκὲ.

"Εδοσε τὸ παρασύνθημα:

—Ἀλλὰ—ιλ—ἔλλα.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ προφύλαξι κι' ὁ Ἀλλάγια καθησύχασε τὴν πελατεία.

Ὁ τεκὲς ἦταν στὶς δόξες του. Στὸ Χάσσαν ἔγινε θερμὴ ὑποδοχή. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπ' τοὺς παληοὺς μεμυημένους τοῦ τεκέ. Ὁ Χάσσαν μ' ἕνα γνέψιμο παράγγειλε τὸ ναργιλεδάκι του στὸν Ἄλυ τὸ βαρειομίλητο μὲ τὰ πονηρὰ μάτια καὶ τὸ αὐστηρὸ ὕφος καταστηματάρχου ποὺ κανόνιζε τὶς δόσεις τῶν ναρκωτικῶν. Ὁ Μωχάμετ, ἄριστος βοηθὸς τοῦ Ἄλυ, ὁ «φασιλέτο» ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ πελάτες γιὰ τὰ προσόντα ποὺ εἶχε τῆς καλλονῆς, διόρθωνε τοὺς ναργιλέδες τραβῶντας τὶς πρῶτες γκόζες αὐτὸς, καὶ τοὺς περιέφερε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα στοὺς πελάτες μ' ἕνα ἡλίθιο στὸ πρόσωπο χαμόγελο. Ἕνας κοντόσβερκος, κοκκινομούρης χασικλῆς ἀπὸ ὥρα μαστουρωμένος, ὄρθιος κοντὰ στὴν πόρτα ἀποτελείωνε μουρμουριστὰ τὸν ἀμανέ του. Ἄλλοτε τὸν ἔπιαναν γέλια κι' ἄλλοτε ἀναστέναζε φουσκώνοντας τὰ μαγουλὰ του καὶ παίρνοντας ἕνα ὕφος ἄγριο, τρομερό, ὡς εἶχε καὶ τὰ μάτια πρισμένα, λὲς καὶ θἄσκαζε. Δυὸ ἄλλοι, ὁ ἕνας σ' ἕνα σκαμνί, ὁ ἄλλος τ' ἀνάσκελα σ' ἕνα πάγκο, ταξείδευαν, ὡς ποῦ νὰ ξυπνήσουν πάλι, στοὺς δικούς τους κόσμους, τῶν ὀνείρων. Θὰ ζήσουν ὕστερα ἀπὸ λίγες ρουφηξιὲς χασισιοῦ, μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τοῦ γήϊνου χρόνου, ἀδιάφορο ἂν μέσα στ' ὄνειρο, θὰ ζήσουνε ὅτι δὲ ζήσανε στὰ ξύπνα τους. Οἱ παληὲς ἀγάπες τους θὰ τοὺς ἀναμώσουν στοὺς παραδείσους ποὺ γυρίζουν. Θὰ γίνουν μπέηδες, ἀφεντάδες, βασιληάδες στὸ βασίλειο τῆς εὐδαιμονίας. Ὁ θάνατος δὲν τοὺς τρομάζει, κανένας φόβος δὲν τοὺς φτάνει. Τὸν κόσμον ὅλο τὸν ἔχουνε κάτου ἀπ' τὴν πατοῦσα τους.

"Ετσι ὅλοι στὸν τεκέ, μακρυὰ ἀπὸ κάθε σκέψι, ἀνακλαδίζονται, χασμουριῶνται, τεντώνουν τὴν ἄριδα τους, ρουφῶντας τὸ ναργιλεδάκι τους ποὺ μὲ τὰ «γλοὺ —γλοὺ» κρατάει «τὸ ἴσο» στὸν ἀμανὲ τους ποὺ γλυκαίνει τὸ λαρύγγι καὶ τὴν καρδιά. "Υστερα σὲ λίγο μὲ τὸ «ἔξπρες» ποὺ φεύγει μὲ ταχύτητα φωτὸς, θὰ φτάσουν δίχως γρόσι στὴν τσέπη, στοὺς κόσμους τῶν ὡραίων ὀνείρων ποὺ «ντέρτι καὶ μαράζι δὲ θάνουν στὴν καρδιά.»

Στὸ σοφὰ ἕνας ἄλλος σβερκαλέος γκελεμπιαφόρος σαϊτιανὸς, ἁλήτης, γοπατζῆς τῆς Σούμπρας, ὁ σελέμης τοῦ τεκὲ διηγᾶται ἱστορίες τοῦ χωριοῦ του στοὺς πλαϊνοὺς του κουβαρντάδες συμπατριῶτες του, ποὺ μὲ τὸ τίποτε ξελιγώνονταν στὰ γέλια. Τοὔδιναν κάπου κάπου τὸ μαρκοῦτσι νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς καμμιὰ ρουφηξιὰ γιὰ νὰ μὴ τοῦ πέσουνε τὰ... γράδα τοῦ κεφιοῦ του! Δυὸ ἄλλοι πιστοί, ἀργοπορημένοι, ἔδωσαν τὸ παρὼν ἀπ' τὸ παράθυρο. Θὰ περάσουν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου.

★

Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα. Ὁ τεκὲς γέμισε ἀπὸ καπνούς. Μεσ' στὸ θώλωμα μιὰ ἀλλόκοτη, θανατερὴ ἀτμόσφαιρα ἁπλωνόταν. "Ολοι, καθένας μὲ τὴ σειρά του, ζαλισμένοι γέρναν τὰ κεφάλια τους γιὰ ὕπνο. Γύρω ἔβλεπε κανεὶς μοῦτρα νευρικά, τσαλακωμένα, μάτια σβυσμένα, βαρεμένα σώματα. "Εδιναν ὅλοι μεσ' στὰ βαρειὰ ἀναστενάγματα καὶ τὰ σπασμένα μουρμουρητά, ἔντονα τὴ θλιβερὴν εἰκόνα τῆς ἀνθρώπινης ἀθλιότητος.

Ὁ Χάσσαν μόνο τὴ νύχτα αὐτὴ βρισκόταν σὲ μίαν ἀνησυχία. Εἶχε πάρει καὶ ἡρωΐνη. Ἀνάσαινε βαρειά, ἡ καρδιὰ του χτυποῦσε δυνατά. "Ενα παγερὸ ρῖγος ἔτρεχε στὸ σῶμα του, τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει χαλκοπράσινο. "Ενοιωσε πὼς ἦταν μόνος γιὰ μιὰ στιγμή. Γύρω του ὅλοι τοῦ φαίνονταν πτώματα ἀνθρώπων ποὺ ποτὲ του δὲν εἶχε γνωρίσει. Τοὔρθε ἕνα γερὸ νευρικὸ κλᾶμα.

Μέσ' στὴ νεκρικὴ σιγὴ ἄρχισε ἕνα τραγοῦδι ποὺ τοῦ ξέσκιζε τὴν καρδιά. Ἡ φωνή του ἦταν τόσο σπαρακτικὴ λὲς κι' ἔβγαινε ἀπ' τὰ βαθύτερα σκοτάδια τῆς ζωῆς του.

«"Εβλεπα τὴ ζωὴ σὰν ἕνα περβόλι καὶ τώρα μοῦ φαίνεται σὰν μαῦρο μνῆμα. Δῶσε μου, φίλε καρδιακέ, τὸ λουλά. Σὰν παίρνω στὸ στόμα μου τὸ καλάμι, θαρρῶ πὼς πιπιλάω τὰ χείλια ἐκείνης ποὺ τώρα φιλιέται μὲ ὅλους ποὺ ἔχουνε παράδες. "Ητανε πολὺ ὡραία, γι' αὐτὸ μὲ κατέστρεψε. Λεβέντες, ποὺ διψᾶτε γι' ἀγάπη, φυλαχτῆτε, ἔχει πολλὰ ἀγκάθια καὶ τ' ἀγκάθια ἔχουν φαρμάκι. Ὁ βόγγος μου ἂς πάρῃ φτερὰ κι' ἂς πετάξῃ μακρυά, ὅπου βρίσκονται ἀνέραστα παιδιὰ κι' ἂς τοὺς πῇ στ' αὐτί, τί κρύβω μέσα σὲ τούτη τὴν καρδιά.»

"Ολα γύρω του παίρναν ἀλλόκοτα, φρικτὰ σχήματα, πρόσωπα καὶ πράμματα. "Ενα κενὸ ἀνοίχτηκε μέσα του. Ἀνοιξε τὸ στόμα του ἀπὸ φρίκη. Τὰ μάτια του θολά, πετάχτηκαν ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες "Εβγαλε ξαφνικὰ μιὰ στριγλιὰ φωνή. Ὅλοι ἔντρομοι πετάχτηκαν. Ὁ Χάσσαν εἶχε σωριαστῆ χάμου. Τὸν πιάσαν καὶ τὸν ἔβαλαν πάνου στὸ σοφά, μὰ εἶχε τελειώσει ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς.

Πέρασαν στιγμὲς φρίκης. Ἀπότομα ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ σαράβαλα βγῆκαν ἔξω. Μὲ φοβισμένα μούτρα, καθὼς ἔτρεχαν, ζαρωμένοι μέσ' στὶς γκελεμπίες τους, πρὸς τὰ χαλάσματα, ἦταν ἴδια νυχτερινὰ φαντάσματα ποὺ γύρευαν νὰ ἐξαφανισθοῦν στὰ πρῶτα φῶτα τῆς ἡμέρας, ποὺ ἔσκαζαν γαλάζια στὴν ἀνατολή.

Ὁ "Αλυ ἦρθε κι' ἀμπάρωσε τὴν πόρτα, σφάλισε τὸ παράθυρο καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ἀλλάγια καὶ τὸ Μωχάμετ ἔπιασαν τὸ πτῶμα καὶ τὤβαλαν μέσ' σὲ μιὰ κασέλλα ὕστερα ὥρκισε τὰ παιδιά ὁ "Αλυ νὰ μὴν ἀκουστῇ τίποτε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Χάσσαν καὶ δίνοντας στὸν καθένα ἀπὸ μιὰ χάρτινη λίρα, τοὺς εἶπε μὲ ταραχὴ καὶ χαμηλόφωνα:

—"Αμα νυχτώσῃ θὰ τὸν πετάξουμε στὸ Νεῖλο!....

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

(Εἰκονογράφησις Μάνθου Κέτση)

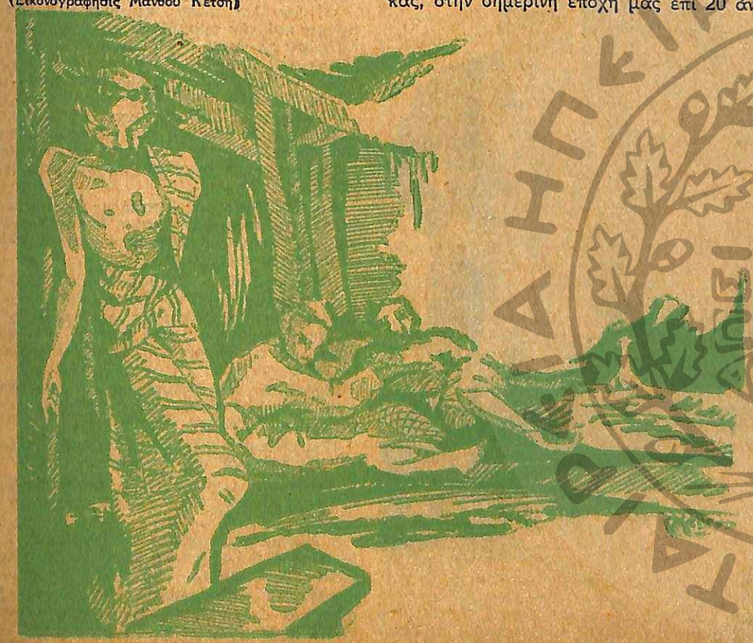

Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο

Μιὰ τρομερὴ ἐπιδρομὴ μυιγῶν ἔγινε πρὸ μηνῶν στὸ Παρίσι. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ὅλη ἡ γαλλικὴ πρωτεύουσα καλύφθηκε ἀπὸ σύννεφα μυιγῶν ποὺ γέμισαν τὸν ἀέρα μὲ τὸν ἐνοχλητικὸ βόμβο τους. Τὸ φαινόμενο ἀπεδόθη στὸ ὅτι ἡ παραγωγὴ μανιταριῶν, ποὺ τόσο ἀκμάζει στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ ἐλαττώθηκε ἀπότομα, τὰ δὲ ἀηδιαστικὰ ἔντομα ποὺ ἄλλοτε πέθαιναν δηλητηριαζόμενα ἀπ' τὰ μανιτάρια πολλαπλασιάσθησαν ἀπότομα καὶ ὁρμήσαν εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς.

—Κατὰ μιὰ τελευταία στατιστικὴ στὴν περίφημη ἀμερικανικὴ πόλι Ρένο ἐκδίδονται ἀπ' τὰ δικαστήρια κατὰ μέσον ὅρον 35 διαζύγια τὴν ἡμέρα!

—Πρὶν λίγες μέρες ἔγινε στὴν Βουδαπέστη μιὰ μονομαχία μὲ ξίφη μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Μπυροβουνοῦ καὶ ἑνὸς συναδέλφου του καὶ διήρκεσε 55 λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅσο δηλαδὴ δὲν διήρκεσε καμμιὰ μονομαχία ὡς τώρα. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ μονομαχία διακόπηκε καὶ ξανάρχισε 21 φορές!

—Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστικὴ τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Βιέννης σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν τέσσερα περίπου ἑκατομμύρια λεπροί!

—Ὁ Γάλλος ἀστρονόμος Μέμερυ ἔκαμε τελευταῖα μιὰν ἀνακοίνωσι, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ποσότης παραγωγῆς τοῦ κρασιοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν περιοδικὴ ἐξαφάνισι τῶν κηλίδων τοῦ ἡλίου. Κατὰ τὰ ἔτη ποὺ οἱ κηλίδες εἶνε πολλὲς ἡ ποιότης τοῦ κρασιοῦ στὴν γῆ βελτιώνεται. Καὶ ἀντιθέτως συμβαίνει κατὰ τὰ χρόνια ποὺ οἱ κηλίδες ἐλαττώνονται.

—Στὴν Βιέννη ἄρχισε νὰ λειτουργῇ ὁ πρῶτος κινητὸς μετεωρολογικὸς σταθμὸς τοῦ κόσμου. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μεγάλο καμιόνι, ἐφωδιασμένο μὲ τὰ ἀπαραίτητα ὄργανα ἀκριβείας, τὸ ὁποῖο κυκλοφορεῖ στὴν πόλι καὶ στὰ περίχωρα καὶ ἐπιτρέπει μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ γίνωνται πολὺ ἐνδιαφέρουσες ἐπιστημονικὲς παρατηρήρεις. Ὁ πρωτότυπος αὐτὸς μετεωρολογικὸς σταθμὸς εἶνε κτῆμα τοῦ Δήμου Βιέννης.

—Κατὰ τελευταίας ἰατρικὰς στατιστικάς, στὴν σημερινὴ ἐποχή μας ἐπὶ 20 ἀνθρώπων, ὁ ἕνας πάσχει ἀπὸ ἀϋπνία.

—Τὸ ἔτος 1934 πέθαναν ἀπὸ ἀσιτία 2.400.000 ἄτομα. Κατεστράφησαν λόγῳ ἐλλείψεως κέντρων καταναλώσεως καὶ πτώσεως τιμῶν 267.000 βαγόνια καφέ, 258.000.000 κιλὰ ζάχαρη, 26.000.000 κιλὰ ρύζι καὶ 25.000.000 κιλὰ κρέας.

—Πρὶν λίγες μέρες τελείωσαν στὸ Λένινγκραντ τὰ μαθήματα μιᾶς σχολῆς... ποιμένων. Χίλιοι διακόσιοι νέοι ποὺ ἀπεφοίτησαν ἀπ' αὐτὴν διδάχθηκαν πῶς νὰ περιποιοῦνται τὰ ζῶα, πῶς νὰ τὰ ἀνατρέφουν, πῶς νὰ τοὺς παρέχουν περιποιήσεις σὲ περίπτωσι ἀσθενείας κλπ.

Πῶς ἀνεκαλύφθη ὁ καφὲς

Ὁ ξανθὸς κόκκος τοῦ ὁποίου τὸ τριμένο ἀφέψημα ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς καθημερινὰς γλυκείας ἢ μετρίας ἀπολαύσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τὰς ἑξῆς περιέργους περιστάσεις. "Ενας Τοῦρκος Μουφτῆς ἐν Ἀραβίᾳ, ὀνόματι Σαγιδαλῆς, περιπατῶν κάποτε στὴν ἔξοχὴν εἶδε ἕνα δοσκὸν πολὺ ὀργισμένον κατὰ τῶν ζώων του τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν ἡδονικώτατα μερικὰ κλώνια ἑνὸς δενδρυλλίου. Πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ τὸ αἴτιον τῆς ὀργῆς του, ὁ δὲ δοσκὸς τοῦ λέγει ἅμα φάγουν τὰ καταραμμένα αὐτὰ ζῶα ὕπὸ αὐτὸ τὸ φυτὸν δὲν μὲ ἀφήνουν οὔτε στιγμὴν ἡσυχον, πηδοῦν, φωνάζουν καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη, εἶνε δὲ ἀδύνατον νὰ ἀναπαυθοῦν. Ἐκ περιεργείας δὲ τότε ὁ Μουφῆς ἐπλησίασε εἰς τὸ φυτόν, τόσον δὲ τοῦ ἤρεσαν τὰ ἄνθη του, ὁμοιάζοντα στὴν ὀσμὴ καὶ στὸ χρῶμα πρὸς τὰ ἰάσμινα, καθὼς καὶ τὰ λάμποντα φύλλα του, ὥστε ἐπῆρε ὅσους σπόρους εὑρῆκε εἰς τὸ φυτὸν καὶ μὲ αὐτοὺς ἔψησε τὸν πρῶτον καφφὲ μόλις ἐγύρισε σπίτι του. Ἀμέσως τὸ θαυμαστὸν ἀποτέλεσμα ἐπῆλθε διότι, ὁ φίλος, διῆλθε ὅλην τὴν νύκτα ἐν μεγάλῃ εὐδιαθεσίᾳ καὶ ἐξάψει, μὲ παράδοξον ζωηρότητα εἰς τὸ πνεῦμα. Τὸ δενδρύλλιον ἐκεῖνο ἦτο ἡ καφέα, καὶ ἡ ἀνακάλυψίς της δὲν ἄργησε νὰ κατακτήσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ πρῶτον εἰσήχθη ὁ καφὲς ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' Ὀθωμανοῦ Πρεσβευτοῦ Σουλεϊμὰν Ἀγᾶ τῷ 1659. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀπὸ τοῦ 1652 ἦτο γνωστὸς ὁ καφὲς ἐν Ἀγγλίᾳ. "Ολοι δὲ οἱ ἀπέραντοι καφεῶνες τῶν Γαλλικῶν Ἀποικιῶν κατάγονται ἐκ τοῦ δενρυλλίου τῆς καφέας, ἡ ὁποία ἐφυτεύθη κατὰ πρῶτον κατὰ τὸ 1714 ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ τῶν Παρισίων.

Ζεστὰ καὶ κρύα

ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΚΑΛΑ!

Ὁ γιατρὸς ἀφοῦ κύτταξε τὴν πεθερὰ τοῦ κυρίου, φεύγει. Ὁ κύριος τὸν συνοδεύει ὡς τὴν πόρτα.

—Λοιπόν, γιατρέ; τὸν ρωτάει.

—Κουράγιο, φίλε μου. Κουράγιο!

—Μὰ τί, γιατρέ, εἶνε ἄσχημα;

—Ἄ, ὄχι. Ἀπ' ἐναντίας σὲ δυὸ μέρες, θὰ εἶνε τελείως καλά...

ΤΟ ΙΔΙΟ ΗΤΑΝ

Δυὸ φίλοι περπατοῦν στὴ Λεωφόρο Ἀσπρα. Ξαφνικὰ ὁ ἕνας ἔχει μιὰν ἰδέα.

—Πᾶμε στὸν Ζωολογικὸ κῆπο, λέει στὸν ἄλλον, νὰ περάσουμε τὴν ὥρα βλέποντας τὰ ζῶα;

—Ἄ, ὄχι, ἀπαντάει ὁ ἄλλος. Προτιμῶ νὰ μείνω μαζί σου. Τὸ ἴδιο εἶνε...

ΕΝΑΣ ΚΑΛΩΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ

—Τὸν καιρὸ τοῦ Σωκράτους ζοῦσαν τόσον περισσότεροι οἱ ἄνθρωποι.

—Φυσικά. Τὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα ἦσαν λιγώτερα τότε..

Ποιὸς ἦταν ὁ πιο ἔξυπνος

Μεταξὺ δύο λοποδυτῶν

Ξαπλωμένος στὴ θεράντα τοῦ ξενοδοχείου, ὁ σινιὸρ Ροσέτι κάπνιζε ἕνα ὑπέροχο ποῦρο 'Αβάνας. Ἦταν τόσο πολὺ γνωστὸς τώρα καὶ δέκα χρόνια στὸν ξενοδύχο καὶ στὴν ὑπηρεσία, γιατὶ κάθε χρόνο τὸ καλοκαῖρι ἐρχότανε καὶ τιμοῦσε τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ τῆς λουτροπόλεως τοῦ Λίντο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκαν τρεῖς κύριοι καὶ κάθησαν παραπλεύρως.

— Σκοπεύω νὰ βρίσκωμαι στὴ Τζένοβα τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς κυρίους. Τηλεγράφησα νὰ μοῦ κρατήσουν ἕνα διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος στὸ «'Οτὲλ 'Ιμπεριάλ». Μοῦ εἶπανε ὅτι εἶνε τὸ καλλίτερο ξενοδοχεῖο .

'Ο σινιὸρ Ροσέτι ἀνεγνώρισε ἀμέσως ἐκεῖνο ποὺ μιλοῦσε, ἦταν ὁ σινιὸρ Φιλιππίνι, ἀπὸ τὸ Παλέρμο.

"Επειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ σινιὸρ Ροσέτι ἔκανε τὸν περίπατό του καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ποὺ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο ἐξήτησε τὸ λογαριασμό. 'Επλήρωσε καὶ πῆρε τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο.

Τὸ θραδάκι πῆρε ἕνα ταξὶ ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ «'Οτὲλ 'Ιμπεριάλ».

— Λυπούμεθα πολύ, ἀλλὰ εἶνε πιασμένο τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἀπ' τὴν Δευτέρα, κι' ὕστερα.

— Τί κρῖμα! φώναξε. Περιμένω κάτι φίλους μου τὴ Δευτέρα. Τοὐλάχιστον μπορῶ νὰ μείνω σ' αὐτὸ μέχρι τῆς Δευτέρας καὶ στὸ ἀναμεταξὺ φροντίζετε καὶ γιὰ ἄλλα δωμάτια στὸ ἴδιο πάτωμα.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος. Μέχρι τὴ Δευτέρα σᾶς τὸ παραχωροῦμε καὶ στ' ἀναμεταξὺ μεταφέρομε ἄλλους ταξειδιώτες καὶ περνᾶτε σεῖς στὰ δωμάτια τους.

'Ο Ροσέτι ἐγκατεστάθη ἀμέσως στὰ δωμάτια ποὺ ἀπὸ τὴν Δευτέρα θὰ ἀνῆκαν στὸν κύριο Φιλιππίνι. Στ' ἀναμεταξὺ ὁ Ροσέτι κατώρθωσε νὰ φκιάση ὅλα τὰ κλειδιὰ ποὺ ἀνῆκαν στὸ διαμέρισμα αὐτό.

— Καὶ ἂν μὲ δοῦν οἱ ὑπηρέτες γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μπαίνω στὰ δωμάτια αὐτά, θὰ ποῦνε ἐπειδὴ καθόμουνα ἀπὸ συνήθεια ἔκανα λάθος.

Τὴν Δευτέρα θράδυ ὁ Φιλιππίνι εἶχε καλεσμένους. Φύγανε ἀργά. Κατὰ τὴ μιὰ ὅμως μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Ροσέτι ἐπωφελούμενος τῆς μοναξιᾶς τοῦ διαδρόμου, μπῆκε στὸ διαμέρισμα τοῦ Φιλιππίνι.

Μέσα σ' ἕνα κουτὶ ὁ Ροσὲτι θρῆκε ἕνα σωρὸ διαμαντικά. Τάχωσε στὴν τσέπη του. 'Επίσης εἶδε ἕνα βιβλιάριο ἐπιταγῶν τῆς 'Εμπορικῆς Τραπέζης μὲ μιὰ κατάθεσι 500.000 φράγκων.

— Αὐτὸς ὁ Φιλιππίνι εἶνε ὑπέροχος ἐπαγγελματίας, ἔχει θάνει καὶ στὴ μπάντα λεφτά. Ποῦ νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ ὅτι θὰκλεθα ἕνα συνάδελφό μου.

"Εφυγε ἀπὸ μιὰ πλαϊνὴ πόρτα, πῆγε στὸ δωμάτιό του, ἔβανε ὅλα τὰ κοσμήματα σ' ἕνα καλαθάκι καὶ αὐτὰ ποὺ ἔκλεψε ἀπὸ τὸν Φιλιππίνι καὶ τὰ δικά του καὶ τὰ κρέμασε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Σφύριξε κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο παρουσιάθηκε κάποιος ἀπὸ τὸ σκοτάδι, τὰ πῆρε καὶ ἔφυγε. 'Η δουλειὰ κανονίσθηκε μιὰ χαρά. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐνοχοποιήση. Γοὐθηκε καὶ ἔπεσε ἥσυχος στὸ κρεββάτι του.

Στὶς ἕξη τὸ πρωῒ ἡ ὑπηρεσία ξύπνησε ἀπὸ τὰ κουδουνίσματα τοῦ σινιὸρ Ροσέτι.

— Μ' ἔκλεψαν, φώναζε.

'Ο διευθυντὴς ξύπνησε γρήγορα καὶ ἀνέβηκε νὰ τὸν καθησυχάση, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίνει καὶ ἡ πόρτα τοῦ Φιλιππίνι.

— Μ' ἔκλεψαν, ἄρχισε νὰ φωνάζη κι' αὐτός.

'Η ἀστυνομία κατέφθασε, ἄρχισε τὶς ἀνακρίσεις, τὶς ἔρευνες, ἀλλὰ δὲν κατέληξε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

'Ο Ροσέτι παρακολουθοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα τὸν Φιλιππίνι ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ σαλονιοῦ, ὅπου ξαπλωμένος ἐκάπνιζε τὸ ποῦρο του.

Κατὰ τὸ θραδάκι τὸν εἶδε νευριασμένο νὰ βγαίνη ἔξω στὴ θεράντα. Σηκώθηκε βγῆκε κι' αὐτός.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Φιλιππίνι, τοῦ εἶπε, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνα θῦμα τῆς θρασείας αὐτῆς κλοπῆς...παίρνω τὸ θάρρος...

Μωρέ, ἀστυνομία νὰ σοῦ πετύχη, ἄρχισε νὰ φωνάζη ὁ Φιλιππίνι, ἀφήνει τοὺς κλέφτες στὸ δρόμο ἐλεύθερους νὰ μπαίνουν στὰ ξενοδοχεῖα καὶ νὰ μᾶς ληστεύουν.

—Μὴν νευριάζετε, κύριε Φιλιππίνι.

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή του ὁ Ροσέτι, ἐξακολούθησε:

—Καταλαθαίνω ὅτι ταραχτήκατε πολὺ ὅταν εἴδατε πὼς λείπανε τὰ διαμαντικά σας μέσα ἀπὸ τὸ κουτὶ ποὺ εἴχατε τοποθετήσει μέσα στὴν κασπελλιέρα. Εἶπα... μὴ νευριάζετε... Οὔτε νὰ πιάσετε τὸ πιστόλι σας. Εἴμαστε συνάδελφοι καὶ μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε.

—Καὶ σεῖς ἕνας λωποδύτης;... Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα! Κι' ἐγὼ πῆγα νὰ σᾶς κλέψω καὶ βρῆκα ἄδειο τὸ δωμάτιό σας...

—Ναί, γιατὶ βρισκόμουνα τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸ δικό σας.

—'Εσεῖς, λοιπὸν, μοῦ τὰ πήρατε ὅλα Καὶ γιατί δὲν φύγατε αμέσως;

—Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ φύγω ἀμέσως. Τὰ ξεφορτώθηκα ἀπὸ τὸ παράθυρο σὲ πέντε λεπτὰ καὶ τώρα περιμένω κι' ἐγὼ τὸ θῦμα.

—Αὐτὸ δὲν θάχη ξανασυμβῆ στὰ χρονικά μας.

—Καὶ θὰ κάνωμε μαζὶ ὡραιότερα πράγματα.

—Τώρα πιὰ ὅλοι οἱ ἔνοικοι τοῦ ξενοδοχείου θάχουν παραδώση τὰ κοσμήματά τους στὸ θησαυροφυλάκιο.

—Τὸ ξέρω... ἀλλὰ τὸ καλὸ εἶνε ποὺ ἐσεῖς εἶστε πλούσιος...

'Ο Φιλιππίνι κατσούφιασε τὰ μοῦτρα του.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησεν ὁ Ροσέτι, μὲ 500.000 φράγκα ποὺ ἔχεις στὴν Τράπεζα, μποροῦμε νὰ κάνωμε ἕνα ὑπέροχο παιχνίδι. Κι' ἔτσι κι' ἐσὺ θὰ βγάλης τὶς ζημίες ὅλες κι' ἐγὼ θὰ θνάλω τὴν προμηθειά μου γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ θὰ σοῦ δώσω.

—Ποιὰ ἰδέα;

—Λοιπόν, ὅλοι ξέρουνε πὼς ἔχασες τὰ διαμαντικά σου, τί τὸ φυσικώτερο νὰ παραγγείλης στον πρῶτο χρυσοχόο νὰ σοῦ στείλη μιὰ συλλογὴ καινούργια γιὰ νὰ διαλέξης.

—Αὐτὸ εἶνε παληὸ κόλπο. Οἱ χρυσοχόοι στέλνουν τὰ μαλαματικά τους τώρα πάντα μὲ δύο ὑπαλλήλους.

—Μά, φίλτατε, δὲν ἐπρότεινα κανένα ἀπὸ τὰ παληὰ αὐτὰ κόλπα. "Οχι, τὸ σχέδιό μου εἶνε ν' ἀγοράσετε τὰ κοσμήματα ποὺ θὰ σᾶς φέρουν ἀξίας 500.000 φράγκων.

—Γιατί; Μήπως τὰ κοσμήματα ποὺ θὰ φέρουν θὰ στοιχίζουν λιγότερο;

Δὲν καταλαθαίνω ποῦ θασίζεται τὸ σχέδιό σας.

—'Επειδὴ θιαζόσατε. Λοιπόν. Τὴν ὥρα ποὺ θάρθουν οἱ δύο ὑπάλληλοι μὲ τὰ κοσμήματα, σεῖς θὰ ἔχετε ἀφήσει πάνω στὸ τραπέζι τὸ θιλιάριο τῆς Τραπέζης γιὰ νὰ τὸ δοῦν. Αὐτοὶ θὰ πάνε νὰ πληροφορηθοῦν ἀμέσως ἂν πράγματι ἔχετε λεφτὰ καὶ πόσα στὴν Τράπεζα. Θὰ κάνετε σχετικὰ παζάρια. Θὰ τοὺς κατεβάσετε καμμιὰ εἰκοσαριὰ χιλιάδες, καὶ τέλος θὰ τοὺς κόψης μιὰ ἐπιταγὴ γιὰ 500.000.

—Καὶ ποιὸ θὰ εἶνε τότε τὸ ὄφελός μας;

—Τὸ ὅτι, τὴν δεύτερη φορὰ ποὺ θάρθουνε νὰ παραδώσουν τὰ κοσμήματα καὶ νὰ πάρουν τὴν ἐπιταγή, θὰ πεταχθῶ ἐγὼ μὲ μιὰ ἄλλη ἐπιταγὴ νὰ σηκώσω ἐπ' ὀνόματί σου τὰ χρήματα. 'Εσὺ στ' ἀναμεταξὺ θὰ παραλάθης τὰ κοσμήματα καὶ θὰ συναντηθοῦμε ἐσὺ μὲ τὰ διαμαντικά κι' ἐγὼ μὲ τὰ λεφτὰ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Οἱ δύο λωποδῦται κανόνισαν ἤρεμα - ἤρεμα καὶ τὴν προμήθεια κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Φιλιππίνι ἐδέχθη πράγματι τὴν ἐπίσκεψι δύο κομψοντυμένων κυρίων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἄπλωσαν μπροστὰ τὰ κοσμήματα ἑνὸς ἑκατομμυρίου.

'Ο Φιλιππίνι διάλεξε μέχρι 600.000 καὶ τοὺς εἶπε νὰ φύγουν καὶ νὰ τοῦ δώσουν μιὰ ἀπάντησι τὸ ἀπόγευμα ἂν ὁ καταστηματάρχης δεχόταν νὰ τὰ πουλήση πρὸς 500.000.

Τὸ βιβλιάριο τῆς Τραπέζης βρισκότανε πάνω στὸ τραπεζάκι καὶ ὁ Φιλιππίνι εἶδε μάλιστα ἕναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸ κυττάζη μὲ λοξὲς ματιές.

Μόλις φύγανε, χαμογελοῦσε ὁλόκληρος. Φώναξε τότε τὸ Ροσέτι, τοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιταγὴ καὶ δώσανε ραντεβοῦ γιὰ τὸ ἀπόγευμα στὶς 6 στὸ σταθμό. Θὰ φεύγανε γιὰ τὸ Τουρῖνο κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴ Γαλλία.

Πράγματι, τὸ ἀπόγευμα ποὺ ξανάρθανε οἱ δύο ὑπάλληλοι τοῦ χρυσοχοείου φέρανε τὴν ἀπάντησι.

Παραδώσανε τὰ κοσμήματα καὶ πήρανε τὴν ἐπιταγὴ τοῦ Φιλιππίνι.

'Ο Φιλιππίνι χαρούμενος, ἔδεσε τὶς βαλίτσες του καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σταθμό.

Μπῆκε στὸ μπουφὲ κι' ἐπερίμενε. Σὲ πέντε λεφτὰ ἔφευγε τὸ τραῖνο καὶ ὁ Ροσέτι δὲν φαινότανε νάρχεται.

"Αρχισε ν' ἀνυπομονῆ. Τὸ τραῖνο σφύριξε καὶ ἀνεχώρησε. Μολονότι ἦταν καταστενοχωρημένος γιὰ τὸ κόλπο τοῦ φίλου του, παρηγορήθηκε κάπως ὅτι εἶχε

Στὸ ρυθμὸ τῆς καστανιέττας

Οἱ 'Ισπανικοὶ χοροί

'Η παράδοσις τῶν σπανιόλικων χορῶν γίνεται μὲ ἱερὴ κατάνυξι ἀπ' τὴ μιὰ γενεὰ στὴν ἄλλη, στοὺς 'Ισπανούς.

Χορευτὲς καὶ χορεύτριες—ἐκεῖ—θεωροῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χοροῦ σὰν κάτι ἀνώτερο, κάτι τὸ ἱερό, γιατί, πραγματικὰ γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὁ χορὸς εἶνε μιὰ μυσταγωγία.

"Αν πῆτε σὲ μιὰ σπανιόλα νὰ χορέψη, θὰ γελάση δυνατὰ καὶ ἀνοίγοντας ἀκόμα περισσότερο τὰ ὁλόμαυρα, λαμπερὰ, μάτια της θὰ σᾶς πῆ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ κλείνει μέσα της ὅλη τὴν μουσικὴ κλίμακα.

—Περιμένετε νὰ νυχτώση...νὰ βγῆ τὸ φεγγάρι, ν' ἀρχίσουν τ' ἀηδόνια νὰ κελαϊδοῦν καὶ τότε...

Κι' ὕστερα, ὅταν οἱ σπανιόλες χορεύουν, μὲ τὶς τρελλὲς κι' ἀπότομες κινήσεις, μὲ τὰ μελωδικὰ τραγούδια ποὺ οἱ στίχοι τους εἶνε πραγματικὰ ποιήματα, ἀκοῦτε τοὺς ἄλλους, ποὺ τὶς θλέπουν, νὰ φωνάζουν ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό τους:

—Εὐλογημένη νᾶνε ἡ μάνα, ποὺ σὲ γέννησε!....

Αὐτὸ σημαίνει χορὸς στὴ 'Ισπανία μὲ τοὺς ἦχους τῆς κιθάρας, ποὺ ἀνάμεσα στὴ μελωδία τοῦ τραγουδιοῦ, οἱ καστανιέττες, τὰ ταμποῦρλα καὶ τὰ χτυπήματα τῶν τακουνιῶν τῆς χορεύτριας, δίνου ἕναν τρελλὸ ρυθμό, τὸν τρελλὸ καὶ ζωηρὸ ρυθμό, ποὺ χύνεται σὰν ποτάμι ἀπ' τὴν ἀνεξάντλητη πηγὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Η ΣΕΒΙΛΛΙΑΝΑ

'Η «Σεβιλλιάνα» εἶνε ὁ πιὸ ἀγαπημένος χορὸς στὴν 'Ισπανία. Γιὰ, ν' ἀρχίση μάλιστα ὁ χορὸς αὐτὸς χρειάζεται ὁλόκληρες ἱεροτελεστία. Πρῶτα - πρῶτα χρειάζεται ἕνας ὁλάνθιστος κῆπος, ποὺ ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ πνίγεται ἀπ' τὰ θαρειὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν. "Υστερα μερικὰ χάρτινα κινέζικα φανάρια χρωματιστά, κρεμασμένα στὰ δένδρα, κι' ἀπάνω στὸν καταγάλανο οὐρανὸ τ' ἀργυρὸ φεγγάρι.... 'Ακόμα χρειάζεται τὸ μελωδικὸ κελάϊδημα τῶν ἀηδονιῶν καὶ τέλος στὴ μέση τοῦ κήπου στὸ πλακόστρωτο, μιὰ ἀνδρικὴ «κομπανία» μὲ σπανιόλικες κιθάρες!

Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώνεται ὁ Κανταδόρ ὁ τραγουδιστὴς—κι' ἐνῶ τὰ δάκτυλα τῶν συντρόφων του χαϊδεύουν τὶς χορδὲς στὶς κιθάρες ποὺ σκορπίζουν τὰ μελωδικὰ ἀκόρτα, ἀρχίζει μὲ τὴ γλυκειὰ φωνὴ νὰ τραγουδᾶῃ....

—Τένγκο οὔνα καναριέρα κὸν οὖν κανάριο!...

Δηλαδὴ: ἔχω ἕνα κλουθὶ μὲ ἕνα καναρίνι!....

Τραγουδιέται τὸ κουπλὲ καὶ στὸ ρεφραῖν οἱ σπανιόλα χορεύτρια μὲ τὴν πολύχρωμη μαντίλα στὶς πλάτες της μὲ τὴ μεγάλη χτένα στὰ ἐβένικα μαλλιά της καὶ μ' ἕνα θαθυκόκινο τριαντάφυλλο στὸ στόμα—θαθυκόκινο σὰν τὴν ἐρωτικὴ φλόγα, ποὺ καίει μεσ' στὰ στήθη της, πετιέται στὴ μέση στὸ πλακόστρωτο κι' ἀρχίζει νὰ χορεύῃ!

Οἱ κινήσεις τοῦ χοροῦ αὐτοῦ εἶνε κάτι τὸ θεῖο, τὸ συναρπακτικό.

'Αλλὰ πῶς νὰ μὴν ἐμπνευσθῆ ἡ σπανιόλα χορεύτρια ὅταν τὸ τραγοῦδι, ποὺ χορεύει, λέει:

Σ' ἀγάπησα καὶ ζήτησα
φιλὶ ἀπ' τὸ μαγουλό σου
καὶ ἂν ἁμάρτησα πολὺ
τὸ κρῖμα στὸ λαιμό σου!
Θὰ ράψῳ τὰ ματάκια μου
μὲ τρίχα ἀπ' τὰ μαλλιά σου,
ἄλλη ματιὰ νὰ μὴ θωρῶ
μονάχα τὴ δικιά σου.

"Αχ! ἄλλα σὰν τὰ μάτια σου
στὸν κόσμο δὲν ξανᾶθρα,
μεγάλα εἶν' σὰν τὶς λύπες μου
σὰν τοὺς καϋμοὺς μου μαῦρα.
Τὰ μάτια σου ρίχνουν ματιὲς
μὲ σαῖτιὲς ποὺ μοιάζουν
καὶ σὰν κυττοῦν, μεσ' στὴν καρδιὰ
θάζουν φωτιὰ καὶ σφάζουν!
Γι' αὐτὸ ζητῶ νὰ μὲ κηττᾶς
καὶ μιὰ καὶ θὰ πεθάνω
νὰ μὲ σκοτώσῃ ἡ σαῖτιὰ—
Τὸ ὁλέμμα σου τὸ πλάνο!

Καὶ ὁ χορὸς τῆς σπανιόλας προκαλεῖ τέτοιον ἐνθουσιασμό, τέτοιο μεθῦσι, τέτοιον ἴλιγγο, ποὺ ὅσοι τὴν κυττάζουν φωνάζουν· —'Ολέ! Μπεντίτα σοὺϊ τοῦ μάντρε!

ΤΑΓΚΟ ΚΑΙ ΖΑΠΑΤΕΑΝΤΟ

Μετὰ ἀπ' τὴ Σεβιλλιάνα ἔρχεται τὸ τάγκο, ποὺ τώρα τελευταία ἔχει κατακτήσει τὶς καρδιὲς ὅλων μας καὶ τὸ ζαπατεάντο, ποὺ μαζὶ μὲ τὴ Σεβιλλιάνα ἀποτελοῦν τοὺς τρεῖς χοροὺς ποὺ γεννήθηκαν στὴ χώρα τῆς 'Ανδαλουσίας. 'Ενα γλυκὸ τραγοῦδι ποὺ λὲς καὶ θγαίνει ἀπ' τὴν ἄθυσσο τῆς καρδιᾶς, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ νίγεται στὸ λαρύγγι σὰν λυγμὸς κι' ἁπλώνεται στάπειρα μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας...

Αὐτὸ εἶνε τὸ Ζαπατεάντο, ποὺ χορεύεται συνήθως πάνω στὰ τραπέζια τῶν καπηλειῶν ἀπ' τὶς θερμόαιμες σπανιόλες καὶ τοὺς 'Ισπανούς.

'Ο χορευτὴς μὲ τὰ στενὰ πανταλόνια του, σχεδὸν κολλητὰ στὰ πόδια, μὲ τὸ μαῦρο θελούδινο σακκάκι ὡς τὴν μέση κεντημένο καὶ ποὺ κουμπώνει μπροστὰ μὲ μεταλλίνα κουμπιὰ ἀνεθαίνει στὸ τραπέζι καὶ κάνει θόλτες μὲ τέτοια προσοχὴ καὶ τέτοια ἐπιτηδειότητα, ὥστε νὰ μὴν πέσουν τὰ ποτήρια κι' οἱ μποτίλιες μὲ τὸ κρασί!

Οἱ κιθαρίστες παίζουν ἕνα μάρς θριαμθευτικό, παρόμοιο μὲ κεῖνο ποὺ παίζουν ὅταν οἱ ταυρομάχοι μπαίνουν στὴν ἀρένα γιὰ νὰ παλαίψουν μὲ τὸν ταῦρο!

Κι' ἀρχίζει ὁ χορὸς μὲ τὰ γρήγορα καὶ ρυθμικὰ χτυπήματα τῶν ποδιῶν τοῦ χορευτοῦ πάνω στὸ τραπέζι...

Σὲ μιὰ στιγμὴ, κάνει πὼς γλυστράει καὶ πέφτει!.... Συγχρόνως ὅμως μ ἕναν ἐλιγμὸ φειδίσιο τοῦ κορμιοῦ του ἐσανασηκώνεται, ψάχνεται μήπως τάχα ἔχει χτυπήσει πουθενά, κάνει μερικὲς γκριμάτσες κι' ἐξακολουθεῖ τὸ χορό!....

ΑΛΛΟΙ ΧΟΡΟΙ

"Υστερα ἔρχεται τὸ Μπορρέρο καὶ τὸ 'Οριέντε ἢ 'Οτέρο!

Αὐτοὶ ὅμως εἶνε ὅλως διόλου λαϊκοὶ χοροί, ποὺ χορεύονται κυρίως ἀπὸ τὰ χαμίνια μέσα στοὺς δρόμους κι' ἀπ' τὸ λαὸ στὶς αὐλὲς, ὅταν δίνωνται λαϊκὲς γιορτὲς ἀπ' αὐτὲς ποὺ εἶνε τόσο συχνὲς στὴν 'Ισπανία.

'Εξ ἄλλου εἶνε καὶ ὁ ἀγαπημένος χορὸς τῶν κοριτσιῶν τοῦ λαοῦ, ποὺ ἐργάζονται στὰ καπνεργοστάσια.

Μόλις τελειώσουν τὴν δουλειά τους ξεχύνωνται κυριολεκτικὰ στὰ συνοικιακὰ καφὲ—κονσὲρ καὶ μαζὶ μὲ τὶς κοπέλλες ποὺ πουλᾶνε λουλούδια στοὺς δρόμους ἀρχίζουν τὸ γλέντι!.. Τὸ 'Οτέρο εἶνε πάντα στὴν ἡμερησία διάταξι. Τὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ τῆς 'Ισπανίας γλεντοῦν μὲ τοὺς συντρόφους των κι' ἀπὸ κεῖ ἀναδεικνύονται σιγὰ—σιγὰ οἱ μεγάλοι καὶ διάσημοι σπανιόλοι χορευταὶ καὶ τραγουδισταὶ ποὺ ἔχουν κατακτήσει τόσο πολὺ τῆς μόδας τώρα τελευταῖα!....

ΛΕΩΝ ΜΠΡΕΓΚΕ

Η ΠΕΙΝΑ ΤΟΝ ΤΥΦΛΩΣΕ

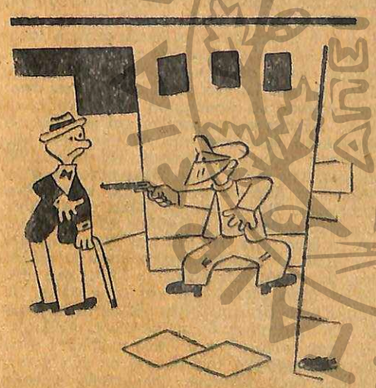

—Ἰσανω τὰ χέρια καὶ ἔξω τὰ λεφτά. Εἶνε τρεῖς ποὺ δὲν ἔχω φάει!

Πεννιές

—Στὴν Βιέννη ἔγινε πρὸ τριῶν μηνῶν ἕνας σπαρταριστὸς διαγωνισμός: ὁ διαγωνισμὸς τοῦ σφοδροτέρου φταρνίσματος.

—Τὸ ἔπαθλο τὸ ὁποῖο ἦταν 10 λίρες τὸ χασάπης, ὁ ὁποῖος φταιρνίστηκε τόσο σφοκέρδισε μεταξὺ 150 διαγωνιζομένων ἕνας δρὰ ὥστε τὰ γυαλιὰ του πετάχτηκαν πέντε μέτρα μακρυά!

—Τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο καὶ θανατηφόρο ἀπὸ ὅλα τὰ φείδια τῆς Ζούγκλας εἶνε τὸ ἐπονομαζόμενο «Μαῦρο Μάμπα» τῆς 'Αφρικῆς.

-Τὸ φείδι αὐτὸ μπορεῖ νὰ διανύση μιὰ ἀπόσταση 35 μιλλίων σὲ μιὰ ὥρα.

—Δηλαδὴ τρέχει γρηγορώτερα κι' ἀπὸ τὸ γκανιὰν ἄλογο τοῦ 'Αγγλικοῦ Ντέρμπυ.

—Τὸ ὄργανο σαξοφὼν, ποὺ ἐπέφερε τόση ἀναστάτωσι στὴ μουσικὴ τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων, εἶνε ἐπινόησις ἑνὸς Βέλγου σιδερᾶ ὀνομαζομένου 'Αδόλφου Σάξ.

—'Η ἐφεύρεσις του χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1814 ἀλλὰ ἡ ἐξάπλωσις κι' ἡ ἐπικράτησίς της ἔγινε τελευταία.

—Οἱ Βρεττανικοὶ σιδηρόδρομοι τὸ 1934 μετέφεραν 1.747 ἑκατομμύρια ἐπιβάτες καὶ 335 ἑκατομμύρια τόννους ἐμπορευμάτων.

—Κατηνάλωσαν περισσότερα ἀπὸ 13 ἑκατ. τόννους κάρβουνο καὶ 28 ἑκατ. τόννους λάδι!

'Η πιὸ διαδεδομένη εὐρωπαϊκὴ γλῶσσα εἶνε ἡ 'Αγγλική. 'Ομιλεῖται ἀπὸ 160. ἑκατ. ἀνθρώπους.

—'Ακολουθοῦν ἡ Γερμανική, Ρωσσικὴ καὶ Γαλλική, ποὺ τὶς ὁμιλοῦν 110, 100, καὶ 70 ἑκατ. ἀνθρώπων.

Θρῦλοι λουλουδιῶν

Στὰ πολὺ παληὰ χρόνια οἱ νέοι ἐρωτεύονταν τὰ ὡραῖα κορίτσια κι' αὐτὰ πάλι ὠνειρεύονταν τὴν νύχτα καὶ ποθοῦσαν τὴν ἡμέρα τοὺς ὁμορφους νέους. Ὁ ἔρωτας σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ σὲ κάθε χώρα ἦταν ἡ γλυκύτερη χαρὰ καὶ τὸ πιὸ πικρὸ φαρμάκι συγχρόνως τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογένειας. Σὲ κεῖνα λοιπὸν τὰ πολὺ παληὰ χρόνια, ἕνα χωριατόπουλο εἶδε μιὰ μέρα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ δυὸ κοπέλλες, ποὺ ἐκρατιῶνταν ἀγκαλιασμένες καὶ γελοῦσαν σὰν τρελλές. Τὶς ἐρωτεύθηκε μὲ μιᾶς καὶ τὶς δυό. Δὲν εἶνε εὔκολο νὰ συμβῇ αὐτό, ἀλλ' ὅποιος εἶχε δεῖ τὴ Λευκὴ καὶ τὴν Ἀραπίνα ἕνοιωθε πὼς ὁ Παῦλος εἶχε δίκηο ποὺ τὶς ἀγάπησε καὶ τὶς δυό.

Ἡ Λευκὴ ἦταν κάτασπρη σὰν τὸ ὄνομά της, δὲν φοβᾶται τὸν ἥλιο, τὴ βροχή, οὔτε τοὺς κόπους τῆς ἐξοχῆς. Ἦταν ἀπὸ τὶς ξανθὲς ἐκεῖνες ποὺ ἥλιος δὲν μπορεῖ νὰ κάψῃ ποτὲ οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ κάρβουνο θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν μαυρίσῃ. Ἀλλ' ὅπως οἱ μεγάλοι θησαυροὶ σπάζουν τὶς πιὸ ἀσφαλισμένες κρύπτες τους, ἔτσι κι' οἱ ὁμορφιὲς τῆς Λευκῆς, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της νὰ τὶς κρύβῃ, φανερώνονταν δῶ καὶ κεῖ καὶ εἶχαν ξελογιάσει ὅλον τὸν κόσμο. Καὶ τὸν πιὸ ἅγιο ἀκόμη μποροῦσαν νὰ τὸν βάλουν σὲ πειρασμὸ καὶ νὰ τὸν στείλουν στὴν κόλαση.

Ἡ Ἀραπίνα ἦταν ὅμορφη ὅσο καὶ ἡ Λευκή, ἀλλ' ἦταν ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετο. Μελαχροινὴ πολύ, σὰν τὸ καλοψημένο σιταρένιο ψωμί. Τὰ μαλλιά της σὰν τὸν ἔβενο, τὰ μάτια της βαθειὰ μαῦρα βελουδένια, σὰν τὰ ἀόρατα σκοτάδια. Ἦταν ἕνα μῖγμα ἀπὸ μαῦρο μπρούντζινο, ἀπὸ διαμάντι μαῦρο, ἀπὸ ἀραβικὸ ἄλογο κι' ἀπὸ κοράκι. Δυὸ σειρὲς μαργαριτάρια πάλευκα στὸ στόμα κορνιζαρισμένα σὲ δυὸ σειρὲς ἄλυκο κοράλλι. Ἀπάνω δὲ σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς μιὰ ἡδονικὴ φλόγα σάρκας, ποὺ λὲς καὶ χαμογελοῦσε στὸν ἥλιο, στοὺς ἀνθρώπους, στὸ κάθε τι ποὺ εἶχε ψυχή. Ἡ Ἀραπίνα ἦταν περήφανη χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, γιατὶ πολλὲς ὁμορφιές, πολλὴ ἡδονή, πολλοὶ πόθοι μαζὶ ἦσαν κλεισμένοι μέσα σ' ἕνα γυναικεῖο κορμί.

Ἡ Λευκὴ ἀγαποῦσε τὴν Ἀραπίνα, καθὼς καὶ ἡ Ἀραπίνα τὴν Λευκή. Ἦταν γειτόνισσες κ' εἶχαν γεννηθῆ σχεδὸν τὴν ἴδια μέρα. Ὁ δημόσιος δρόμος χώριζε τὸ σπίτια τους, ποὺ ἦσαν ἀπέναντι χτισμένα. Ἀπάνω ἀπὸ τὸ φράχτη τοῦ κήπου τους, μιλοῦσαν, γελοῦσαν καὶ πετοῦσαν φιλιὰ Ἀλλοίμονο ἂν κανένας ἄνθρωπος περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκείνη τὴ στιγμή. Θὰ ἀράπικο, ἢ καλλίτερα θὰ πέθαινε σὰν χτυπημένος ἀπὸ δυὸ ἀντίθετα ἠλεκτρικὰ ρεύματα.

Ἡ Ἀραπίνα καὶ ἡ Λευκὴ ἀπεικόνιζαν τοὺς δύο πόλους τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς καὶ ὅταν περπατοῦσαν ἀγκαλιασμένες ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη θασάνιζαν τοὺς διαθάτες μὲ τὰ κάλλη τους.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμε στὸν Παῦλο. Τὴν πρώτη νύχτα ἀφοῦ τὶς συνάντησε στὴν ἐκκλησιά, πέρασε πολὺ ἄσχημα, μέσα σὲ τρομερὰ καὶ ἡδονικὰ ὄνειρα μαζί. Πότε τοῦ φαινόταν πὼς τὸν χάϊδευε τὸ γλυκὸ καὶ ἥρεμο χέρι τῆς Λευκῆς καὶ πότε σὰν νὰ τὸν ἅρπαζεν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὸ φλογερὸ χέρι τῆς Ἀραπίνας, ἔθλεπε τὸ κορμὶ τῆς μιᾶς μὲ τὸ κεφάλι τῆς ἄλλης. Πότε ἕνα κορμὶ μὲ δυὸ κεφάλια, πότε φαντάσματα ἑλκυστικά, ἄλλοτε πάλι τρομερὰ σὰν ἀπὸ τὴν κόλασι βγαλμένα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε νὰ περνᾶ πρωῒ καὶ βράδυ ἀπὸ τὴ γειτονιὰ τῶν κοριτσιῶν καὶ κύτταζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γιὰ ν' ἀποφασίσῃ. Γιὰ νὰ μετρήσῃ γιὰ ποιὰν εἶχε τὸν μεγαλείτερο ἔρωτα.

Τὰ δυὸ κορίτσια τὸν εἶχαν ἐρωτευθῆ κι' αὐτά. Γιατὶ ἦταν ὡραῖος, γερός, καὶ τὸ πλουσιώτερο χωριατόπουλο. Σὰν καλὲς φίλες ὅμως, ἐμπιστευόντουσαν μεταξύ τους τὸν ἔρωτά τους καὶ εἶχαν ὁρκισθῆ νὰ ἀγαπιῶνται πάντα ὅποια κι' ἂν ἦταν ἡ ἀπόφασι τῆς μοίρας.

Ὅταν περνοῦσεν ὁ Παῦλος, ἡ Ἀραπίνα ἦταν στὸν φράχτη καὶ τὸν κύτταζε ἐλεύθερα στὸ πρόσωπο. Ἡ Λευκὴ, δειλότερη, στεκόταν στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ της. Γιὰ δυὸ μῆνες ξακολούθησεν αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἀλλὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἦταν σὲ θέσι ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογή του. Τὸ ἕνα πρωῒ σηκωνόταν ἀποφασισμένος νὰ προτιμήσῃ τὴν Ἀραπίνα. Ἀλλ' ἔπειτα ποὺ περνοῦσε καὶ κύτταζε τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο τῆς Λευκῆς, ποὺ τὸν κύτταζε γλυκά, ἀποφάσιζε νὰ παντρευθῇ ἐκείνη. Τὴν ἄλλη μέρα πάλι πετοῦσε στὴν Ἀραπίνα ἀπὸ τὸ φράχτη τοῦ κήπου ἕνα λουλοῦδι. Ἦταν ἀνοιξι. Ὅλα τὰ λουλούδια ποὺ ἀνθοῦσαν ὁ Παῦλος τὰ ἔκοβε γιὰ νὰ τὰ δίνῃ πότε στὴ μιὰ καὶ πότε στὴν ἄλλη. Καὶ τὰ κορίτσια μετροῦσαν κι' ἔβλεπαν μὲ χαρά, πὼς ὅσα εἶχε δώσει στὴ μία, ἄλλα τόσα εἶχε δώσει καὶ στὴν ἄλλη. Ἡ Λευκὴ ποτὲ δὲν τοῦ ἀνταπόδωσε το λουλούδι. Ἡ Ἀραπίνα ὅμως τὸ ἔκαμε. Μάλιστα ἀπὸ τὸν τρίτο μῆνα ὁ Παῦλος ἔβλεπε πάντα στὸν φράχτη τῆς Ἀραπίνας ἕνα μπουκετάκι, ποὺ μάντευε ἀπὸ ποιὰν προερχόταν.

Οἱ δυὸ φίλες εἶχαν ὁρκιστῆ νὰ λένε μεσὲ μὲ τὴν πολυτελῆ μοντέρνα ἐπίπλωσι χόρευαν τὰ ζευγαράκια, ὑπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς μεγάλης τζάζ.

Στὸ ἀπέραντο χῶλ μὲ τὶς μαρμάρινες κολόνες, ποὺ ἦταν λαμπρὰ φωταγωγημένο, ἦσαν στρωμένα τὰ τραπεζάκια γιὰ τὸ σουπέ. Στὸ κάθε τραπέζι ἦταν τοποθετημένη μία κίτρινη λαμπίτσα καὶ ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα. Ἐπάνω στὸ κεντημένο τραπεζομάνδηλο ἦταν καρφωμένη ἡ κάρτα τῆς συντροφιᾶς, ποὺ τὸ εἶχε κρατήσει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Καὶ ἐκεῖ ἦταν φαντασμαγορικὸ τὸ θέαμα ποὺ παρουσίαζαν οἱ ἐξωμες τουαλέττες, τὰ πολύτιμα κοσμήματα τῶν κυριῶν, οἱ ἐπίσημες στολὲς τῶν ἀξιωματικῶν. Οἱ παρέες τῶν μετημφιεσεμένων προσέδιδαν μεγάλη ζωηρότητα στὸ χορό, ποὺ ἦταν ὁ τελευταῖος τῆς Ἀποκρηᾶς.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνθοστολισμένα τραπεζάκια, ποὺ εὑρισκόταν ἀπέναντι στὴν κεντρικὴ εἴσοδο, κοντὰ σὲ μιὰ κολόνα, καθόταν μόνος ἕνας νέος, ποὺ ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ πολλὲς γνωριμίες, γιατὶ χαιρετοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ ἦταν ὁ γενικὸς στόχος τῶν γυναικείων ὀλεμμάτων. Τὸ μοναχικό του τραπεζάκι προκαλοῦσε ἐξ ἄλλου τὰ σχόλια τῶν κυριῶν ποὺ καθόνταν στὸ γειτονικὸ τραπέζι.

—Ἀπόψε ὁ Φτέρης ἀποφεύγει τὶς συντροφιές, εἶπε μία ξανθὴ στὴ διπλανή της. Πῶς τὸπαθε καὶ δὲν εἶνε περιτριγυρισμένος ἀπό... ἑκατὸ κυρίες καὶ δεσποινίδες, ποὺ τὸν κυττάζουν στὰ μάτια καὶ κρέμωνται ἀπὸ τὰ χεῖλη του;

Τὴν παρατηρήσεις της ἄκουσαν καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς συντροφιᾶς.

—Φαίνεται σὰν κάτι νὰ περιμένῃ, παρετήρησε ἕνας κύριος φαλακρὸς μὲ κρυφὸ φθόνο. Διαρκῶς κυττάζει τὴν πόρτα. Κανένα καινούργιο αἰσθηματάκι...

Πράγματι. Ὁ Φτέρης, ἐκτάκτως κομψὸς μέσα στὸ ἄψογο φράκο του, εἶχε τὰ μάτια του ἐπίμονα καρφωμένα ἀπέναντί του στὴν κεντρικὴ πόρτα. Δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ σὲ ὅ,τι γινόταν γύρω του, καὶ ἦταν τόσο ἀφηρημένος, νευρικός, ὥστε ἄναβε τὸ ἕνα τσιγάρο κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἐξαφνα τὸ ἀνήσυχο πρόσωπό του φωτίσθηκε ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι χαρᾶς. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ἔλαμψαν, προσηλώθηκαν ἐκστατικὰ στὴν πόρτα.

Μιὰ νέα μὲ ὁλόλευκο φόρεμα, εἶχε ἐμφανισθῆ καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ σειρὰ τῶν τραπεζιῶν. Τὴ συνώδευεν ἕνας ἡλικιωμένος κύριος καὶ μιὰ ἄλλη γυναῖκα μὲ φανταχτερὴ κόκκινη τουαλέττα.

Ἕνα ὄραμα ὁμορφιᾶς καὶ παρθενικῆς χάριτος ποὺ προκάλεσεν ἀμέσως ἕνα ψιθυρο θαυμασμοῦ μεταξὺ τῶν παρισταμένων.

Ὁ Φτέρης, μ' ὅλη τὴν ἀφηρημάδα του, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀκούσῃ μιὰ ἐρώτησι ποὺ ἔκανε ἕνας γνωστός του στὸ διπλανὸ τραπεζάκι.

—Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ κοπέλλα; Πρώτη φορὰ τὴ βλέπω. Τί γραμμές... τί σωματάκι, τί μάτια! Μοιάζει μὲ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ ἄγαλμα!

ΜΑΡΙΟΥ
Τὸ Ρομάντζο τῆς Ἀλίκης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΙΡΗΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ὁ Σταμάτης Μπέλος, ἐγκατεστημένος στὴ Λάρισα ἔχει ἐλθεῖ στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του.

Ἡ Ἀσπασία ὅμως εἶνε ἡ δεύτερη γυναῖκα τοῦ Μπέλου καὶ δὲν χωνεύει τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἀλίκης. Μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν ὑπάρχουν διαρκῶς προσβολές, τὶς ὁποῖες δημιουργεῖ πάντοτε ἡ μητρυιά.

—Σὲ παρεκάλεσα νὰ μὲ λὲς μαμά, τῆς λέγει.

Καὶ ἡ Ἀλίκη, ἡ ὁποία ἔχει ἀκόμα πρόσφατη τὴν ἀνάμνησι τῆς μητέρας της, ὑποκύπτει γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὴ γυναῖκα τοῦ πατέρα της.

Εἶνε Ἀποκρηές.

Ἡ Ἀλίκη θέλει νὰ πάῃ σὲ κάποιον ἐπίσημο χορό.

Χίλιες ἀφορμὲς βρίσκονται νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Τὸ πένθος τοῦ θείου της, καὶ τέλος ἡ ἐλλειψις κατάλληλου φορέματος γιὰ τὸ χορό.

—Κάτι μοῦ κρύβεις, τῆς λέγει τέλος ἡ μητρυιά. Μὴν κάνῃς τὴν κουτή. Φαντάζεσαι πὼς δὲν παρετήρησα τὶς μεγάλες φιλίες σου μὲ κεῖνον τὸ νέο.

—Ὁ κύριος Φτέρης, εἶνε ἕνας κύριος καθὼς πρέπει.

Ἡ ζήλεια ὅμως τῆς μητρυιᾶς ὑπερβαίνει τὰ ὅρια.

—Θέλεις μιὰ συμβουλή; τῆς λέει. Ἂν ἔβαλες στὸ νοῦ σου νὰ τὸν κατακτήσῃς, χάνεις τὸν καιρό σου. Ὁ Φτέρης δὲν εἶνε γιὰ σένα.

Φαινότανε πιὰ ὁλοκάθαρα ἡ κακὴ πρόθεσι τῆς μητρυιᾶς.

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτέ! Ἀκοῦς; Ποτέ! Καὶ ὅ,τι κι' ἂν κάνῃς, ὅσο κι' ἂν ἐπιμένῃς...

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Σταμάτης Μπέλος.

—Ἀσπασία, δὲν σὲ βρῆκα στὴν κάμαρά σου καὶ σκέφτηκα πὼς θὰ εἶσαι ἐδῶ.

Ἀλλὰ τί ἔχετε οἱ δυό σας;

Πράγματι ἡ Ἀλίκη ἦταν κάτωχρη.

Παρὰ λίγο, νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς Ἀλίκης. Καὶ τότε;

Ὁ Μπέλος νόμισε πὼς κάτι ἐννόησε.

Ἡ μητρυιὰ ὅμως δικαιολόγησε τὴν ταραχὴ τῆς Ἀλίκης, στὴν ἐπιμονή της νὰ πάῃ στὸ χορό.

—Ἄ, αὐτὸ ἦταν; εἶπε ὁ Μπέλος.

Ὅταν οἱ δυὸ γυναῖκες ἔμειναν μόνες, ἡ Ἀσπασία διατήρησε τὴν ὑπουλη, ἰησουητικὴ στάσι της.

—Ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα σου, ὅλα εἶνε ἐν τάξει, ἐβεβαίωσε ἡ Ἀλίκη μὲ τὴν πιὸ μελίρρυτη φωνή της. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ φροντίσῃς γιὰ τὴν τουαλέττα σου, νὰ τρέξῃς στὴ μοδίστρα. Ἐρχομαι κι' ἐγὼ μαζί σου γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὸ γοῦστο μου. Μὰ πρῶτα ἐλπίζω πὼς θὰ μ' εὐχαριστήσῃς γιὰ τὴν... τροπὴ ποὺ ἔδωσα στὸ πρᾶγμα... Γιὰ τὸ χατῆρι σου εἶπα ἕνα μεγάλο ψέμμα....

Ἡ Ἀλίκη τῆς ἔρριξε ἕνα ὀλέμμα ἐλαφρῶς περιφρονητικό.

2 Συνέχεια

Ἡ Ἀλίκη ἔρριξε ἕνα ὀλέμμα ἐλαφρῶς περιφρονητικὸ στὴν Ἀσπασία, ποὺ ἐσήμαινε: «Δὲν εἶνε οὔτε τὸ πρῶτο, οὔτε τὸ τελευταῖο!».

Μὰ δὲν ἐξέφρασε τὴν ἐνδόμυχη σκέψι της. Περιωρίσθηκε ν' ἀπαντήσῃ ψυχρῶς:

—Εὐχαριστῶ. Μὰν δὲ μοῦ χρειάζεται καινούργια τουαλέττα.

Ἡ Ἀσπασία τὴν κύτταξε ἔκπληκτη.

—Τί εἶπες; Εἶσαι τρελλή;

—Θὰ φορέσω τὸ ἄσπρο μοῦ τὸ περσυνό, ἐβλήωσεν ἡ Ἀλίκη κατηγορηματικά. Δὲν ἔχω πιὰ καμμιὰ διάθεσι νὰ τρέχω στὶς μοδίστρες.

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι, πῆγε ὡς τὴν πόρτα.

—Γιὰ στάσου, φώναξεν ἡ Ἀσπασία. Κι' ἂν ὁ πατέρας σὲ παρατηρήσῃ...

Ἡ Ἀλίκη ἔστρεψε τὸ κομψὸ κεφαλάκι της.

—Ὁ μπαμπᾶς δὲν προσέχει τέτοια πράγματα. Μὰ κι' ἂν μὲ ρωτήσῃ, θὰ τοῦ πῶ... κι' ἐγὼ ἕνα ψέμμα... γιὰ χατῆρι σου. Ἔτσι θὰ εἴμαστε κ ί τ !

★

Ὅλη ἡ κοσμικὴ Ἀθήνα εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ μεγάλο χορὸ τοῦ ξενοδοχείου «Κλάριτζ». Στὶς αἴθουσ

Δέκα διάσημες γυναῖκες

Μιὰ ἱστορικὴ ψυχολογία

Μέσα σ' ἕνα ἡμικύκλιο, σχηματισμένο ἀπὸ νέφη τοῦ Ὀλύμπου, βλέπω μιὰ χαριτωμένη Ἑλληνίδα.

Προχωρεῖ μερικὰ βήματα καὶ σηκώνει τὰ τορνευτά της μπράτσα, χαμογελῶντας. Διάφοροι ρήτορες τῆς ψάλλουν ἐγκώμια, οἱ σατυρικοὶ τὴν πειράζουν, οἱ πολιτικοὶ τὴν πολιορκοῦνε καὶ τῆς κάνουν διάφορες περίεργες μὰ καὶ δύσκολες ἐρωτήσεις.

Ἡ ἴδια διαλέγει τόνομά της: Ἀσπασία.

Ὁ Περικλῆς ἐχώρισε τὴ γυναῖκα του καὶ ζοῦσε μὲ τὴν Ἀσπασία. Ἔμεινε μαζί της περίπου εἴκοσι χρόνια... Ποιὸς τοὺς χώρισε; Μιὰ ἀρρώστεια.

*

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΗΣ ΣΙΕΝΝΑΣ, μιὰ πραγματικὴ ἁγία, γεννήθηκε στὰ 1347. Ὁ πατέρας τῆς Αἰκατερίνης ἦταν βαφέας καὶ εἶχε εἰκοσιτέσσερα παιδιά. Ἦταν τόσο χαριτωμένη, ἡ πιὸ χαριτωμένη ἀπὸ ὅλα του τὰ παιδιά, τὴν ὀνόμαζαν Εὐφροσύνη. Μὲ πόση ψυχικὴ δύναμι ἐπάλαιψε ἡ Αἰκατερίνη ἐνάντια στὸ πειρασμὸ τῆς σάρκας καὶ τῆς ὁμορφιᾶς! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ σταδιοδρομία της πῆρε μιὰ παγκόσμια σημασία. Στὸ βίο της εἶχε ἕνα σκοπό: Νὰ ἐπαναφέρῃ ἀπὸ τὴν ἐξορία του τὸν Πάπα καὶ νὰ συντελέσῃ στὴν ἕνωσι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅλης τῆς Ἰταλίας. Δὲν ἦταν ἀκόμα 30 χρονῶν καὶ παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ Συμβούλιο τῆς Φλωρεντίας καὶ μὲ πολλὴ σοβαρότητα ἀνέλαβε νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν Πάπα.

*

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΖΑΝ ΝΤ' ΑΡΚ συνοψίζεται μέσα σὲ 7 χρόνια.

Ἀπὸ τὸν πρῶτο δραματισμό της μέχρι τὸ θάνατό της. "Οταν ἄκουσε ὅτι ὁ Βασιλιᾶς της διέτρεχε κίνδυνο, φόρεσε στρατιωτικά, ἄρπαξε τὴ σημαία καὶ τὸ ξίφος καὶ ὡδήγησε τὸ στρατὸ πρὸς τὴν νίκη. Ἕνα κορίτσι 17 χρονῶν διεσκόρπισε τοὺς Ἄγγλους πολιορκητάς. Πέντε μῆνες κρατᾶ τὴν ἀρχηγία τοῦ στρατοῦ. Ἡ σταδιοδρομία της τελείωσε ἢ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ, ὅταν ἐστάθη στὸ πλευρὸ τοῦ Δελφῖνος, κατὰ τὴ στέψι του στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Ρέϊμς.

*

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΝΤΕ ΜΕΝΤΕΝΟΝ. "Οταν ἡ κυρία Ντὲ Μοντεσπάν, ἡ ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία ὅπως ἡ ἐπιδέξια αὐτὴ γυναῖκα ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴ τῶν νόθων ἐκ βασιλικοῦ αἵματος τέκνων της, ἡ Μεντενὸν προσεποιήθη ὅτι ἔνοιωθε βαθειὰ ὑποχρέωσι γιὰ τὴν φροντίδα ποὺ τῆς ἔδιναν. Ἔπειτα ἀπὸ 14 χρόνια ἡ μοργανατικὴ βασίλισσα πέθανε καὶ τότε ἡ Μεντενὸν ἀπέκτησε μεγάλη ἐπιρροή, τόση ποὺ ἐξανάγκασε τὸ βασιλέα νὰ τὴν παντρευτῇ. Τὸ φτωχοκόριτσο ποὺ γεννήθηκε στὴ φυλακή, βασίλεψε στὶς Βερσαλλίες.

*

Η ΦΛΩΡΑΝΣ ΝΑΪΤΓΚΕΛ γνώριζε πῶς νὰ διοικήσῃ. Αὐτὴ ἵδρυσε τὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό. Κατώρθωσε νὰ κατεβάσῃ τὴ θνησιμότητα τῶν ἀρρώστων ἀπὸ 42% στὰ 22%. Στὴ Μεγάλη Βρεττανία ἔχουν ἀκόμα ὡς ὑπόδειγμα μία ἀπὸ τὶς ἐκθέσεις της ποὺ σὲ 800 σελίδες περιέχει ὅλες τὶς μεταρρυθμίσεις τῶν νοσοκομείων.

*

Η ΧΑΡΙΝΤ ΜΠΥΧΝΕΡ ΣΤΟΖΟΝΙ γεννήθηκε 9 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ Φλώρανς Νάϊτγκελ καὶ δύο χρόνια μετὰ ἀπὸ τὸν Λίνκολν.

Συνέγραψε τὸ πολύκροτο ἔργο «Ἡ καλύβα τοῦ Μπάρμπα Τόμ».

Τὸ βιβλίο αὐτὸ περιέχει ὅλο τὸν ἀμερικανικὸ χαρακτῆρα καὶ ρίχνει φῶς τόσο εἰς τὸ παρὸν ὅσο καὶ εἰς τὸ μέλλον.

*

Η ΜΑΡΙ ΚΥΡΙ, κόρη φτωχοῦ δασκάλου. Τρία χρόνια μετὰ τὸ γάμο της αὐτὴ καὶ ὁ ἄντρας της ἀπομώνωσαν τὸ ράδιο. Μετὰ πέντε ἔτη πῆραν τὸ βραβεῖο Νόμπελ.

"Ολ' αὐτὰ τάκαναν χωρὶς ἐργαστήριο.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

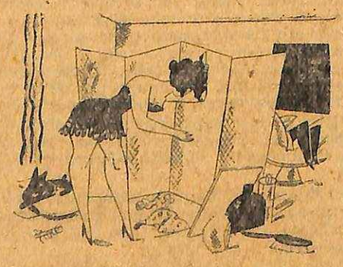

— Ἐσὺ εἶσαι, Μπιμπῆ;
— Ναί... ἐγὼ εἶμαι.
— Τότε πέρασε. Νόμιζα πὼς ἦταν ὁ ἄντρας μου.
— Ὁ ἄντρας σου εἶμαι... ἀλλὰ δὲν ἔρχομαι.

Τὸ κράτος τοὺς ἔφτιασε ἐργαστήριο καὶ μόλις τὸ ἀπέκτησαν, τὸν ἄντρα της, τὸν πλάκωσε ἕνα αὐτοκίνητο. Ἡ γυναῖκα του συνέχισε τὴν ἐργασία του, ἔγραψε δύο τόμους καὶ ἐβραβεύθη μόνη αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ πάλι μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ.

*

Στὸ τέλος τῆς σειρᾶς γυναικῶν μὲ μεγαλοφυΐα ὑπάρχει μιὰ ἀκόμη.

Δὲν ξέρουμε ἂν ἦταν πιὸ μεγάλη ὡς καλλιτέχνις ἢ ὡς ἄνθρωπος. Εἶνε ἡ ΕΛΕΩΝΟΡΑ ΝΤΟΥΖΕ. Μία περιπετειώδης ζωή, θῦμα τῆς ὁμορφιᾶς της. Καμμιὰ ἄλλη ἠθοποιὸς δὲν μπόρεσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀνθρωπίνη εἰμαρμένη τόσο καθαρὰ καὶ φανερὰ σὲ ὅλα της τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ὅσο ἡ Ντοῦζε.

ΕΜΙΛ ΛΟΥΝΤΒΙΧ

Μικρὰ μικρὰ

Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΛΕΥΚΟ ΟΡΟΣ

Ἀπὸ δύο ἐπιστολάς, τὴ μία τοῦ Τζὼν Σίμον καὶ τὴν ἄλλη τοῦ σύνδικου τοῦ Σαμουά, οἱ ὁποῖες ἔχουν κατατεθῆ στὰ ἀρχεῖα τῆς Ἀκαδημίας «Φλοριμοντάνε» ἐξάγεται ὅτι ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀνέβηκε στὸ Λευκὸ Ὄρος ἦταν κάποια Μαρία Παραντί.

Ἡ ἀνάβασις ἔγινε τὸν 1οὐλιο τοῦ 1808.

ΣΟΥΠΑ ΑΠΟ... ΕΧΙΔΝΕΣ!

Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, ἡ σούπα ἀπὸ ἐχιδνες ἦταν πολὺ τῆς... μόδας! Ἡ μαντὰμ ντὲ Λαφαγιέτ, ἀναφέρουν τὰ χρονικά, ἀνέλαβε ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀρρώστεια μόνον ὅταν ἤπιε ζουμὶ ἀπ' τὰ συχαμερὰ αὐτὰ ἑρπετά... Καὶ ἡ γνωστὴ αὐλικὴ συγγραφεὺς μαντὰμ ντὲ Σεβινὲ ἔγραφε κάποτε στὸ γυιό της: «Μοῦ ἔστειλαν... 240 ἐχίδνες ἀπὸ τὸ Πουασὸν καὶ εἶμαι ἐνθουσιασμένη γιὰ τὸ πολύτιμο αὐτὸ δῶρο. Σοῦ στέλνω καὶ σένα μερικὲς καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ παίρνῃς ἕνα φλυτζάνι ζουμὶ κάθε πρωΐ. Νὰ τοὺς κόβῃς τὰ κεφάλια, νὰ τὶς γδέρνῃς καὶ νὰ τὶς κόβῃς σὲ μικρὰ κομματάκια γιὰ νὰ βράσουν καλλίτερα. Μὲ κοτόπουλο ψητὸ γίνεται ἕνα ὑπέροχο φαγητό. Ἐγὼ τοὐλάχιστον χρεωστῶ τὴν ἀνάρρωσίν μου στὸ ζουμὶ τῆς ἐχίδνης...».

ΤΙ ΤΡΩΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς 20 ἐτῶν πρέπει νὰ καταναλώσῃ τὰ ἑξῆς:

Ψωμὶ 2.756 ὀκ. νερὸ 4.170 ὀκ. κρέας 1.032 ὀκ. τυρὶ 246 ὀκ. λάδι 249 ὀκ. ζάχαρι 429 ὀκ. ἁλάτι 150 ὀκ. Ἤτοι τὸ ὅλον 9.177 ὀκ. τρόφιμα.

ΑΘΩΑ... ΟΠΛΑ

Στὴν Μασσαλία ζοῦνε σ' ἕνα σπίτι δυὸ γεροντοκόρες, οἱ ἀδελφὲς Ντονγκά, κόρες ἑνὸς στρατηγοῦ, ποὺ πέθανε πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

Στὸ σπίτι αὐτὸ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἔρευνα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἀνεκάλυψε διάφορα παλαιὰ πολεμικὰ ὅπλα, σπαθιά, χειροβομβίδες κλπ.

Οἱ ἀδελφὲς Ντονγκὰ ἰσχυρίσθηκαν — ὅπως καὶ πραγματικὰ συνέβαινε — ὅτι τὰ πολεμικὰ αὐτὰ ὅπλα ἦσαν λάφυρα τοῦ πατέρα τους, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν! Ἰδίως δὲν ἤξεραν τί κακὸ μποροῦσαν νὰ πάθουν μὲ τὶς πεντακόσιες περίπου χειροβομβίδες ποὺ βρίσκονταν πεταγμένες μέσα στὰ διάφορα δωμάτια καὶ στὰ ὁποῖα οἱ δυὸ γεροντοκόρες κυκλοφοροῦσαν ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἡ ἀστυνομία κατόπιν τούτου κατέσχε ὅλα τὰ πολεμικὰ ὅπλα καὶ τὶς χειροβομβίδες καὶ ἄφησε μόνο κάτι παμπάλαια σπαθιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐντελῶς ἀκίνδυνα καὶ οἱ ἀδελφὲς Ντονγκὰ τὰ εἶχαν γιὰ μόνη ἀνάμνησι τοῦ ἡρωϊκοῦ πατέρα τους.

Τὸ μυστικὸ τοῦ κόσμου τῶν ΦΕΙΔΙΩΝ

Πλάϊ στὴ σόμπα ὁ γέρο-γιατρὸς ἔκανε συντροφιὰ τῆς νεαρᾶς κυρίας, ποὺ βρισκότανε στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως. Ξαπλωμένη σὲ μιὰν ἀναπαυτικὴ σαΐζ-λόγκ, τοῦ ἔλεγε:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατρέ μου, πῶς μιὰ γυναῖκα εἶνε δυνατὸν ν' ἀπαρνᾶται τὸν ἄντρα της. Παραδέχομαι πὼς μποροῦν νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾶ. Μὰ πῶς νὰ τολμήσῃ νὰ παραδοθῇ σ' ἕναν ἄλλο καὶ νὰ ζῇ μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ψεύδους;

—"Ω! ἀπάντησε ὁ γιατρὸς χαμογελῶντας. Δὲν τὰ συλλογίζονται αὐτὰ τὰ μικροπράγματα οἱ γυναῖκες ὅταν τὶς πιάσῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ παραστρατήσουν. "Οσο γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀπιστία της, ὅλες οἱ γυναῖκες, καὶ οἱ πιὸ ἁπλοϊκές, τὰ καταφέρνουν θαυμάσια στὶς πιὸ δύσκολες στιγμές.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔδειχνε πὼς δὲν ἐπείθετο.

—"Οχι γιατρέ, δὲν πιστεύω, γιατὶ οἱ γυναῖκες τὰ χάνουν πιὸ εὔκολα.

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε.

— Θὰ σᾶς διηγηθῶ, εἶπε, μιὰ περιπέτεια, ποὺ συνέβη σὲ μιὰ πελάτισσά μου, σὲ κάποια ἐπαρχιακὴ πόλι. Μιὰ νύχτα μὲ ξυπνᾶνε μὲ δυνατὰ κουδουνίσματα. Ὁ ὑπηρέτης μου μοῦ φέρνει ἕνα γράμμα. Τ' ἀνοίγω καὶ διαβάζω: «Ἡ κ. Λεβριὲρ παρακαλεῖ θερμῶς τὸν γιατρό κ. Σιμὸν νἄρθῃ ἀμέσως στὸ σπίτι της». Σκέφθηκα πὼς θὰ νε καμμιὰ μικρὴ ἀδιαθεσία, καὶ τῆς ἀπάντησα: «Ὁ γιατρὸς Σιμὸν εἶνε ἀδιάθετος, καὶ παρακαλεῖ τὴν κ. Λεβριὲρ νὰ κάμῃ τὸν κόπο νὰ καλέσῃ τὸν συνάδελφό του κ. Μποννέ».

»Ξανακοιμήθηκα. Σὲ μισὴ ὥρα ξανατυπάει τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας καὶ ἔρχεται ὁ ὑπηρέτης μου καὶ μοῦ λέει:

— Κάποιος ἄντρας ἡ γυναῖκα, δὲν τὸν καλοείδα, θέλει νὰ μιλήσῃ ἀμέσως στὸν κύριο. Λέει πὼς πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ δύο ἀνθρώπων.

Ἀνασηκώθηκα στὸ κρεββάτι μου.

— Πές του νὰ περάσῃ, διέταξα.

Ἐπέστρεψε μ' ἕνα πρόσωπο, ποὺ μοῦ φάνηκε σὰν μαῦρο φάντασμα. "Οταν ὁ ὑπηρέτης μου βγῆκε ἔξω, τὸ φάντασμα ξεσκεπάστηκε. Ἦταν ἡ κυρία Λεβριέρ, μιὰ ὡραιοτάτη γυναῖκα, ποὺ πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες εἶχε παντρευθῇ ἕνα μεγαλέμπορο τῆς πόλεως ἐκείνης.

"Ητανε φοβερὰ ὠχρὴ καὶ τὸ πρόσωπό της συνεσπᾶτο σὰν νὰ κινδύνευε νὰ τρελλαθῇ. Προσπαθοῦσε νὰ μιλήσῃ καὶ δὲν μποροῦσε. Τέλος ἐτραύλισε:

— Γιατρέ... γρήγορα... γρήγορα... Ἐλᾶτε... Ὁ ἐραστής μου... πέθανε... μέσα στὴν κάμαρά μου...

Στάθηκε λίγο κι' ἔπειτα συνέχισε:

—Ὁ ἄντρας μου...θάρθῃ σὲ λίγο ἀπὸ τὴ λέσχη του...

Πήδησα κάτω, χωρὶς νὰ σκεφτῶ πῶς ἤμουνα ἄντυτος καὶ ντύθηκα σ' ἕνα λεπτό. Ἔπειτα τὴν ρώτησα:

— Σεῖς ἤλθατε πρὸ ὀλίγου;

—"Οχι, ἡ ὑπηρέτριά μου. Τὰ ξέρει ὅλα... Ἐγὼ εἶχα μείνει κοντὰ του... Πᾶμε γρήγορα... Ἔχω κάτω τὸ ἀμάξι του, ποὺ τὸν περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου...

Τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα της. Μπήκαμε χωρὶς νὰ κάνουμε θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσουμε κανένα καὶ πήγαμε στὴν κρεββατοκάμαρα. Ὁ πεθαμενος κοίτονταν στὴν κάμαρα, μισόγυμνος, καὶ πλάϊ του παράστεκε ἡ ὑπηρέτρια κατατρομαγμένη.

Τὸν ἤξερα τὸν μακαρίτη. Εἶχε ζήσει χρόνια στὶν Ἰνδίες, ὅπου λέγανε πὼς ἀνακατευότανε μὲ τοὺς φακίρες καὶ τοὺς μάγους.

"Ενας μάλιστα ἀπ' αὐτούς, κάποιος γόης φειδιῶν, ποὺ ἔκανε τὶς μαγεῖες του μ' ἕνα τιθασσευμένο φεῖδι τοῦ εἶχε πῆ πὼς θὰ κάνῃ τὸ μεγαλείτερο ταξεῖδι τῆς ζωῆς του εὐτυχισμένος.

Αὐτὸ τὸ μυστικὸ τοῦ γόητος τῶν φειδιῶν τὸ ξέραμε ὅλοι στὴν πόλι.

Κι' αὐτὸ θυμήθηκα ἀμέσως, μόλις τὸν εἶδα νεκρό.

Μήπως δὲν ἔκανε τὸ μεγαλείτερο ταξεῖδι τῆς ζωῆς του, τὸ τελευταῖο, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσε;

— Βοηθῆστε νὰ τὸν ντύσουμε, τοὺς εἶπα, ὅταν τὸν ἐξήτασα καὶ ἐπείσθηκα πὼς εἶχε πεθάνει.

Τὸν ἐντύσαμε μὲ δυσκολία.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐσήμανε μεσάνυχτα.

— Διάβολε! εἶπε. Εἶνε ἡ ὥρα, ποὺ κλείνει ἡ λέσχη. Ἐμπρός, κυρία, θάρρος. Ἂς τὸν πᾶμε στὸ σαλόνι. Τὸν ἐπιάσαμε κι' οἱ τρεῖς, τὸν κουβαλήσαμε στὸ σαλόνι καὶ τὸν ἐβάλαμε ἐπάνω σ' ἕνα ντιβάνι καθιστόν.

Ἡ ἐξώπορτα ἄνοιξε καὶ ξανάκλεισε. Ἦταν ὁ σύζυγος. Φώναξα στὴν ὑπηρέτρια:

— Τρέχα γρήγορα νὰ σιάξῃς τὴν κρεββατοκάμαρα.

Ὁ σύζυγος μπῆκε σὲ λίγο στὸ σαλόνι καὶ ρώτησε κατάπληκτος:

— Τί συμβαίνει;

—Φίλε μου, τοῦ εἶπα, μᾶς βλέπετε σὲ πολὺ στενόχωρη θέσι. Εἴχα μείνει ἀργὰ σπίτι σου φλυαρῶντας μὲ τὴ γυναῖκα σου καὶ μὲ τὸ φίλο μας, ποὺ μ' εἶχε φέρει ἐδῶ μὲ τὸ ἀμάξι του. Ξαφνικὰ ἔπεσε ἀκαίσθητος, κι' εἶνε δυὸ ὧρες τώρα ποὺ, μ' ὅσα κι' ἂν τοῦ κάνω, δὲν συνέρχεται. Δὲν θέλω νὰ φωνάξω ξένους ἀνθρώπους. Βοηθῆστε με, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν κατεβάσουμε στὸ ἀμάξι του. Θὰ τὸν πάω σπίτι του κι' ἐκεῖ θὰ τὸν περιποιηθῶ καλλίτερα.

Ὁ σύζυγος ἔκπληκτος, μὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ τίποτα, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ἔπειτα ἔπιασε τὸν ἀκίνδυνο πιὰ ἀντεραστὴ του κι' ἄρχισε νὰ τὸν κατεβάζῃ ἀπὸ τὶς σκάλες.

Ἔτρεξα κι' ἔπιασα τὸν νεκρὸ ἀπὸ τὰ πόδια καὶ κατεβήκαμε τὴ σκάλα, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του στεκότανε στὸ κεφαλόσκαλο.

"Οταν ἐφθάσαμε μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα, ἔστησα ὄρθιο τὸν πεθαμένο κι' ἄρχισα νὰ τοῦ μιλῶ γιὰ νὰ ξεγελάσω τὸν ἀμαξᾶ του:

—"Ελα, φίλε μου, δὲν εἶνε τίποτα. Τώρα εἶσαι καλλίτερα. Κάμε λίγο κουράγιο, θὰ σοῦ περάσῃ γρήγορα.

Κι' ἐπειδὴ καταλάβαινα πὼς μοῦ γλυστροῦσε καὶ θὰ σωριαζότανε κατὰ γῆς, τὸν ἔσπρωξα δυνατὰ καὶ τὸν ἔρριξα μέσα στὸ ἀμάξι.

"Επειτα ἀνέβηκα κι' ἐγὼ καὶ κάθησα πλάϊ του.

Ὁ σύζυγος μὲ ρώτησε ἀνήσυχος:

— Πιστεύετε πὼς εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό;

—"Οχι, τοῦ ἀποκρίθηκα χαμογελῶντας, κι' ἐκύτταξα τὴ γυναῖκα του.

Εἶχε περάσει τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ νόμιμου συζύγου κι ἐβύθιζε τὸ ἀκίνητο βλέμμα της στὸ σκοτεινὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ.

—"Εσφιξα τὰ χέρια τους κι' εἶπα τοῦ ἀμαξᾶ νὰ ξεκινήσῃ.

Σ' ὅλο τὸν δρόμο ὁ πεθαμένος ἔγερνε ἀπάνω στὸν δεξί μου ὦμο.

"Οταν ἐφτάσαμε στὸ σπίτι του, εἶπα πὼς εἶχε λιγοθυμήσει στὸ δρόμο. Ἐβοήθησα νὰ τὸν ἀνεβάσουν στὸ δωμάτιό του κι' ἔπειτα διεπίστωσα τὸν θάνατό του. Ἔπαιξα μιὰ καινούργια κωμωδία μπροστὰ στὴν ἀποσβολωμένη οἰκογένειά του.

Καὶ τέλος ξαναγύρισα σπίτι μου, βλαστημῶντας τοὺς ἐρωτευμένους».

Ὁ γιατρὸς ἐσώπασε κι' εἶχε στὰ χείλη τὸ αἰώνιο χαμόγελό του.

Ἡ νεαρὴ κυρία, ποὺ εἶχε ἀνατριχιάσει, τὸν ρώτησε:

— Γιατί μοῦ διηγηθήκατε αὐτὴ τὴν φοβερὴ ἱστορία;

Ὁ γιατρὸς ὑποκλίθηκε κι' ἀπάντησε:

— Γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου σὲ καμμιὰ παρόμοια περίπτωσι...

ΚΛΩΝΙ ΦΑΡΡΕΡ

Πρόοδοι

ΠΟΔΗΛΑΤΑ... ΧΑΡΤΙΝΑ

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀναγραφομένη εἴδησι, στὴν ἐφημερίδα «Χρονικὰ τοῦ Ἐμπορίου τοῦ Χάους» τῆς Νέας Γόρκης, στὴν διομηχανικὴ πόλι Στρίγκηλο πωλοῦνται καὶ ποδήλατα κατασκευασμένα ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ χαρτί!

Ὁ σκελετὸς τῶν ποδηλάτων αὐτῶν ἦταν ἀπὸ σωληνες πεπιεσμένου χάρτου, ποτισμένες μὲ ἀμωνιακὰ ἅλατα καὶ λουστραρισμένες.

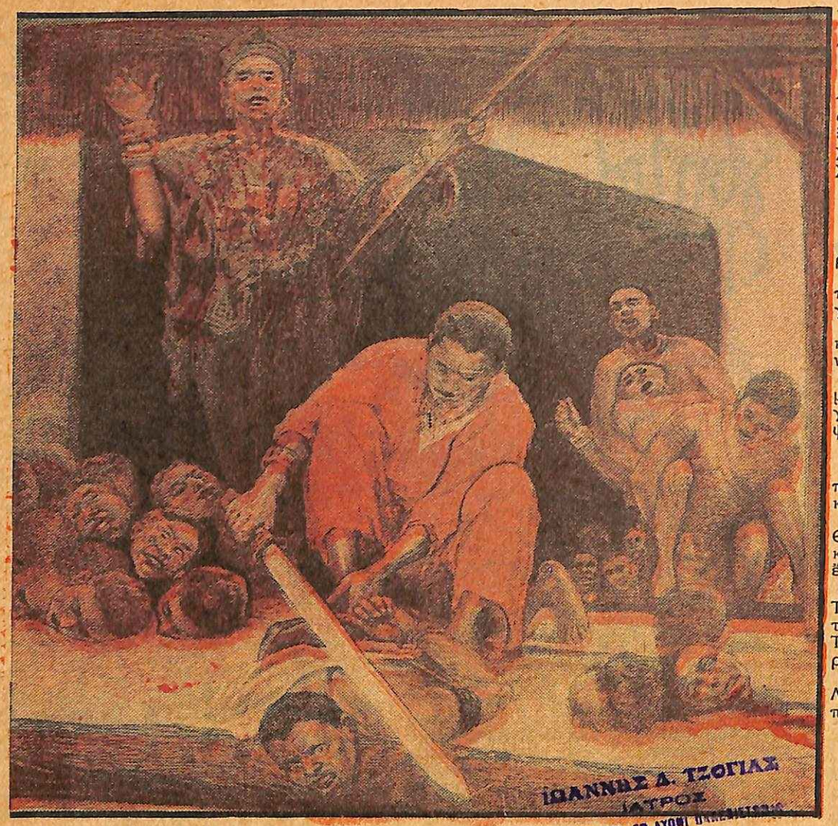

"Οργιον αἵματος

Μιὰ ἱερὴ ἀνθρωποθυσία

Τζέϊμς Σμὶθ λεγόταν ὁ φίλος μου, ἐγὼ... ὑπογράφομαι, κι' ἔτσι μπορεῖτε νὰ μάθετε τὄνομά μου.

Φίλοι ἀχώριστοι. Μιὰ μέρα δὲν ξέρω ποιὰ τρέλλα μᾶς κατέβηκε, σηκώσαμε πολλὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ μπήκαμε σ' ἕνα μεγάλο θαπόρι.

Κατεύθυνσις: Ροδαισία.

Κι' ἔτσι πάλι μιὰ μέρα ξεμπαρκάραμε στὸ Κέϊπ Τάουν, καὶ μὲ αὐτοκίνητο, μὲ ζῶα, μὲ τὰ πόδια μπήκαμε σ' ἕνα μέρος ἐντελῶς ἄγνωστο τῆς Ἀφρικῆς ποὺ ἄδικα ψάχναμε νὰ βροῦμε στὸ χάρτη γιατὶ ἐνῶ βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα πυκνότατο δάσος, εἴχαμε χάσει τὸ δέμα μὲ τὸ μπούσουλα.

Περπατούσαμε λοιπὸν στὴν τύχη. Ἐμεῖς οἱ δύο κι' ἕνας συνοδός μου μαῦρος ποὺ ἤξερε τὴ γλῶσσα μας καὶ τὴ γλῶσσα πολλῶν φυλῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Δὲν περιαυτολογῶ. Μπαίνω στὸ πλέον τρομαχτικὸ σημεῖο τῆς περιπέτειας καὶ τοῦ ἀνεπανόρθωτου.

Ἕνα πρωί, σὰν ξυπνήσαμε μὲ τὸ χάραμα καὶ βγήκαμε ἀπὸ τὴ σκηνή μας νὰ πλυθοῦμε σ' ἕνα ρυάκι τοῦ δάσους, εἴδαμε ὅτι εἴμαστε κυκλωμένοι ἀπὸ μιὰ ἄγρια φυλή. Βαστούσανε λόγχες καὶ μαχαίρες γυμνοί, ὁλόγυμνοι ὅλοι τους καὶ ἀνάμεσά τους δύο μονάχα ἦσαν ντυμένοι. Ἕνας μὲ πολλὰ χαϊμαλιὰ κι' ἕνας τοὺ βαστοῦσε μιὰ τεράστια ρομφαία.

—Πές τους τί ζητᾶνε, εἶπα τοῦ συνοδοῦ μας μαύρου νὰ τοὺς ρωτήσῃ.

Ἐκεῖνος μὲ νεύματα καὶ μὲ τσιτσιρίσματα συνεννοήθηκε. Μὲ φόβο λοιπὸν ἄρχισε νὰ μᾶς λέῃ

—Κύριε, πρὸ δύο ἡμερῶν πέθανε ἡ πρώτη ἱέρεια τοῦ ναοῦ τους, καὶ σύμφωνα μὲ τὰ ἤθιμά τους, τώχουν σὲ καλὸ γιὰ νὰ συνοδευθῇ ἡ ψυχή της καὶ μ' ἄλλες ψυχές, καὶ γιὰ νάχῃ συντροφιὰ πρέπει νὰ πεθάνουν ἄλλοι εἴκοσι. Σήμερα θὰ γίνῃ ἡ τελετή.

—Καὶ μᾶς τί μᾶς τριγυρίσανε;

—Θέλουν νὰ οἰκονομήσουν τρία κεφάλια ἀπὸ δικούς τους καὶ νὰ κόψουν τὰ δικά μας.

—Τζέϊμς, φώναξα. Ἔξω τὰ πιστόλια κι' ἀπάνω τους, ἂν γλυτώσουμε, γλυτώσαμε. Τοὐλάχιστον νὰ πεθάνωμε πολεμῶντας.

Σκύψαμε κι' ἀρχίσαμε τοὺς πυροβολισμούς.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁπισθοχώρησαν κι' ἐμεῖς βλέποντας ὅτι ἄνοιξε ὁ κύκλος, ἀρχίσαμε νὰ τρέχωμε γιὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦμε.

Δὲν ἦταν τυχερό.

Ὁ Τζέϊμς σκούντοὐφλησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ ἔπεσε. Δὲν τὸν εἶδα γιατὶ προπορευόμουνα. Τὸν ἔπιασαν. Ἔπιασαν καὶ τὸ συνοδό μας. Ἐγὼ πήδησα ἕνα ρυάκι καὶ κρύφτηκα σ' ἕνα χαντάκι. Μὲ προσπεράσανε, δὲν μὲ εἴδανε, γλύτωσα.

Νύχτωσε. Ἤμουνα μόνος μέσα στὸ ἀπέραντο δάσος.

Ἄκουα φωνές, τούμπανα, στριγκλιές. Σήκωσα τὸ κεφάλι καὶ εἶδα στὸ βάθος μιὰ μεγάλη φωτιά.

Κύτταξα τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε τρεῖς σφαῖρες.

Ἀπάνω μου καμμιὰ ἄλλη σφαῖρα.

Πλησίαζα πρὸς τὸ θόρυβο, πρὸς τὶς φωτιές.

Τέλος ἀνέβηκα σ' ἕνα δέντρο. Αὐτὸ ποὺ εἶδα δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

Ὄρθιος ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ χαϊμαλιά, παρακαλοῦσε τὰ πνεύματα.

Γονατιστὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαχαίρα.

Οἱ μαῦροι τοῦ φέρνανε ἕναν-ἕναν ἀπὸ τοὺς προωρισμένους νὰ σφαγοῦν καὶ ἀφοῦ ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι τους πάνω σ' ἕνα κορμὸ δέντρου μ' ἕνα χτύπημα τὸ χώριζε πέρα γιὰ πέρα. Μέτρησα δέκα ὁχτὼ κεφάλια.

Δέκατο ἕνατο σφάξανε τὸ συνοδό μας.

Ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Τζέϊμς.

Πήγανε νὰ τὸν πιάσουνε.

Χτυποῦσε μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ ποδάρια. Εἶχα σαστήσει. Τί ἔπρεπε νὰ κάνω;

Εἶχα τρεῖς σφαῖρες μονάχα. Ἂν δὲν πετύχαινα ; Ἀλλὰ κι' ἂν πετύχαινα, θὰ γλύτωνα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο;

Τέλος ὁ Τζέϊμς ἁρπάχθηκε κορμὶ μὲ κορμὶ μὲ τὸ δήμιο. Ἕνας σκληρὸς ἀγῶνας ζωῆς καὶ θανάτου.

Εἶχαν πέσει χάμω καὶ κυλιώντουσαν μέσα στὸ αἷμα. Τὰ πρόσωπά τους εἶχαν γίνει κατακόκκινα. Εἶχαν τρομερὰ ἀγριέψει...

Ἐξαντλημένος ὁ Τζέϊμς κύλισε χάμω.

Σὲ λίγο τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο πάνω στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ξεχώριζε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ κορμί του.

Θυμᾶμαι πὼς ἔρριξα δύο πιστολιές. Θυμᾶμαι νὰ εἶδα νὰ πέφτουν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ δήμιος. Ἔπειτα ἕνα οὐρλιαχτό. Κι' ἔπειτα τίποτ' ἄλλο.

Ὅταν ξημέρωσε κύτταξα τριγύρω μου. Τὸ δάσος ἦταν ἄδειο. Προχώρησα, βρῆκα τὸ κορμὶ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ φίλου μου. Τὸ ἔθαψα, τοῦ ἔβανα ἕνα σταυρὸ καὶ γύρισα πρὸς τὴν ἀνατολή.

Ἔχω δύο μῆνες ποὺ βρίσκομαι στὸ Λονδῖνο. Φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ φριχτὸ θέαμα.

ΤΖΙΜ ΠΗΑΡΣ

Πνεῦμα

ΚΡΥΦΟΣ ΠΟΘΟΣ

Στὸ σαλόνι:

—Δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ ἤμουν σύζυγος αὐτῆς τῆς γρηᾶς καρακάξας.

—Οὔτε κι' ἐγώ. Ἀλλοίμονο ὅμως, εἶμαι σύζυγός της πρὸ δεκαετίας...

ΕΝ ΤΑΞΕΙ

Ἡ χαρτορρίκτρα ρίχνει σὲ κάποιον τὰ χαρτιά.

—Ἡ ξανθειὰ λοιπὸν αὐτή, σᾶς ἀγαπάει τρελλά. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μάλιστα σᾶς σκέπτεται.

—Καὶ ποῦ βρίσκεται τώρα;

—Στὴν γκαρσονιέρα ἑνὸς μελαχροινοῦ.

ΠΛΕΝΟΤΑΝ ΣΥΧΝΑ...

—Γιατρέ μου, δὲν αἰσθάνομαι καλά.

—Μήπως ἔκανες μπάνιο μετὰ τὸ φαγητό;

—Μπάνιο; Ἄ, μπᾶ. Ἔχω νὰ κάνω ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκα.

ΩΡΑΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ!

—Ὥστε ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ Ἀλογάκης πέθανε;

—Ναί. Ἀπὸ φθίσι καλπάζουσα.

—Καλπάζουσα! Τί ὡραῖος θάνατος γιὰ ἕναν στρατηγὸ τοῦ ἱππικοῦ!...

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

—Ἰδοὺ ἡ δεκάτη φορὰ ποὺ βρίσκω ἕνα κομμάτι λάστιχο μέσα στὴν σούπα μου.

—Τί σᾶς ἔλεγα προχτὲς, θυμώσατε; Τὸ αὐτοκίνητο κατέκτησε τὰ πάντα, κύριε...

Παραξενιὲς βιβλιοφίλων

Μιὰ περίεργη ἔρευνα στὶς βιβλιοθῆκες

Ἐπήγατε ποτε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς Βιβλιοθῆκες τῶν Ἀθηνῶν; Κι' ἂν ἐπήγατε, ἐφαντασθήκατε ποιοὶ μποροῦν ν' ἀποτελοῦν τὸ κοινὸν ποὺ κατακλύζει τὶς αἴθουσες τοῦ ἀναγνωστηρίου; Τὸ ἐρώτημα ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ὑποβληθῇ γιατὶ μέσα στοὺς ἄνδρες, γυναῖκες, γέρους, ἐφήβους καὶ κοριτσόπουλα ποὺ βλέπομε σκυμμένα πάνω στὰ βιβλία θἄπρεπε νὰ ἰδοῦμε—τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ καὶ μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ὁμοίους των, στὴν πραγματικότητα ὅμως ἔχουν κάτι ποὺ τοὺς κάνει, νὰ διαφέρουν ἀπ' τὸν πολὺν κόσμο.

Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν μπορεῖ νὰ συναντήσῃ κανεὶς τόσους ψυχοπαθεῖς, τόσους ἐξημμένους, τόσους ἰδεοληπτικοὺς, τόσους ἐκφρονας, τόσους τρελλοὺς ὅσους θὰ συναντήσῃ στὶς Βιβλιοθῆκες καὶ προπαντὸς στὴν Ἐθνικὴ, γιατὶ σ' αὐτὴ συχνάζουν οἱ περισσότεροι ἀναγνῶστες. Οἱ ἐπόπται τῶν ἀναγνωστηρίων θὰ μποροῦσαν νὰ ποῦν πράγματα ἀληθινὰ ἐνδιαφέροντα γιατὶ αὐτοὶ ὑφίστανται ὅλον τοῦ κόσμου τὰ καπρίτσια καὶ τὶς.... τρέλλες του.

Ὁπωνδήποτε, γιὰ νὰ καταφανῇ ποιὴ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὁμαλοὺς ἀναγνῶστες μποροῦν νὰ συχνάζουν στὶς βιβλιοθῆκες, θὰ μποροῦσε ν' ἀρκέσῃ αὐτὸ μόνο τὸ ἐπεισόδιο, ἂν δὲν ἦσαν καὶ ἄλλα πολλά.

Ο ΝΕΟΣ ΜΕ ΤΑ ΛΕΞΙΚΑ

Πρὶν λίγο καιρὸ ἐμφανιζόταν στὴν Ἐθν. Βιβλιοθήκη ἕνας νέος εὐπρεπὴς καὶ κομψοντυμένος, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε ἀμέσως στὸ Τμῆμα τῶν λεξικῶν. Ἐκεῖ χωρὶς νὰ πεῖ σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τίποτε ἄρχιζε νὰ ἐξετάζῃ τοὺς τόμους τῶν λεξικῶν ἂν ἦσαν στὴ σειρὰ καὶ ἂν δὲν ἦσαν, τοὺς τοποθετοῦσε αὐτὸς σύμφωνα μὲ τὴν ἀρίθμησί τους. Μόνο ποὺ μέσα στὴν τακτοποίησι αὐτὴ, ἐκαλοῦσε τὸν πρῶτον ὑπάλληλο, καὶ τοῦ ἔκαμε εὐγενεῖς μὲν,ἀλλὰ καὶ αὐστηρότατες παρατηρήσεις, γιατὶ τὰ βιβλία νὰ μὴν εἶνε στὴ σειρά.

Καὶ στὴν ἀρχὴ οἱ ὑπάλληλοι ἔπαιρναν τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρά, κατόπιν ὅμως ἀντελήφθησαν ὅτι καὶ ὁ νέος ἀνῆκε στὴ χορεία ἐκείνη τῶν ἀναγνωστῶν ποὺ ἔφερναν ὡς τὴ βιβλιοθήκη τὴν τρικυμία ποὺ συγκλονίζει, τὴν κοινωνία, ἔφερναν τοὺς καϋμοὺς των, τὶς πικρίες των, τὰ δυστυχήματά των, τὶς μπόρες των, τὶς διαφευσμένες ἐλπίδες των ποὺ τοὺς ἀναστάτωναν τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχή.

Καὶ ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν ἔτσι, ἔγινε ἀντιληπτὸ ἕνα ἀπόγευμα ποὺ οἱ ὑπάλληλοι ἐδέχθησαν κάποια ἄλλη ἐπίσκεψι. Ἦταν μιὰ νέα κομψοντυμένη, ἡ ὁποία μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν ἐπόπτη τοῦ ἀναγνωστηρίου καὶ τοῦ εἶπε:

—Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, κύριε, νὰ δώσετε ἐντολὴ νὰ βρίσκονται τὰ λεξικὰ στὴ σειρά....

— Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό, ἀπάντησεν ὁ ἐπόπτης τοῦ ἀναγνωστηρίου, τὰ λεξικὰ τὰ χρησιμοποιοῦν δεκάδες ἀνθρώπων καὶ ἐνδεχόμενον εἶνε νὰ μὴ βρίσκωνται στὴ σειρά.

—Θὰ σᾶς παρακαλέσω θερμὰ κύριε. Ἔχω ἕναν ἀδελφὸ ὁ ὁποῖος ἀπὸ κάποιο ψυχικὸ κλονισμὸ δὲν εἶνε ἐντελῶς, καλὰ καὶ κάθε πρωὶ ποὺ ἔρχεται ἐδῶ καὶ δὲν βρίσκει τὰ λεξικὰ μοῦ δημιουργεῖ ὄλαιες σκηνὲς στὸ σπίτι.

Ἂν, ἀντιθέτως, τὰ βρῇ στὴ θέσι τους, ἔρχεται εὐδιάθετος καὶ ἡ ἡμέρα περνᾶ καλά.

Ὁ ἐπόπτης ὑποσχέθηκε νὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεί. Τίποτα φυσικὰ περισσότερο δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ὑποσχεθῇ.

Καὶ, ἀληθινά, ἐλάμβανε τέρμα ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔφθανε—γιατὶ τὴν ἴδια πάντα ὥρα ἔφθανε — τὰ λεξικὰ ἦσαν στὴ θέσι τους. Κι' ὅταν αὐτὸ συνέβῃ μερικὲς ἡμερες στὴ σειρά, ὁ νέος ἔπαυσε νἀρχεται στὴ Βιβλιοθήκη.

Ἀλλ' ὁ νέος αὐτὸς ἦταν μιὰ ἰδιάζουσα μορφὴ τῆς ψυχοπαθείας.

Στὴ βιβλιοθήκη συχνάζουν ὅλοι ποὺ φαίνονται προσβεβλημένοι ἀπὸ τὴν ἴδια παράκρουσι.

ΟΙ ΘΡΗΣΚΟΜΑΝΕΙΣ

Ἔχουμε πρῶτα τοὺς θρησκομανεῖς. Κατεβάζουν μόνοι τους ἀπὸ τὰ ράφια παμπάλαια θεολογικὰ βιβλία καὶ χάνονται στὴν ἀνάγνωσι τῶν θεολογικῶν συζητήσεων ποὺ ἐτάραζαν τὸ Βυζάντιο καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐδημιούργησαν τὰς αἱρέσεις καὶ ὅλες τὶς θρησκευτικὲς ἔριδες ποὺ κατέληξαν καὶ σὲ πολέμους ἀκόμη. Κρατοῦν σημειώσεις, ὑποπνηματίζουν καὶ μένουν καρφωμένοι ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὴν ὥρα ποὺ κλείνει ἡ βιβλιοθήκη. Μένουν ἀδιάφοροι ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ εἰδύλλια ποὺ πλέκονται γύρω τους πολλὲς φορὲς, μεταξὺ ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν. Σπανιώτατα μιλοῦν καὶ τότε μὲ παρομοιώσεις καὶ συμβολικὰ καὶ μνημονεύουν διαφόρων χωρίων ἀπὸ τοὺς θρησκευτικοὺς πατέρας. Καὶ ὅταν φεύγουν βάζουν τὸ κεφάλι κάτω καὶ συγκεντρωμένοι στοὺς ἑαυτούς των ἀπομακρύνονται.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶνε καὶ ἕνας ποὺ στολιζόταν ἀπὸ μιὰ κατάλευκη γενειάδα, φοροῦσε ἕνα κατατριμμένο ροῦχο σὰν ράσο καὶ στὸ πρόσωπό του ἦταν ἀπεικονισμένη μιὰ σεβαστὴ γλυκύτης, ποὺ ἐφωτιζόταν πολλὲς φορὲς ἀπὸ ἕνα μελαγχολικὸ μειδίαμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπῆρξε ἀνώτατος δικαστικὸς ποὺ μιὰ μέρα ἐκουράσθηκε ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια. Ἐγκατέλειψε τὰ πάντα, ἐγκατεστάθη σὲ μιὰ καλύβα στοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἀσκητεύοντας, περιμένει τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ χρισθῇ κληρικός.

Καὶ εἶνε τόσος ὁ σεβασμὸς ποὺ ἐμπνέει ποὺ στὸ πέρασμά του παραμερίζουν ὅλοι γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πλησιάσῃ στὴ θέση του καὶ ἐκεῖ νὰ βυθισθῇ στὴ μελέτη τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων.

ΟΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΟΜΑΝΕΙΣ

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ ἀποτελοῦν, ἀσφαλῶς, μιὰ μεγάλη τάξι ψυχοπαθῶν εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς ὀνομάσωμε ἐφευρεσεομανεῖς. Αὐτοὶ φαντάζονται ὅτι ἔκαμαν μιὰ μεγάλη ἀνακάλυψι, ἢ εἶνε στὰ πρόθυρα νὰ τὴν κάμουν. Σὲ κανένα δὲν τὴν ἐξομολογοῦνται— καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τους θἄλεγε κανείς. Μένουν χαμένοι στὸ διάβασμα δεκάδων βιβλίων ποὺ τὰ καλύπτει ἡ σκόνη αἰώνων,— γιατὶ συνήθως τέτοια βιβλία ζητοῦν νὰ διαβάσουν—καὶ ἀπολησμονοῦνται.

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν μὲν ἐφευρεσεομανής, καταγινόταν ὅμως μὲ μιὰ περίεργη ἐφεύρεσι, ὅπως ἐξωμολογήθη σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς βιβλιοθήκης.

—Ἀπὸ μακρὲς μελέτες, κατέληξα, εἶπε, στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅλες οἱ ἀνθρώπινες γλῶσσες βασίζονται σὲ τέσσαρες μόνον λέξεις. Ἀπὸ αὐτὲς προῆλθον ὅλες οἱ ἄλλες καὶ ὅλες οἱ γλῶσσες τοῦ κόσμου. Ὡς τὴν ὥρα ἔχω βρεῖ τὶς τρεῖς. Ὅταν ὁρῶ καὶ τὴν τελευταία θὰ ἔχω κάμει τὴν μεγαλείτερη ἀνακάλυψι τοῦ κόσμου καὶ τῶν αἰώνων.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ὑπάλληλοι τραβοῦν τὸ διαβολό τους κατεβάζοντας ἀπὸ τὰ ράφια καὶ ἀνεβάζοντας ἀπὸ τὴν ἀποθήκη δεκάδες βιβλίων, ποὺ στὸν ὄγκο τους μόνο τρομάζει κανείς, ὄχι στὸ περιεχόμενό τους, ποὺ εἶνε ἄφθονα, πασπαλισμένα μὲ σκόνη.

Ἄλλοι πάλι καταγίνονται μὲ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἀεικινήτου, τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, μὲ χίλιες ἄλλες ἐφευρέσεις ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὸν ἠλεκτρισμό.

Η ΔΙΨΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Τώρα θέλετε καὶ μιὰ ἄλλη τάξι ψυχοπαθῶν; Αὐτὴ καὶ μόνο χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴ μας. Τὴν ἀποτελοῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἴτε ἐκουράσθηκαν πολὺ γιὰ ν' ἀποκτήσουν χρήματα, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσουν, εἴτε εἶχαν καὶ δὲν ἔχουν πιὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐλπίζουν ν' ἀποκτήσουν. Ἀνήκουν σὲ κάθε κοινωνικὴ τάξι καὶ ἔχουν κάθε ἐπάγγελμα. Καταπλέουν συνήθως μὲ ὁλόκληρη κουστωδία δικηγόρων καὶ συγγενῶν γιὰ νὰ βροῦν ὡς ἀποδείξεις τῆς περιουσίας τους.

Αἰφνιδίως, ἐσχημάτιζαν τὴν πεποίθησι πὼς κάποιος συγγενής τους πέθανε στὴν Αὐστραλία ἢ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τοὺς ἄφηκε κληρονομία δεκάδες ἑκατομμύρια δολλάρια—δὲν συμβιβάζονται, βλέπετε, μὲ δραχμὲς—καὶ ἐρευνοῦν στὶς ἐφημερίδες νὰ βροῦν ἀνακοινώσεις τῶν ἀμερικανικῶν ἢ αὐστραλιακῶν ἀρχῶν ποὺ ζητοῦν τοὺς κληρονόμους τοῦ μακαρίτη. Ἀπὸ αὐτὸ ἐξηγεῖται γιατὶ πλεῖστες ὅσες ἐφημερίδες εἶνε ἐπιμελῶς ψαλιδισμένες.

Στὴν Ἐθνικὴν καὶ στὶς ἄλλες βιβλιοθῆκες γράφεται κάθε μέρα μιὰ σελίδα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖ καταστολάζουν οἱ ἀγωνίες τῆς κοινωνίας, οἱ πόθοι της, οἱ καϋμοί της, οἱ ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες της κι' ἐκεῖ ἀνοίγουν σὰ βιβλίο οἱ ἀνθρώπινες καρδιές.

ΧΡ. ΕΜΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ

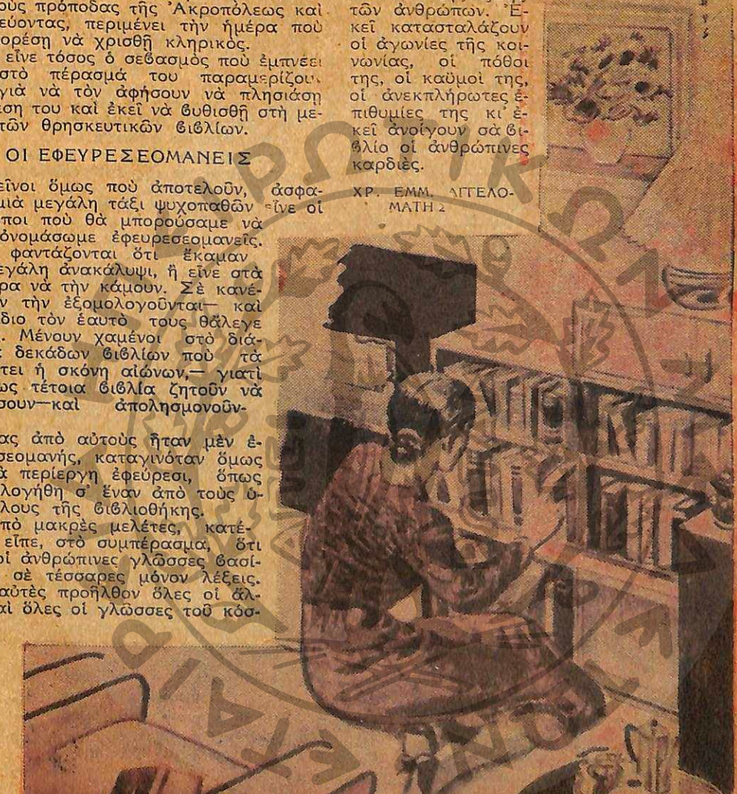

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

«Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο καιρὸ ἔχετε πάλι τὸ δικαίωμα νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα κλείνομε εἰρήνη, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὁ καθένας μας τὸ κεφάλι του. Δέχεσθε;

Ὁ Σμὶθ δίσταζε. Τέλος εἶπε:

— Δέχομαι.

—Ὡραῖα, νὰ προχωρήσω τότε νὰ σᾶς δείξω τὸ δρόμο.

— Ὄχι! εἶπε ὁ Σμίθ. Ὁ Πετρὶ καὶ ὁ ἄνθρωπός σου θὰ πᾶνε μπρός, ἐσὺ πίσω τους καὶ ἐγὼ τελευταῖος.

Ὁ Φοῦ - Μαντσοῦ ἔδωσε κάποια διαταγὴ κι' ἐγκαταλείψαμε τὴν καμπίνα.

Ἀνεβήκαμε στὴ γέφυρα καὶ βγήκαμε στὴν ὄχθη. Ὁ Σμὶθ ἀκολουθοῦσε πάντα τελευταῖος μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

Δὲν φαντάζομαι ποτέ μου, φθινοπωρινὸ φεγγάρι νὰ φώτισε μιὰ τόσο δραματικὴ σκηνή.

Θἄχαμε κάνει ἑκατὸ βήματα.

— Ἐδῶ θὰ χωρίσωμε, εἶπεν ὁ Φοῦ - Μαντσοῦ.

Τότε ὁ Ἰνδὸς πέταξε χάμω τὸ κοφτερὸ μαχαῖρι του.

— Ψάξε τον, Πετρί, μοῦ εἶπε ὁ Σμίθ. Δὲ βρῆκα τίποτα πάνω στὸν Ἰνδό.

Ὅταν ἤρθε ἡ σειρὰ νὰ ψάξω τὸν Φοῦ - Μαντσοῦ, ἐδοκίμασα ἀνατριχίλα, ποὺ δὲν τὴν εἶχα ποτὲ ὡς τότε δοκιμάσει. Νόμιζα ὅτι ἄγγιζα ἕνα φεῖδι.

Ὅταν τελείωσα, ὁ Σμὶθ πέταξε χάμω κι' αὐτὸς τὸ πιστόλι του.

Τότε ὁ Φοῦ - Μαντσοῦ ἐγύρισε τὶς πλάτες καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἰνδό.

Ἀλλὰ οἱ κινήσεις τοῦ Σμὶθ μὲ ἐξέπληξαν. Ἄρχισε νὰ βγάζῃ παλτό, σακκάκι, γιλέκο, γραβάτα καὶ κολλάρο.

— Κάνε ὅ,τι κάνω κι' ἐγὼ καὶ γρήγορα, μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ ὅ,τι περιττὸ ἔχομε ἐπάνω μας. Γιὰ νὰ σωθοῦμε, πρέπει νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι στὸ δρόμο μας. Πρέπει νὰ φύγωμε τρέχοντας ἀμέσως καὶ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις μας, Πετρί.

Πράγματι σὲ λίγο ἀκούσαμε μιὰ κραυγή. Ἀπάντησε μιὰ δεύτερη κι' ἔπειτα μιὰ τρίτη.

— Τρεῖς, εἶπεν ὁ Σμίθ. Τρεῖς Ἰνδοὶ ὡπλισμένοι ἀσφαλῶς. Εἴμαστε χαμένοι.

Δὲν ἦταν πιὰ καιρὸς οὔτε νὰ γυρίσωμε νὰ πάρωμε τὸ πιστόλι. Εἴχαμε πετάξει ὅλα τὰ ροῦχα καὶ τρέχαμε. Τρέχαμε σὰν δαιμονισμένοι.

Μὲ εἶχε καταλάβει ἕνας τέτοιος φόβος, ποὺ δὲν τολμοῦσα νὰ κυττάξω οὔτε πίσω μου.

Τέλος γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔρριξα μιὰ γρήγορη ματιά.

Πράγματι τρεῖς σκιὲς μᾶς κυνηγοῦσαν σὰν ἀστραπές.

— Πιὸ γρήγορα, ψιθύρισα.

Ὁ Σμὶθ κατάλαβε. Τὰ πόδια μας εἶχαν ἀποκτήσει μπροστὰ στὸν κίνδυνο τεραστία δύναμι.

— Σμίθ, εἶπα, κύτταξε καὶ μπροστά μας, μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε κάποιος.

Πράγματι σὲ μικρὴ ἀπόστασι καὶ ἀκριβῶς στὴν κατεύθυνσι ποὺ τρέχαμε, ἄλλος ἕνας Ἰνδὸς ἔτρεχε κι' αὐτός. Ξαφνικὰ τὸν χάσαμε.

Σὲ πενῆντα μέτρα ἀπόστασι βρισκόταν ἕνα σπιτάκι. Ἕνα σπιτάκι σκοτεινό, ἄδειο. Θὰ ἀνῆκε ἀσφαλῶς σὲ κανένα ψαρᾶ.

Πλησιάσαμε. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ ὁ Σμὶθ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα, μπῆκα κι' ἐγώ. Μετὰ ἔψαξα κάτι νὰ βρῶ νὰ κλείσω ἀπὸ πίσω τὴν πόρτα. Βρῆκα ἕνα σύρτη.

Ἦταν καιρός. Ἄκουσα τὰ βήματά τους, ἄκουσα τὰ χέρια τους νὰ σπρώχνουνε.

Ξάφνου ἕνα τζάμι ἔσπασε μὲ θόρυβο καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου εἴδαμε νὰ μπαίνῃ ἕνα κεφάλι.

Τότε φάνηκε μιὰ λάμψι κι' ἀκούσαμε ἕνα πυροβολισμό. Τὸ κεφάλι τοῦ Ἰνδοῦ ἔγειρε πίσω. Ἀμέσως ἕνα ἄλλο κεφάλι πρόβαλε. Ἄλλη λάμψι μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δωματίου, ἄλλος πυροβολισμός. Τὸ κεφάλι ἔγειρε κι' αὐτὸ πίσω.

Τέλος ἀκούσθηκε ἕνα ποδοβολητὸ ποὺ ἀπομακρυνόταν.

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ τρίτος ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο μαζὶ μὲ μᾶς; Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ πυροβόλησε τοὺς Ἰνδούς; Ποιὸς μᾶς ἔσωσε τὴ ζωή;

Μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι πρόβαλε μιὰ λευκὴ σιλουέττα καὶ δύο ἁπαλὰ χεράκια ἀκουμποῦσαν παθιάρικα στὸν ὦμο μου.

— Καραμανέ; φώναξα.

Ἄκουσα τὸν Σμὶθ νὰ ψιθυρίζῃ:

— Ὁ Θεὸς νὰ τῆς ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς ἔκανε.

Ἐκείνη ἔτρεμε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.

— Σᾶς ἀκολούθησα, εἶπε.

Σταμάτησε καὶ πάλι συνέχισε:

— Πάρτε τὸ πιστόλι σας, κύριε Σμίθ. Πάρτε καὶ τὰ ροῦχα σας. Ντυθῆτε καὶ φύγετε. Τὰ μάζεψα μόλις τὰ πετάξατε. Μὲ συγχωρεῖτε, ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾷς;

— Ἀποτύχατε. Πρέπει νὰ γυρίσω κοντά του. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Θὰ μὲ ξαναχρειασθῆτε.

Αὐτὰ μᾶς εἶπε καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Βγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι καὶ ἀρχίσαμε νὰ περπατᾶμε σκυφτοί. Ἀφήσαμε πίσω μας τὰ δυὸ πτώματα τῶν Ἰνδῶν.

— Πρέπει νὰ στείλωμε τὴν ἀστυνομία ἐδῶ ἀπόψε, εἶπε ὁ Σμίθ. Ξέρω βέβαια, ὅτι δὲν θὰ κάνῃ τίποτα. Πάντως ὅμως θὰ ἀποκτήσῃ νέα στοιχεῖα γιὰ τὰ ἀρχεία της.

ΑΝΤΑΜΑΝ

Ἤμουν ἕνας γιατρός, ποὺ εἶχε περάσει τὴν πρώτη φοιτητική νειότη καὶ ἀσχολεῖτο τώρα μὲ σοβαρὲς μελέτες. Ἐν τούτοις δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ δυὸ κόκκινα χειλάκια τάραζαν ὅλα τὰ σοβαρὰ προβλήματα τῆς ἐπιστήμης.

Τί τὰ σκέπτομαι ὅμως αὐτά;

Λίγοι Λοντρέζοι ξέρουνε καλὰ τὸ Λονδῖνο. Ἐγὼ χάρις στὸ φίλο μου τὸ Σμίθ, ἤξερα τόσα πολλὰ κατατόπια ποὺ δὲν τὰ ἤξερε κανείς.

Δυὸ λεπτὰ μακρυὰ ἀπὸ τὴ θορυβώδη κίνησι τῆς πλατείας τοῦ Λεϊτσέστερ, ἀνάμεσα σὲ δυὸ στενὰ μαγαζάκια, ὑπάρχει μιὰ μυστικὴ πόρτα.

Ὁ Σμὶθ μὲ ὡδήγησε ἐκεῖ.

— Ὅ,τι κι' ἂν δῇς, ὅ,τι κι' ἂν ἀκούσῃς δὲ θὰ βγάλῃς μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου, μοῦ εἶπε.

Πήγαμε μὲ ἀμάξι. Φορούσαμε μαῦρα ροῦχα καὶ φέσια. Εἴχαμε βάψει τὸ πρόσωπό μας, ὥστε νὰ φαινόμαστε σὰν Αἰγύπτιοι.

Ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε ἀπὸ μιὰ ἄσχημη Ἀραπίτσα.

Ὁ Σμὶθ ἐπρόφερε μερικὲς ἀράπικες λέξεις. Τὸν θαύμαζα γιὰ τὶς γλῶσσες ποὺ ἤξερε. Μιλοῦσε τόσο καλὰ τὶς ἀνατολίτικες γλῶσσες, ὅσο καὶ τὴ δική του.

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ὑπεκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ μᾶς ὡδήγησε σὲ ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο.

Περάσαμε μιὰ πόρτα, ποὺ πίσω ἀκουγόταν οἱ ἦχοι κάποιας ἀνατολίτικης μουσικῆς καὶ μπήκαμε σ' ἕνα δωμάτιο ἐντελῶς ἄδειο. Οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ ψάθες. Μιὰ λάμπα πετρελαίου φώτιζε σὲ μιὰ γωνιά.

Ἡ μαύρη μᾶς παράτησε καὶ ἔφυγε. Σχεδὸν ταυτόχρονα φάνηκε κάποιος ἡλικιωμένος κύριος, μὲ μιὰ μεγάλη πατριαρχικὴ γενειάδα. Μᾶς χαιρέτησε μ' ἕνα χαμόγελο.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη συνομιλία, σήκωσε κάποιο παραπέτασμα καὶ μᾶς ἔγνεψε νὰ περάσωμε. Μπήκαμε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκουγόταν καλλίτερα ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς.

Ὁ Σμὶθ ἀνασήκωσε κάποιο καντράκι καὶ τότε ἀπὸ μιὰ τρύπα εἴδαμε...

Ἦταν μιὰ μεγάλη αἴθουσα. Γύρω, τριγύρω, σταυροπόδι καθόντουσαν Ἀραπάδες, Τοῦρκοι καὶ ἄλλοι ἀνατολίτικης ράτσας ἄνθρωποι. Ὅλοι καπνίζανε καὶ μερικοὶ πίνανε. Μιὰ κοπέλλα χόρευε στὴ μέση. Μιὰ μαύρη ποὺ ἔπαιζε κιθάρα τῆς κρατοῦσε τὸ ρυθμό.

Λίγο ἀργότερα ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς σταμάτησαν. Κι' ὅλοι ἄρχισαν νὰ μιλοῦν ἀναμεταξύ τους.

— Εἶνε ἕνα κέντρο διασκεδάσεως γιὰ τοὺς Ἀνατολίτες ποὺ βρίσκονται, ἡ περνοῦν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, μοῦ εἶπεν ὁ Σμίθ. Ὁ γέρος ποὺ μᾶς ἐδέχθηκε εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου. Ἔχω ἔλθει πολλὲς φορὲς ἐδῶ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πετύχω τίποτα.

Κύτταζε διαρκῶς ἀπὸ τὸ παρατήρι του.

— Καὶ ποιὸν γυρεύεις νὰ βρῇς ἐδῶ;

— Εἶνε ἕνα ὕποπτο κέντρο καὶ καθόλου ἀπίθανο οἱ ἄνθρωποι τοῦ Φοῦ - Μαντσοῦ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν.

Κύτταξα κι' ἐγώ. Στὸ βάθος βρίσκονταν καὶ δυὸ Κινέζοι.

— Τοὺς ἀναγνωρίζετε;

— Σούτ.

Ὁ Σμὶθ τέντωσε τὸ λαιμὸ βλέποντας πρὸς τὴν εἴσοδο. Φαίνεται, ὅτι κάποιος κατανοργιοφερμένος τοῦ τράθηξε τὴν προσοχή.

Ὁ θόρυβος ἀπὸ τὶς κουβέντες σταμάτησε καὶ μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ ἀκούστηκε τὸ θρόισμα ἀπὸ μετάξι. Ἐμπῆκε μιὰ γυναῖκα. Μὲ χίλιες προφυλάξεις ἔβαλα κι' ἐγὼ τὸ μάτι μου στὴν τρύπα.

Ντυμένη μ' ἕνα κομψότατο βραδυνὸ φόρεμα, προσπέρασε τὸ δωμάτιο κι' ἐρχότανε πρὸς τὸ μέρος μας. Στὸ κεφάλι της φοροῦσε ἕνα μεταξωτὸ μαντῆλι, ποὺ ἡ μιὰ του ἄκρη ἔπεφτε στὸ πρόσωπο ἐμπρὸς καὶ τὸ ἐσκέπαζε σχεδὸν ἐντελῶς. Δὲν τὴν εἶδα παρὰ μονάχα μιὰ στιγμή. Ἔσκυψε σὲ κάποιον ποὺ μᾶς τὸν ἔκρυβε ὁ τοῖχος.

Μὲ τὸν τρόπο ποὺ μπῆκε καταλάβαμε, ὅτι δὲν εἶχε ξανάρθει σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ποιὰ ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ κομψὴ γυναῖκα ποὺ φρόντιζε νὰ κρύψῃ τὰ χαρακτηριστικά της;

Ἐρώτησα τὸν Σμὶθ μὲ σιγανὴ φωνή. Μοῦ ἐπέβαλλε σιωπή. Φαινότανε πολὺ ἀπασχολημένος. Μήπως αὐτὸς νὰ εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ γυναῖκα ἐκείνη;

Ξαφνικὰ ἔνοιωσα ἕνα ἐλαφρὸ ἄρωμα, ἕνα ἄρωμα ξεχωριστό, ἕνα ἄρωμα ποὺ συγκέντρωνε ὅλη τὴν Ἀνατολή.

—Καραμανέ!

Ἐπὶ τέλους οἱ προσπάθειες τοῦ φίλου μου ἐστέφοντο ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἔσκυψα γιὰ νὰ τὴ δῶ καλλίτερα.

Καὶ πάλι ξανάνοιωσα πιὸ δυνατὰ τὸ ἄρωμα αὐτό. Καὶ εἶδα τὴν Καραμανὲ νὰ προσπερνᾷ τὸ σαλόνι καὶ νὰ ἐξαφανίζεται.

— Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ δοῦμε τὸν ἄνθρωπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἐμίλησε, ψιθύρισε ὁ Σμίθ. Πρέπει!

Τράβηξε ἕνα παραπέτασμα καὶ ξαναβγήκαμε στὸν προθάλαμο. Ἦταν ἄδειος.

Προχωρήσαμε στὴν ἔξοδο, ὅταν κάποιος πέφτοντας ἐπάνω μας, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἐξόδου, βγῆκε ἔξω καὶ τὴν ἔκλεισε πίσω μας μὲ ὁρμή.

Μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι δὲν περάσανε οὔτε τέσσερα δευτερόλεπτα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πεταχθήκαμε καὶ μεῖς ἔξω, στὸ δρόμο. Ἦταν ἄδειος. Ἕνα μεγάλο μονάχα αὐτοκίνητο γύριζε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ γωνιὰ προχωρῶντας πρὸς τὴν πλατεία τοῦ Λεϊτσεστερ.

— Αὐτὴ εἶνε, εἶπε ὁ Σμίθ. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, μὲ τὸν ὁποῖο ἐμίλησε, ποιὸς εἶνε; Θὰ ἔδινα ἑκατὸ λίρες νὰ μάθω τί καινούργιο μᾶς παίζουνε τὴ στιγμὴ αὐτή. Νὰ σκεφθῇ μονάχα κανείς, ὅτι εἴχαμε τέτοια τύχη καὶ νὰ τὴ χάσωμε.

Εἶχε σταματήσει στὴ γωνιά, φουρκισμένος, μὲ τὰ μάτια ἐστραμμένα πρὸς τὸ δρόμο ποὺ ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ αὐτοκίνητα.

Τὰ δόντια του τρίζανε ἀπὸ θυμό.

Μὲ τὴ σκέψι μονάχα, ὅτι μποροῦσε ἡ μικρὴ ἀργονοπρία μας νὰ ἔδινε τὸν καιρὸ στὸ Φοῦ - Μαντσοῦ, νὰ ἔκανε ἕνα καινούργιο ἔγκλημα, εἴχαμε γίνει ἔξω φρενῶν.

— Τί διαβολικὸ λοιπὸν πάλι σχέδιο νὰ ἔχῃ καταστρώσει αὐτὸς ὁ Κινέζος; Ποιὸ μυστικὸ τοῦ Κράτους νὰ ἑτοιμάζεται νὰ κλέψῃ; Ποιὸν κυβερνητικὸ ὑπάλληλο νὰ δολοφονήσῃ; Σὲ ποιὸν ἐπάνω ὁ Φοῦ - Μαντσοῦ χάραξε τὸ σημεῖο τοῦ θανάτου;

— Φαντάζεσαι πὼς ἡ Καραμανὲ ἦρθε ἐδῶ ἀποσταλμένη ἀπὸ τὸ Φοῦ - Μαντσοῦ; τὸν ρώτησα.

—Πολὺ τὸ φοβᾶμαι. Ἀλλὰ... ποιὸς θὰ εἶνε τὸ καινούργιό του θῦμα; Τὴν εἶδες πῶς ἐνήργησε; Ἔσκυψε, εἶπε δυὸ - τρεῖς λέξεις καὶ ἔφυγε ἀμέσως. Ἄρα κάτι τὸ βιαστικὸ συμβαίνει. Καὶ νὰ μὴν κατορθώσωμε νὰ δοῦμε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Μηχανικὰ περπατῶντας φθάσαμε μέχρι τὸ Πικαντίλλυ καὶ μπήκαμε ἔτσι μέσα στὴ νυχτερινὴ κίνησι

Συγκράτησα τὸ Σμίθ, ποὺ προσπερνῶντας παρὰ λίγο νὰ τὸν χτυποῦσε ἡ φτερούγα ἑνὸς τεραστίου αὐτοκινήτου. Ὁ πόλισμαν εἶχε σταματήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ συγκοινωνία κι' ἔτσι βρεθήκαμε μπλοκαρισμένοι ἀπὸ αὐτοκίνητα.

Περάσαμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα. Οἱ σωφὲρ μᾶς περνούσανε γιὰ ξένους καὶ μᾶς φωνάζανε ν' ἀνεβοῦμε, ὡσότου ὁ πόλισμαν κατέβασε τὸ χέρι του καὶ τ' αὐτοκίνητα πάλι ξεκινήσανε.

Ἕνα ἄρωμα. Πάλι τὸ ἴδιο ἄρωμα πλημμύρησε τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ γνωστό μου ἐκεῖνο ἄρωμα, ποὺ μεταχειριζότανε μονάχα μία, κι' αὐτὴ τὴν ἤξερα καλά, ἡ Καραμανέ.

— Ἀνταμάν, δεύτερος! ἀκούσθηκε ἕνα ψιθύρισμα δίπλα μας.

Εἴχαμε πατήσει τὸ πεζοδρόμιο. Ὁ Σμὶθ δὲν εἶχε τίποτα παρατηρήσει, τίποτα καταλάβει. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀμφέβαλα. Ἤξερα ὅτι ἡ Καραμανὲ εἶχε περάσει δίπλα μας καὶ ὅτι τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα λόγια τά εἶπε σὲ μᾶς.

Ὅταν ἐπιστρέψαμε σπίτι μου, προσπαθούσαμε μιὰ ὥρα νὰ ἐξηγήσωμε αὐτὸ Ἀνταμάν, δεύτερος.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, φώναξε ὁ Σμὶθ ὀργισμένος. Τί νὰ σημαίνῃ; Τί νὰ σημαίνῃ;

Ψάξαμε ὅλα τὰ χαρτιά μας, τὰς σημειώσεις μας, νὰ βροῦμε αὐτὴ τὴ λέξι: Ἀνταμάν. Ἀλλὰ πουθενά, τίποτα.

Κι' ὅταν πλαγιάσαμε κι' ἔπειτα ἤρθε ἡ αὐγή, ὁ ὕπνος δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς πάρῃ ὅλη τὴ νύχτα. Χόρευε μπροστά μας ἡ λέξις: Ἀνταμάν.

Χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

Μιλοῦσε ὁ Σμίθ.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ βρισκότανε στὸ δωμάτιό μου. Τὰ μοῦτρα κατσουφιασμένα.

— Δὲν γελάσθηκα, ὅταν φαντάσθηκα ὅτι κάτι θὰ γινότανε χθές. Καὶ μάλιστα κοντά μας, ἐδῶ στὴ γειτονιά μας. Ἐπετέθησαν τοῦ Νόρις Οὐέστ. Αὐτὸ μοῦ τηλεφώνησε πρὸ ὀλίγου ὁ ἀστυνόμος Βέϋμουθ.

— Νόρις Οὐέστ! φώναξα. Ὁ περίφημος ἀεροπόρος, ὁ ἐφευρέτης....

— ...Τῆς ἐναερίου τορπίλλης Οὐέστ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, μάλιστα. Εἶχε κάνει μιὰ αἴτησι στὸ Ὑπουργεῖο, ἡ ὁποία ὅμως χρονοτριβεῖ τόσο πολύ.

Κατέβηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

—Καὶ πῶς αὐτό;

—Θέλω νὰ πῶ πὼς ἡ ἱκανότητές του ἤλκυσαν τὸ Φοῦ—Μαντσοῦ.

Δὲν ξέρω πόσο χρειάστηκα νὰ ντυθῶ, πόσα λεπτὰ περάσανε ὡς που νὰ μποῦμε σ' ἕνα ταξί.

Ξέρω ὅτι ὅλα αὐτὰ γινήκανε τόσο γρήγορα, τόσο ἀστραπιαία, σὰν τὶς τηλεγραφικὲς κολῶνες μπρὸς ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ τραίνου.

Ὁ Νόρις Οὐέστ τὸν ὁποῖον οἱ ἐφημερίδες πολλὲς φορὲς παρουσίασαν μὲ τὰ κλισέ τους στὶς πρῶτες σελίδες, βρισκότανε τώρα ξαπλωμένος χάμω μὲ τὴ ράχη πάνω στὸ χαλὶ τῆς κάμαρᾶς του, κρατώντας στὸ χέρι τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

Ἡ πόρτα ἐβιάσθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς γιατὶ ἦταν κλειστὴ ἀπὸ μέσα.

Ἕνας γιατρὸς ἦταν σκυμένος πάνω στὸ κορμί του καὶ ὁ ἀστυνόμος Βέϋμουθ κύτταζε ὄρθιος τὴ σκηνὴ αὐτή.

—Τὸν εἶχαν ἀποκοιμήσει, εἶπε ὁ γιατρός, ἀκουμπῶντας τὴ μύτη του στὰ χείλη τοῦ Οὐέστ. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀκριβῶς μὲ τὶ ναρκωτικό. Δὲν εἶνε χλωροφόρμιο, οὔτε τίποτα τὸ σχετικό. Ἂς τὸν ἀφήσωμε νὰ κοιμᾶται.

Κι' ἐγὼ εἶχα τὴν ἴδια γνώμη.

—Πάντως εἶνε πολὺ περίεργο, εἶπε ὁ Βέϋμουθ, μᾶς ζήτησε στὸ τηλέφωνο πρὸ μιᾶς ὥρας. Μᾶς εἶπε πὼς τὸ δωμάτιό του ἦταν γεμᾶτο κινέζους. Ἀπὸ τὸ τηλέφωνο ἀκούστηκε ὁ κρότος μιᾶς πτώσεως. Ὅταν φθάσαμε ἐδῶ βρίκαμε τὴν πόρτα κλειστὴ ἀπὸ μέσα. Το δωμάτιο αὐτὸ βρίσκεται στὸ τρίτο πάτωμα. Τίποτα δὲν εἶχε πειραχθῆ ἐδῶ μέσα.

—Καὶ τὰ σχέδια τῆς τορπίλλης; εἶπε ὁ Σμίθ;

—Φαντάζομαι νὰ βρίσκονται στὸ σιδερένιο χρηματοκιβώτιο. Εἶνε κλειστό. Ὅλα αὐτὰ μου φαίνονται ἁπλᾶ. Θὰ πῆρε κανένα ναρκωτικὸ κι' ἄρχισε νὰ φαντάζεται. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐγὼ εἶχα καθῆκον νὰ σᾶς καλέσω.

—Ἐκάνατε πολὺ καλὰ εἶπε ὁ Σμίθ, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια γυαλίζανε. Ἂς τὸν ξαπλώσωμε στὸ κρεββάτι του.

Τὸ κρεββάτι ἦταν ξεστρωμένο, ἄρα ὁ Οὐέστ εἶχε ξαπλώσει. Κανένα ἴχνος εἰσόδου καὶ ἐξόδου ἐξωτερικῶς. Το δωμάτιο ἦταν μικρὸ ἀλλὰ πολὺ κομψὰ ἐπιπλωμένο. Σὲ μιὰ γωνιὰ βρισκότανε τὸ χρηματοκιβώτιο. Δὲν εἶχε τρύπα γιὰ κλειδί. Θἄνοιγε μὲ καμμιὰ λέξι περιστροφικῶς, τὴν ὁποία συνεδύαζε κανεὶς μὲ τὸ χεροῦλι ποὺ βρισκότανε ἀπ' ἔξω στὸ καπάκι.

Ὁ Σμὶθ ἔπιασε τὸ χεροῦλι. Το χρηματοκιβώτιο ἦταν κλειστό. Πῆγε στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἄνοιξε ὅλο.

—Ὅπως βλέπετε, εἶπε ὁ Βέϋμουθ, εἶνε πάρα πολὺ ψηλὸ γιὰ ν' ἀνεβοῦν μὲ σκάλα. Ἐπίσης εἶνε πολὺ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τὴ στέγη γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κατέβουν.

Ὁ Σμὶθ κούνησε τὸ κεφάλι του ἐνῷ ταὐτοχρόνως δοκίμαζε τὴ στερεότητα τῶν σιδερένιων κιγκλιδωμάτων.

Ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ κραυγή. Ἔσκυψα πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του καὶ κύτταξα κι' ἐγώ.

('Η συνέχεια στὸ ἐρχόμενον)

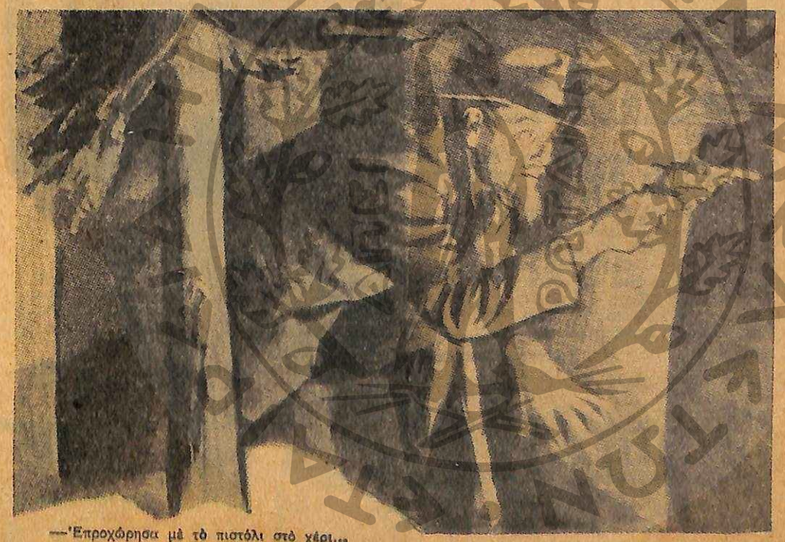

—'Επροχώρησα μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι...

Παράξενες συνήθειες

Εἴκοσι χρόνια ἀνθρωποφάγος

"Ενας Γερμανὸς εἶχε τὴν... ἀθῶα συνήθεια νὰ δολοφονῇ, καὶ νὰ ληστεύῃ νέους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον 18—20 χρονῶν.

Τώρα αὐτὸς ὁ θαυμάσιος κύριος περιμένει μὲ ἀνυπομονησία, ὅπως λέγει, τὸν ἀποκεφαλισμό του, διάφοροι δὲ ἐπιστήμονες διεθνοῦς φήμης ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ τὴν πολύπλοκο ψυχοσύνθεσι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπόμορφου τέρατος.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐντελῶς τυχαίως, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Γερμανίας ἀνακαλύφθηκε ἕνας τρομερὸς ἐγκληματίας.

Ἡ ἱστορία, κατὰ τὶς Γερμανικὲς ἐφημερίδες ποὺ ἀφιερώνουν ὁλόκληρες στῆλες γι' αὐτήν, εἶνε ἡ ἑξῆς:

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Γερμανίας ζοῦσε ὁλομόναχος ἕνας κηπουρός, ὁ Ντένκε.

Εἶχε ἕνα σπιτάκι κι' ἕναν κῆπο, ὅπου καλλιεργοῦσε κυρίως ρουβάρβαρον, τὸ πιὸ καλὸ σ' ὅλη τὴν περιοχή, τόσο ποὺ τὰ διάφορα φαρμακεῖα ἔπαιρναν ἀποκλειστικὰ ἀπ' αὐτόν.

Πολὺ συχνὰ διάφορες παράξενες ἀναθυμιάσεις ἔκαναν τοὺς γειτόνους ν' ἀποροῦν χωρὶς, ὅμως, νὰ ὑποψιαστοῦν καὶ τίποτε.

Κάποιο βράδυ ἕνας ἁλήτης χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Ντένκε ποὺ τὸν ἐδέχθηκε καὶ τοῦ πρόσφερε ἕνα πιάτο φαΐ μὲ κρέας.

Ὁ ἁλήτης, καθὼς ἦταν πεινασμένος, ἄρχισε νὰ καταβροχθίζῃ τὸ φαΐ ποὺ εἶχε ἀλλοιώτικη γεῦσι.

Ξαφνικὰ ὁ κηπουρὸς ὥρμησε ἐναντίον του μ' ἕνα τσεκοῦρι καὶ τοῦ κατάφερε μερικὰ χτυπήματα χωρὶς νὰ τὸν πετύχῃ.

Σὰν τρελλὸς ὁ φτωχὸς ἁλήτης πήδησε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τὼβαλε στὰ πόδια.

Στὴν ἀστυνομία ποὺ ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα, στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησαν νὰ τὸν πιστέψουν. "Επειτα ὅμως στείλανε δυὸ χωροφύλακες ποὺ πιάσανε τὸν Ντένκε.

Τὸ ἄλλο πρωῒ τὸν βρήκανε κρεμασμένον στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς του.

"Εκαμαν ἔρευνες στὸ σπίτι του κι' ἀνεκάλυψαν φρικτὰ πράγματα.

Σὲ μιὰ κατσαρόλα ἦσαν ἀπομεινάρια φαγητοῦ ἀπὸ ἀνθρώπινο κρέας, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔφαγε κι' ὁ ἁλήτης.

Μέσα σὲ διάφορα δοχεῖα ἦσαν ἀνθρώπινα κομμάτια παστωμένα μεθοδικὰ καὶ μέσα σὲ μιὰ στέρνα βρέθηκεν σωροὶ ἀπὸ κόκκαλα.

Ὁ κῆπος ἦταν ἕνα πραγματικὸ κοιμητήριον ὅπου ἔθαβε ὅσα κομμάτια δὲν μποροῦσε νὰ φάῃ.

Αὐτὸς ὁ περίεργος κηπουρὸς πότιζε τὸ ρουβάρβαρό του μὲ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του καὶ φοροῦσε τιράντες ἀπὸ... ἀνθρώπινο δέρμα.

Βρέθηκαν καὶ δεκαπέντε γιλέκα δολοφονηθέντων ἀπ' αὐτὸν μὲ σημειώσεις ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 1915 ! Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Ντένκε τρεφόταν ἀποκλειστικὰ μὲ ἀνθρώπινο κρέας!

Ὁ ξαφνικὸς του θάνατος κάνει δύσκολο τὸ ἔργο τῆς ἀνακρίσεως, πάντως ὅμως ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ μαζεύτηκαν ὡς τώρα ἐξάγεται ὅτι ἐκεῖνος ὁ κηπουρὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παράξενους ἐγκληματίας ποὺ ἔζησαν ποτὲ στὸν κόσμο.

ΤΖΩΝ ΧΑΠΑΚ

Τίποτε καλὸ δὲν εἶπε...

—Τί εἶπε ὁ πατέρας σου ὅταν ἔμαθε ὅτι σὲ θέλω γιὰ γυναίκα μου;

—Θέλεις νὰ παραλείψω ὅσα ἄσχημα εἶπε;

—Ναί, βέβαια.

—Τότε δὲν ἔχω νὰ τοῦ πῶ τίποτα...

Το ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Ὁ ἄρχων τῆς Μαλέβας ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπ' τὰ χρωματιστὰ τζάμια τοῦ παραθυριοῦ. Σκοτείνιαζε. Σύννεφα, ἄλλα μαῦρα κι' ἄλλα σταχτιά, κυλοῦσανε στὸν οὐρανό, τεράστια, φουσκωμένα, ἕτοιμα νὰ ξεσπάσουνε σὲ μπόρα. Στὸ ἀπέραντο πάρκο, τὰ φύλλα τῶν δένδρων ριγοῦσανε στὸ παγερὸ πέρασμα τοῦ ἀνέμου.

Στὸ βάθος, ὑψωνόταν ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα τοῦ στρογγυλοῦ πυργίσκου, κι' οἱ τετράγωνες γραμμὲς τῶν ἐπάλξεων χωρίζονταν ἀδρὰ στὸ μαῦρο φόντο τοῦ οὐρανοῦ.

Οἱ σκιὲς ἁπλώνονταν παντοῦ, σὰν παράξενες μαῦρες φτεροῦγες, κρεμῶνταν στὰ παραπετάσματα, σωριάζονταν στὴν ὀροφὴ καὶ στὶς γωνιές, τὸν ἐκύκλωναν.

Τὸ λεπτό, σὰν φίλντισι ὠχρό, πρόσωπό του, μὲ τὰ φρύδια τὰ τραβηγμένα καὶ τὰ μικρὰ ἄχρωμα χείλη, μόλις φωτιζόταν ἀπὸ τὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ.

Μέσα στὴ μοναξιὰ ἐκείνη τοῦ πύργου του, ὁ ἄρχων τῆς Μαλέβας αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του πιὸ ἐλεύθερον, πιὸ εὐτυχισμένον. Εἶχε περάσει τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν Αὐλή, ὅπου θἐωρεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξυπνότερους εὐγενεῖς, κι' ἡ Βασίλισσα εὐχαριστιότανε νὰ τὸν ἀκούῃ.

'Αλλ' ὅταν ἔφευγε ἀπὸ κεῖ καὶ ξαναγυρνοῦσε στὸν πύργο του, γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, μποροῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὴ μάσκα τῆς εὐγενείας, καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερα τὰ αἰμοδιψῆ του ἔνστικτα...

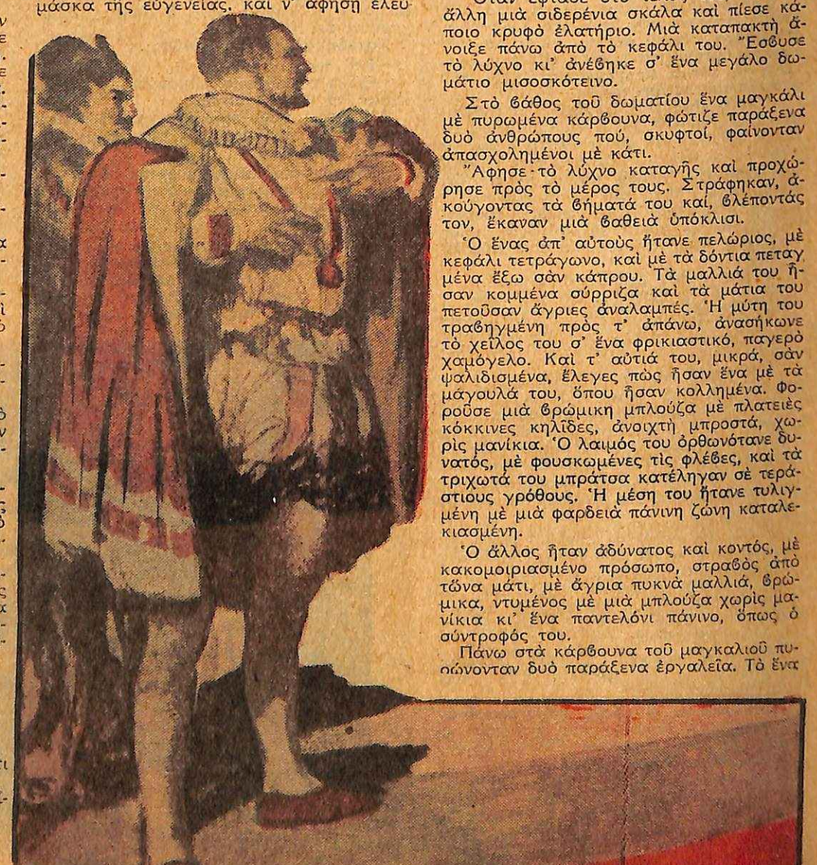

"Οταν ἐβράδυασε, ὁ ἄρχων τῆς Μαλέβας σηκώθηκε, πῆρε ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα τὸ πλατούγυρο καπέλλο του μὲ τὸ μεγάλο πολύτιμο φτερό, τυλίχτηκε στὸ μακρὺ του μανδύα κι' ἔπειτα ἔσυρε τὸ ντιβάνι τῆς γωνίας πού, κάνοντας μισὴ στροφὴ πρὸς τ' ἀριστερά, ἄφησε ἐλεύθερο ἕνα σκοτεινὸ ἄνοιγμα.

Μὲ βῆμα σταθερό, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξέρει ποῦ βαδίζει, ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὰ στενὰ σκαλοπάτια μιᾶς σιδερένιας σκάλας. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ ντιβάνι ξανάρθε στὴν προτερινή του θέσι καὶ τὸ ἄνοιγμα κλείστηκε.

Ἡ σκάλα προχωροῦσε μ' ἐλιγμοὺς ὡς κάτω βαθειά, στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου. "Οταν κατέβηκε καὶ τὸ τελευταῖο σκαλί, πασπάτεψε λίγο στὸν δεξιότοιχο, καὶ τὸ χέρι του βρῆκε μιὰ μικρὴ κοιλότητα, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία πῆρε ἕνα λύχνο καὶ τὸν ἄναψε. Ἡ φλόγα ταλαντεύθηκε λίγες στιγμές, κι' ἔπειτα ὑψώθηκε ἴσια, ἀφήνοντας ἕνα λεπτὸ μαῦρο καπνό.

Μεγάλες τετράγωνες πλάκες, σταχτιὲς ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ μουσκλιασμένες ἀπὸ τὴν ὑγρασία, ἀποτελοῦσανε τοὺς τοίχους. Ὁ ἄρχων τῆς Μαλέβας ἄνοιξε μιὰ μικρὴ ξύλινη πόρτα, ντυμένη μὲ σιδερένια ἐλάσματα, καὶ μπῆκε σ' ἕνα μακρὺ θολωτὸ διάδρομο, στενό, πλακόστρωτο.

"Οταν ἔφτασε στὸ τέλος του, ἀνέβηκε ἄλλη μιὰ σιδερένια σκάλα καὶ πίεσε κάποιο κρυφὸ ἐλατήριο. Μιὰ καταπακτὴ ἄνοιξε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. "Εσβυσε τὸ λύχνο κι' ἀνέβηκε σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο μισοσκότεινο.

Στὸ βάθος τοῦ δωματίου ἕνα μαγκάλι μὲ πυρωμένα κάρβουνα, φώτιζε παράξενα δυὸ ἀνθρώπους πού, σκυφτοί, φαίνονταν ἀπασχολημένοι μὲ κάτι.

"Αφησε τὸ λύχνο καταγῆς καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους. Στράφηκαν, ἀκούγοντας τὰ βήματά του καί, βλέποντάς τον, ἔκαναν μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦτανε πελώριος, μὲ κεφάλι τετράγωνο, καὶ μὲ τὰ δόντια πεταγμένα ἔξω σὰν κάπρου. Τὰ μαλλιά του ἦσαν κομμένα σύρριζα καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἄγριες ἀναλαμπές. Ἡ μύτη του τραβηγμένη πρὸς τ' ἀπάνω, ἀνασήκωνε τὸ χεῖλος του σ' ἕνα φρικιαστικό, παγερὸ χαμόγελο. Καὶ τ' αὐτιά του, μικρά, σὰν ψαλιδισμένα, ἔλεγες πὼς ἦσαν ἕνα μὲ τὰ μάγουλά του, ὅπου ἦσαν κολλημένα. Φοροῦσε μιὰ βρώμικη μπλούζα μὲ πλατειὲς κόκκινες κηλίδες, ἀνοιχτὴ μπροστά, χωρὶς μανίκια. Ὁ λαιμός του ὀρθωνόταν δυνατός, μὲ φουσκωμένες τὶς φλέβες, καὶ τὰ τριχωτά του μπράτσα κατέληγαν σὲ τεράστιους γρόθους. Ἡ μέση του ἦτανε τυλιγμένη μὲ μιὰ φαρδειὰ πάνινη ζώνη καταλέκιασμένη.

Ὁ ἄλλος ἦταν ἀδύνατος καὶ κοντός, μὲ κακομοιριασμένο πρόσωπο, στραβὸς ἀπὸ τῶνα μάτι, μὲ ἄγρια πυκνὰ μαλλιά, βρώμικα, ντυμένος μὲ μιὰ μπλούζα χωρὶς μανίκια κι' ἕνα παντελόνι πάνινο, ὅπως ὁ σύντροφός του.

Πάνω στὰ κάρβουνα τοῦ μαγκαλιοῦ πυρώνονταν δυὸ παράξενα ἐργαλεῖα. Τὸ ἕνα

Το ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΕΒΑΣ

ἦτανε σὰν τανάλια μὲ μεγάλες λαβίδες, κοφτερὲς σὰν ξυράφια, καὶ τ' ἄλλο, λεπτό, κατέληγε σὲ πέντε μυτερὲς περόνες. Σ' ἕνα μακρὺ ξύλινο τραπέζι, διάφορα ὄργανα ἦσαν ἁραδιασμένα, ἄλλα σὰν πριόνια μὲ μεγάλες μύτες κι' ἄλλα μὲ παράξενα σχήματα, ὅλα φοβερά.

Ἡ κόκκινη ἀνταύγεια τοῦ μαγκαλιοῦ παιγνίδιζε παράξενα στὸ ὠχρό, λεπτὸ πρόσωπο τοῦ ἄρχοντα τῆς Μαλέβας.

—Ἡ Μόνια; ρώτησε τὸν ψηλὸ ἄνδρα. Τελείωσε ἡ δοκιμή;

—"Οχι ἀφέντη, ἀκόμα δὲν ἄρχισε.

—Πῶς τῶπαθες κι' ἄργησες τόσο, Μπόβεν;

—Ὁ αὐθέντης θὰ μὲ δικαιώσῃ βέβαια, ὅταν μάθῃ πὼς τὰ ἐργαλεῖα ἤθελαν καθάρισμα. Εἶχε σκουριάσει τὸ αἷμα ἀπάνω τους, δικαιολογήθηκε ἐκεῖνος, κρύβοντας πὼς ἂν αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε ἀργήσει ν' ἀρχίσῃ τὰ βασανιστήρια, ἦτανε γιατὶ μὲ τὴ Μόνια, τὴν ὁμορφη χωριατοπούλα, γνωρίζονταν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ μάλιστα, ἐκείνη τὴν ἐποχή, δὲν τοῦ ἦτανε καὶ τόσο ἀδιάφορη...

—Καὶ ποῦ τὴν ἔχετε τώρα; ξαναρώτησε ὁ ἄρχοντας τῆς Μαλέβας.

—Στὴν κάμαρα τῶν δοκιμῶν, δεμένη καὶ φιμωμένη.

—Καλά, θὰ παρακολουθήσω αὐτοπροσώπως.

Ὁ Μπόβεν ὑποκλίθηκε, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του ἐνῷ ὁ ἄρχοντας, περνῶντας ἀπὸ μπροστά του, ἄνοιξε μιὰ μυστικὴ πόρτα καὶ μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο μικρό, φωτιζόμενο ἀπὸ ἕνα πολύφωτο. Στὴ μέση τοῦ δωματίου ἦτανε στημένο ἕνα μεγάλο κόκκινο τραπέζι μὲ κρίκους στὶς πλευρές, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κρεμῶνταν πέτσινα λουριά.

Στὴ γωνία, πάνω σ' ἕνα κάθισμα, δεμένη μὲ λεπτὲς ἁλυσίδες καὶ φιμωμένη μ' ἕνα φαρδὺ πανί, ριγοῦσε μιὰ νέα, ἡμίγυμνη ποὺ τὸ στῆθος της τὸ τάραζαν λυγμοί. Ἡ χαλύβδινη ματιὰ τοῦ ἄρχοντα τῆς Μαλέβας καρφώθηκε ἀπάνω της. Αὐτὴ ἔστρεψε τὸ κεφάλι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ Μπόβεν ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μάλους, τὸν κοντὸ κι' ἀδύνατο βοηθό του ποὺ κουβαλοῦσε τὸ μαγκάλι. Ὁ ἄρχοντας ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῷ οἱ δυὸ ἄνδρες λύνανε τὴ γυναῖκα καὶ τῆς ἔβγαζαν τὸ φίμωτρο. Ὁ Μάλους τὴν ἅρπαξε στὰ μπράτσα του καὶ τὴν ἐξάπλωσε πάνω στὸ τραπέζι. Κι' ἐνῷ αὐτὸς τὴν κρατοῦσε ἀκίνητη, ὁ Μπόβεν, μὲ χέρια ποὺ τρέμανε, τὴν ἔδεσε στερεὰ μὲ τὰ πέτσινα λουριά. "Οταν ἐπέρασε καὶ τὸ τελευταῖο λουρὶ στὸ λαιμό της, τὸ κεφάλι της ἔμεινε ἁδρανὲς ἀπάνω στὸ ξύλο τοῦ τραπεζιοῦ. Τὰ μαῦρα μεταξένια της μαλλιὰ κρεμῶνταν πίσω, μουσκεμμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας. Κῦμα αἵματος ἔβαφε κατακόκκινα τὰ μάγουλά της.

Ὁ ἄρχοντας ἔμενε ἀπαθής. Οὔτε μιὰ ρυτίδα δὲν αὐλάκωνε τὸ ὠχρὸ μέτωπό του. Μόνο τὰ μάτια του παρακολουθούσανε ἀστραφτερά, τὴ σκηνὴ ἐκείνη. "Ολη του ἡ ὕπαρξις εἶχε συγκεντρωθῆ στὸ θλέμμα του. 'Ετοιμαζότανε ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα τῶν βασανιστηρίων — τὴ μόνη ἀπόλαυσι ποὺ εὐχαριστοῦσε τὴν παράξενη ψυχή του.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐστέκονταν ἀκίνητοι. Ὁ Μπόβεν κυττοῦσε κλεφτὰ τὴν Μόνια, ποὺ τιναζότανε νευρικά, κι' ἔσφιγγε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του.

Τὰ μακρυά, λεπτὰ δάχτυλα τοῦ ἄρχοντος τῆς Μαλέβας κινήθηκαν ἀγέρωχα.

—'Αρχίστε! διέταξε μὲ φωνὴ ψυχρή.

Ἡ Μόνια ἐρρίγησε κι' οἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ της ἐξωγκώθηκαν στὴ φοβερὴ κι' ἀνώφελη προσπάθεια ποὺ κατέβαλλε γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά της.

—Μάλους, τὸν τροχό, ἐσυαεῖπε ὁ ἄρχοντας.

Ὁ κοντὸς στραβομάτης ἅρπαξε ἕνα μικρὸ τροχό, γεμάτον λεπτὰ μυτερὰ καρφιὰ καὶ τὸν ἀκούμπησε στὸ πόδι τῆς κόρης. "Επειτα ἄρχισε νὰ τὸν κυλάῃ ἀργά, πιέζοντάς τον, πάνω στὸ γυμνὸ ποδάρι, ὅπου σχηματίζονταν ἄλικες γραμμές, λεπτὲς σὰν νήματα. Τὰ δάχτυλα τοῦ ποδαριοῦ διπλώθηκαν νευρικὰ καὶ τὸ κορμὶ τινάχτηκε μὲ ἀγωνία. Μιά, σὲ κάθε της κίνησι, τὰ σφιχτὰ λουριὰ χαράζανε μαβιὲς γραμμὲς στὸ κορμί της.

—Φτάνει! εἶπεν ὁ ἄρχοντας. Μπόβεν, τὶς περόνες.

Ὁ δήμιος τὸν ἐκύτταζε παράξενα, ἔπειτα πῆγε στὸ μαγκάλι καὶ πῆρε τὸ πυρωμένο ἐργαλεῖο.

—Στὰ χέρια! ξανάπε ὁ ἄρχοντας τῆς Μαλέβας.

Μ' ἀναποφάσιστες κινήσεις —σὰν νὰ ἐδίσταζε, ὁ δήμιος πλησίασε τὸ μπράτσο τῆς Μόνιας κι' ἀκούμπησε ἀπάνω, ἁπαλά, τὶς πυρωμένες ἀκίδες. Μαῦρες φουσκαλίδες ὑψώθηκαν στὴ ρόδινη ἐπιδερμίδα καὶ τὸ αἷμα μαζεύθηκε, πηχτό, σκοῦρο ἐκεῖ.

—Βαθύτερα ἀκόμα! φώναξεν ὁ ἄρχοντας τῆς Μαλέβας.

Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, ὁ Μπόβεν ἔσπρωξε λίγο τὸ πυρωμένο ἐργαλεῖο. Μιὰ ὁσμὴ καμμένης σαρκὸς τὸν ἐχτύπησε στὴ μύτη. "Επαψε ἀμέσως. Ἡ κόρη εἶχε γίνει κάτωχρη κι' ἕνα βαθὺ βογγητὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της.

Τὰ σκοτεινὰ μάτια τοῦ ἄρχοντα πετούσανε φλόγες.

—Μπόβεν, εἶσαι πολὺ ἀδέξιος ἀπόψε,

Περίεργα ζῶα

"Εντομα ποὺ λάμπουν

'Απὸ τὰ παράξενα πλάσματα τῆς δημιουργίας, εἶνε καὶ τὰ ἔντομα ἐκεῖνα, ποὺ τὸ σῶμα τους τὴν νύχτα φωσφορίζει, ἀφήνοντας μιὰ μικρὴ περίεργη λάμψι. "Ολοι ξέρουν τὸ μικρὸ ζωῦφιο, τὴν πυγολαμπίδα, ποὺ φωτίζει τὴν νύχτα μὲ τὴ λάμψι της τὸ πρασινοσκότεινο χαλὶ τῶν πεδιάδων. Μὰ τὸ ἔντομο αὐτό, «ἡ κολοφωτιὰ» ὅπως τὴν λέν, δίνει μιὰ μικρὴ ἰδέα, ἀπὸ τὰ διάφορα ἤδη τῶν ἐντόμων ποὺ λάμπουν, καὶ σχίζουν, στὶς τροπικὲς χῶρες, τὸν αἰθέρα, μὲ μικρὲς πύρηνες γραμμές, ἢ φωτίζουν μαγικά, τὰ βάθη ἀπεράντων καὶ παρθένων δασῶν.

"Ενα εἶδος ἐντόμου τῆς κατηγορίας αὐτῆς, εἶνε ὁ πυροφόρος τῶν 'Αντιλλῶν. Τὸ ἔντομο αὐτὸ φαίνεται στὰ τέλη τοῦ 'Απριλίου, ὕστερα ἀπ' τὶς πρῶτες βροχές, καὶ ἐξαφανίζεται στὶς ἀρχὲς τοῦΑὐγούστου "Εχει τρεῖς μικροὺς φανούς, δυὸ στὴ ράχη κι' ἕνα στὸ στῆθος, καὶ ἀφήνει ἐξαιρετικὴ λάμψι, ποὺ μεγαλώνει ὅταν τὸ βάλλουν μέσα στὸ νερό. Λίγοι πυροφόροι, μέσα σὲ κλουβί, μποροῦν νὰ φωτίσουν καλὰ μιὰ ὁλόκληρη αἴθουσα. Φαίνεται δὲ, ὅτι ὅταν θέλει ὁ πυροφόρος, μπορεῖ νὰ σβύσῃ.... τοὺς φανούς του, ἀπαράλλαχτα ὅπως κλείνομε μὲ τὰ βλέφαρα τὰ μάτια μας!....

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Μεξικοῦ, ὅταν τὴν νύχτα περνοῦν ἀπὸ μεγάλα δάση, γεμᾶτα ἀπὸ δηλητηριώδη φείδια, πιάνουν ἀπὸ ἕνα δένδρο δυὸ πυροφόρους καὶ βάζουν ἀπὸ ἕνα στὰ πόδια τους. Μὲ τὴν λάμψι ποὺ ἀφήνουν τὰ ἔντομα, βλέπουν μπροστὰ τους τὴ γῆ, γιὰ νὰ μὴ πατήσουν κανένα φείδι καὶ τοὺς δαγκάσει.

Ἀρκετοὶ πυροφόροι πουλῶνται στὸ Μεξικὸ καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ τόπου στολίζονται μ' αὐτά, σὰν νὰ ἦσαν ρουμπίνια, σμαράγδια ἢ διαμάντια. Στολισμένες μὲ τὰ ζωντανὰ αὐτὰ πετράδια ποὺ λάμπουν, οἱ γυναῖκες μοιάζουν μὲ θεὲς, ποὺ τὶς περιβάλλει, ἕνα λαμπρὸ φωτοστέφανο!....

Στὴ Γουϊάνα ὑπάρχει ἐπίσης, καθὼς καὶ στὶς Ἰνδίες, ἕνα ἔντομο μὲ φωσφορισμό, ποὺ ὀνομάζεται φανοφόρος, ἀπ' τὸν φανὸ ποὺ ἔχει στὸ κεφάλι του. Σὲ ὡρισμένες ἐποχὲς τοῦ χρόνου, οἱ φανοφόροι διασχίζουν σὲ σμήνος τὸν αἰθέρα ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι πλησίασε ἔξαφνα στὴ γῆ κανένα νεφέλωμα ἀπ' τὸν οὐρανό.

ΑΡΧΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

τοῦ εἶπε. Πάρε τὸ μαστίγιο!

Ὁ δήμιος πέταξε ἀπότομα τὴν περόνη κι' ἐπῆρε ἕνα μαστίγιο μ' ἐφτὰ λουριά, ποὺ στὶς ἄκρες τους εἶχανε κομμάτια ἀπὸ μολύβι. Τὸ τριχωτό του χέρι ὑψώθηκε καὶ κατέπεσε πάλι, χτυπῶντας τὸ κορμὶ τῆς παιδικῆς του φίλης. Τὰ ἑφτὰ λουριὰ κουλουριάστηκαν στὴ μέση της, καὶ τὰ κομμάτια τοῦ μολυβιοῦ χτυπήσανε τὰ νεφρά. Ροκνίδες αἵματος πιτσίλισαν τὸ πρόσωπό του. Ἡ κόρη ἔβγαλε μιὰν ἄγρια κραυγή.

Σταμάτησε. Τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ μαστίγιο, ἔτρεμε καὶ τὰ μάτια του ἦσαν θολά.

—Ἑκατὸ ραβδισμοὺς στὴ ράχη σου, κτῆνος! φώναξε ἀγριεμμένος ὁ ἄρχοντας.

Ὁ Μπόβεν ἔσκυψε τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ κρύψῃ μιὰν ἀστραπὴ μίσους ποὺ ἔλαμψε στὶς κόρες τῶν ματιῶν του.

—Ἐξακολούθησε, Μάλους!

Ὁ βρωμερὸς στραβομάτης, στὴν προσταγὴ τοῦ αὐθέντη του, πῆρε τὸ μαστίγιο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ συντρόφου του καὶ τὸ μαρτύριο ξανάρχισε. Μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα ὅμως, ἡ Μόνια λιγοθύμησε.

Ὁ ἄρχοντας ἔκαμε μιὰ κίνησι μὲ τὸ χέρι του καὶ τὸ μαστίγωμα σταμάτησε. Ὁ Μπόβεν, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, κυττοῦσε παράξενα.

—Ἀφῆστε την στὴ μαύρη κάμαρα ὡς ποὺ νὰ συνέλθῃ! διέταξεν ὁ ἄρχοντας τῆς Μαλέβας.

Ὁ Μάλους ἔλυσε τὰ λουριὰ καὶ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Μπόβεν, μετέφερε τὴν ἀναίσθητη κόρη στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ποὺ οἱ τοῖχοι του ἦσαν ντυμένοι μὲ μαῦρα βελοῦδα, κι' ἐκεῖ, τὴν ξαπλώσανε σ' ἕνα ντιβάνι καὶ ξαναβγῆκαν ἔξω.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Μαλέβας μπῆκε τότε μέσα στὴ μαύρη κάμαρα ποὺ τὴν ἐφώτιζε μονάχα μιὰ λαμπάδα.

Πιὸ ὠχρὸς ἀπ' ὅ,τι ἤτανε συνήθως, πλησίασε στὸ ντιβάνι καὶ κύτταξε τὴ λιποθυμισμένη κόρη, ποὺ ἀπὸ τὶς πληγὲς τοῦ κορμιοῦ της ἔτρεχε τὸ αἷμα. Τὰ ρουθούνια του ἐπάλλονταν καὶ μιὰ ἄγρια χαρὰ φώτιζε τὸ πρόσωπό του. Ἀπολάμβανε τόσο τὸ φοβερὸ αὐτὸ θέαμα, ὥστε δὲν ἐπρόσεχε τί γινότανε γύρω του.

Ἅπλωσε τὸ δάχτυλο, τὸ βούτηξε στὸ αἷμα τῆς κυρης καὶ τῶφερε στὰ χείλη του.

Ἔκλεισε τὰ μάτια, νοιώθοντας μιὰ παράξενη ἀνατριχίλα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μείνει ἀνοιχτή, μπῆκε μέσα στὴ μαύρη κάμαρα ὁ Μπόβεν, φριχτὸς στὴ μορφή, κρατῶντας στὸ χέρι τὴν πυρωμένη τανάλια μὲ τὶς κοφτερὲς σὰν ξυράφι λαβίδες. Μ' ἕνα πήδημα, ὥρμησε πρὸς τὸ ντιβάνι. Τὸ ὁπλισμένο του χέρι ἁπλώθηκε ἀπότομα κι' οἱ πυρωμένες λαβίδες σφίξανε τὸ σβέρκο τοῦ ἄρχοντα τῆς Μαλέβας, κόβοντας τὶς σάρκες καὶ καίγοντάς τες. Μιὰ ἀποπνιχτικὴ ὀσμὴ γέμισε τὸ δωμάτιο.

Τὰ χέρια τοῦ ἄρχοντος κινήθηκαν, ἀλλ' ἔπεσαν ἀμέσως παράλυτα. Οἱ πυρωμένες λαβίδες εἶχανε φτάσει ὡς τὸ κόκκαλο. Τὸ κορμί του σωριάστηκε καταγῆς, ἔκανε λίγες σπασμωδικὲς κινήσεις κι' ἔπειτα ἀπέμεινε ἀκίνητο, νεκρό.

Ὁ Μπόβεν ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, ἐνῶ τὸ στῆθος του ἀνάσαινε θαρεια. Ἔπειτα, σκύβοντας ἀπάνω στὸ ντιβάνι, ἅρπαξε τὴ λιπόθυμη νέα στὰ δυνατά του μπράτσα κι' ὥρμησε, μέσα ἀπὸ ἕναν κρυφὸ διάδρομο, πρὸς τὸ πάρκο. Διέσχισε μὲ βήματα γοργὰ τὶς σκοτεινές του δενδροστοιχίες, κι' ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀπόμερη πορτίτσα, βγῆκε ἔξω.

Κι' ἄρχισε τότε μὲ τὴν κόρη στὴν ἀγκαλιά, νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸς μέσα στὴ νύχτα, κατεβαίνοντας τὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου, στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποίου ἐφάνταζε σκοτεινὸς ὁ πύργος τοῦ ἄρχοντα τῆς Μαλέβας...

ΒΙΛΙΕ ΝΤΕ Λ' ΙΛ ΑΝΤΑΜ

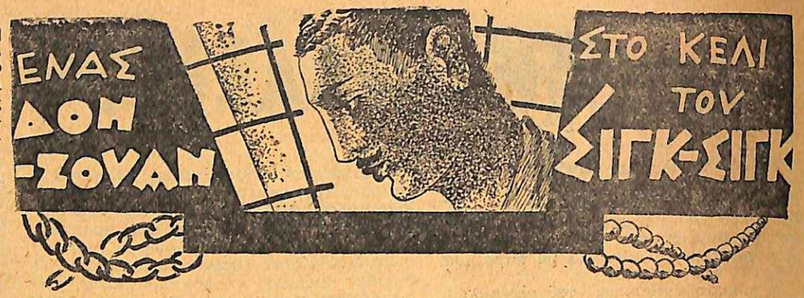

Ὁ κατάδικος 654 ἐξομολογεῖται...

Τὸ δημοσιογραφικὸ καθῆκον μᾶς δίνει πολλὲς φορὲς τὴν εὐκαιρία ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κοινὸ ρεπορτάζ νὰ ἀσχολούμεθα ποῦ καὶ ποῦ καὶ μὲ τὴ φιλολογία.

Καὶ γιατί ὄχι;

Γιατί, ὅταν μᾶς τυχαίνουν περιστατικὰ σὰν κι' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ;

Ἕνα τηλεφώνημα λοιπὸν τοῦ διευθυντοῦ μου, μιὰ μέρα μ' ἔστειλε νὰ ἐπισκεφθῶ τὶς φυλακὲς τοῦ Σὶγκ-Σίγκ.

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν ἤξερε βέβαια ὅτι θ' ἀνέφερα μὲ κολακευτικὰ λόγια τ' ὄνομά του στὴν ἐφημερίδα καὶ προσπάθησε νὰ μὲ περιποιηθῇ ἰδιαιτέρως.

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς καταδίκους ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη σερβιτόρου μᾶς ἔφερε ἀναψυκτικά.

Μοῦ φάνηκε πολὺ ἀλλοιώτικος αὐτὸς ὁ κατάδικος σὰν ἄνθρωπος καὶ παρεκάλεσα τὸ διευθυντὴ νὰ μοῦ παραχωρήσῃ ἕνα τέταρτο νὰ μιλήσω μ' αὐτόν.

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε.

Καὶ νὰ τί μοῦ εἶπε ὁ κατάδικος ἀρ. 654.

—Κύριε, ὅ,τι θὰ σᾶς πῶ εἶνε ἀλήθεια. Ἀκόμη περισσότερο θέλω νὰ μὲ πιστέψετε ὅτι τὰ χέρια μου οὔτε ἔκλεψαν, οὔτε μάτωσαν ἀπὸ κανένα κακούργημα.

Ὁ ἀστυνόμος, οἱ δικασταί, οἱ ἔνορκοι δὲν μὲ πίστεψαν καὶ μ' ἔστειλαν ἐδῶ μέσα.

Κύριε, κατάγομαι ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια. Ὅταν δὲν ἤμουν ἐδῶ μέσα, ἤμουνα ἕνας ἀπὸ τοὺς κομψότερους κυρίους τῶν σαλονιῶν. Συνεδύαζα τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἄρη. Αὐτὸς ὅμως ὁ συνδυασμὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔβλαψε καὶ θὰ σᾶς πῶ τὸ γιατί.

Περιζήτητος στὰ σαλόνια ἀπὸ τὶς κυρίες καὶ δεσποινίδες, εἶχα κακομάθει μ' αὐτὴ τὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων κι' ἔτσι κατάντησα νὰ μὴ διαθέτω οὔτε στιγμὴ γιὰ κάτι τὸ σοβαρὸ καὶ ὠφέλιμο. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀσχοληθῶ, ἀφοῦ διαρκῶς ἤμουν γεμᾶτος ἀπὸ προσκλήσεις;

Γιὰ χορούς, γιὰ θέατρα, γιὰ τσάγια.

Κοσμικός, εὐγενής, καλὸς χορευτὴς καὶ Δὸν Ζουάν, ἐπρόσφερα διαρκῶς δῶρα, ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες μοῦ τ' ἀνταπέδιδαν μὲ τὸ παραπάνω.

Πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα ἀργά, ὅταν γύριζα σπίτι μου, ἄδειαζα τὶς παραφουσκωμένες τσέπες μου ἀπὸ λογῆς-λογῆς ἐρωτικὰ ἐνθύμια: βραχιόλια, δαχτυλίδια, ρολόγια, καρφίτσες, μαντηλάκια, τσάντες, χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ τὰ περισσότερα πολύτιμοι λίθοι.

Αὐτὸ ὅμως ἐκίνησε τὸ φθόνο τῶν ἀντιπάλων μου καὶ σιωπηρῶς γύρευαν νὰ μ' ἐκδικηθοῦν.

Μιὰ μέρα λοιπὸν σοφίστηκαν ἕνα καταχθόνιο σχέδιο, βασιζόμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὴν μεγάλη μου εὐγένεια καὶ ἐχεμύθεια.

Δηλαδή, ἕνα βράδυ δινόταν κάποιος χορὸς στὰ ἀνάκτορα, στὸν ὁποῖο εἶχε κληθῇ ὅλη ἡ ἀφρόκρεμα τοῦ Λονδίνου.

Φαντασθῆτε τί ζήτησι ποὺ εἶχα τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ὅλες γύρευαν ν' ἀγκαζάρουν τοὐλάχιστον ἕνα χορὸ μαζί μου.

Κάθε μιὰ ἰδιαιτέρως μοῦ ὁρκιζόταν αἰδεξιότητα γιὰ νὰ μὴν προδωθῶ, γιὰ νὰ μὴ γίνω αἴτιος ἐρωτικῶν ζηλοτυπιῶν.

Τὰ κατάφερα λοιπὸν θαυμάσια νὰ μὴ δώσω καμμιὰ ἀφορμὴ κι' ἔτσι πέρασε τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἑορτῆς χωρὶς δυσάρεστα.

Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ ὅτι κάθε μία τους, κάτι εὕρισκε νὰ μοῦ δώσῃ γιὰ ἐνθύμιο. Οἱ τσέπες μου πάλι εἶχαν ξεχειλίσει ἀπὸ διάφορα ἐρωτικὰ ἀναμνηστικὰ ποὺ μοῦ πρόσφεραν πάνω στὸ χορὸ κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ τρυφερὰ ἐκεῖνα πλάσματα.

Ἔκανα πὼς δὲν ἤθελα, ἀλλὰ τέλος τὰ δεχόμουνα, δίνοντας καὶ τὸ ἀναπόφευκτο ραντεβοῦ στὴν κάθε μιὰ ἰδιαιτέρως.

Ἦταν ὥρα νὰ φύγω, καὶ γιὰ νὰ μὴ προκαλέσω τὴ συγκέντρωσι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ καὶ τὰ ἔμπλεκα, σκέφτηκα νὰ φύγω ἀπὸ μιὰ ἰδιαίτερη πόρτα.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ πήγαινα νὰ περάσω τὸ κατῶφλι ἕνας ἀντίζηλος, ὁ κόμης Δ... ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχα πάρει πολλὲς γυναῖκες, ξαφνικὰ βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ λέγει:

—Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ φεύγει εἶνε ἕνας λωποδύτης... Ψάχτε τὶς τσέπες του καὶ θὰ βεβαιωθῆτε.

Τὸ τί ἐπηκολούθησε, εἶνε τρομερό. Πανζουρλισμός.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, βρέθηκα ἀμέσως ἀνάμεσα στοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ παλατιοῦ.

Ἀναποδογύρισαν τὶς τσέπες μου καὶ στὸ πάτωμα ξεχύθηκαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐρωτικὰ ἐνθύμια ποὺ μοῦ εἶχανε χαρίσει τὴ βραδυὰ ἐκείνη.

—Πῶς βρέθηκαν ἐπάνω σας ὅλα αὐτά; μὲ ρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

Τί νὰ ταῦλεγα; Ὅτι μοῦ τὰ χάρισαι παντρεμένες καὶ ἀνύπαντρες ποὺ εὑρίσκοντο ἐκεῖ μέσα;

Πόσων καὶ πόσων κυριῶν δὲν θὰ ἐξετίθετο ἡ τιμή; Πόσα διαζύγια δὲν θὰ ἐπακολουθοῦσαν τὴν ἐπομένη;

Αὐτὲς μ' ἔβλεπαν, τάχαν χάσει, καὶ εἶχαν κιτρινίσει.

Μὲ κύτταζαν στὸ στόμα, τί θὰ ἔλεγα

Σήκωσα τὸ κεφάλι τότε καὶ εἶπα:

—Τὰ βρῆκα μαζεμμένα ἔτσι σὲ μιὰ γωνία τοῦ σαλονιοῦ. Τὰ μάζεψα καὶ σκόπευς νὰ τὰ παραδώσω στὴν ἀστυνομία.

Δυστυχῶς, κανένας ἀπὸ τοὺς παριστα-μένους δὲν μὲ πίστεψε, πολὺ περισσότερο οἱ ἀστυνομικοί, ὁ ἀνακριτής, οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἔνορκοι.

Μὲ δίκασαν τέσσερα χρόνια φυλακή. Ἔχω κάνει τὰ τρία, μοῦ ὑπολείπεται ἀκόμα ἕνα.

Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι —ἂν πιστέψω ἀπὸ τὶς εὐχαριστίες ποὺ ἔλαβα καὶ τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω— ὅτι ἅμα θὰ βγῶ ἀπὸ τὴ φυλακή, δὲν θἄχω πιὰ τὴν ἀνάγκη νὰ φυλάγωμαι νὰ μὴ ζηλέψῃ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἅμα θὰ μοῦ προσφέρουν δῶρα, δὲν θὰ τὰ δέχωμαι παρὰ μονάχα στὸ σπίτι μου.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ ΟΤΙ...

...Ὁ Κυριακὸς θὰ γυβάλῃ τὴ σαιζὸν μὲ τὴ «Νυχτερίδα».

★

...Ὁ Μηλιάδης θὰ παρουσιάσῃ κάτι τὸ τρομαχτικὰ νεώτερο ἀπὸ ἕνα πολὺ παληὸ συγγραφέα ἐπιθεωρήσεων.

★

...Τὸ συγκρότημα Αὐλωνίτη θὰ ξανάρθῃ στὶς παληές του συνήθειες μὲ τὸν Πετρά.

...Ὁ θίασος τοῦ θεάτρου τοῦ «Λαοῦ» μὲ τὸ Νικολαΐδη καὶ τὸ Ντ' Ἄντζελις θὰ τὰ κάνουν ὅλα «Ἄνω—Κάτω».

★

...Ὁ Πρινέας θ' ἀρχίσῃ νὰ ξαναδίνῃ ἔργα ἀπὸ τὸ παληὸ ἀθάνατο ρεπερτόριό του.

★

...Ὁ Ἀττὶκ ἑτοιμάζει μιὰ νέα κωμωδία δραματικὴ μὲ πρωταγωνίστρια μιὰ νέα τῶν κοσμικῶν κύκλων.

★

...Ὁ θίασος Ἰατρίδου μ' ἕνα πολὺ καλὸ συγκρότημα στὸ ὁποῖο συγκαταλέγεται καὶ ἡ δὶς Ἀγγέλα Λαλαούνη κάνει χρυσὲς δουλειὲς στὴ Καλαμάτα μὲ τὶς Μουσικὲς Κωμωδίες ποὺ ἄρχισε τὴν καλοκαιρινή της σαιζόν. Ὁ θίασος ἀπὸ τὰς Καλάμας θ' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης.

★

...Ὁ θίασος Ριτσιάρδη — Φιλιππίδη ποὺ γοήτεψε τὸ κοινὸ τοῦ Πύργου μὲ ὅλες τὶς τελευταῖες ὀπερέττες, ἀνεχώρησε γιὰ τὴ Καβάλλα ὅπου ἐργάζεται ἐντατικὰ καὶ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

★

...Ὁ θίασος Παλαιολόγου παρουσιάζει στὴ Πάτρα τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ ἔργα ἀπὸ τὸ ρεπερτόριό του.

★

...Τὸ μελόδραμα μὲ τὸν Πρεδάρη καὶ τὸ Μουλᾶ κάνει τουρνὲ στὴν Πελοπόννησο.

★

...Ὁ θίασος τοῦ Στυλιανοπούλου μὲ τὴ Σοφία Βερώνη ἔχει ἐνθουσιάσει τὸ κοινὸ τοῦ Καΐρου καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας μὲ τὶς τελευταῖες τοῦ Μουσικοῦ Θεάτρου.

Ἡ καλλιτέχνις τοῦ μουσικοῦ θεάτρου Σοφία Βερώνη.

Ἡ ἐκλεκτὴ μας Ντιζὲζ Σοφία Βέμπο

Η δις ..... καὶ ὁ .....τοῦ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θιάσου Σαμαρτζῆ κ. Ν. Μηλιάδης.

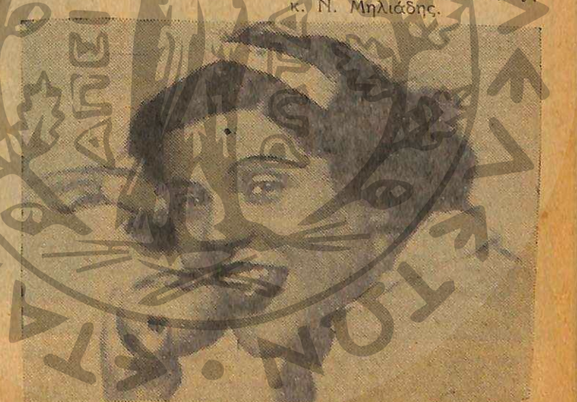

Ἡ ἐκλεκτὴ καρατερίστρια τοῦ Ἑλλ. Θεά-

1) Ἀναγνῶσται τῆς «Ἀτλαντίδος» στὸ Ξυλόκαστρο. κιαν Ἀκκιώνος. 4) Δύο ἀναγνῶσται τῆς «Ἀτλαντίδος γκρούπ ἀπὸ ἀναγνῶστας τῆς «Ἀτλαντίδος». 7) Ὁ κίφας τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων στὸ Αἴγιο καὶ ὁ ναγνῶσται τῆς «Ἀτλαντίδος στὴν Ἀμαλιάδα. 11) Ἡ κ. Μπαρκουλίερου στὸ τραῖνο Πύργου διὰ Πάτρας. Ὁ συντάκτης μας κ. Μ. Προνιστῆς καὶ ὁ κ. Γάκης Δάβας, δημοσιογράφος, στὸν Πύργο.

2) Ὁ κ. Βλ. Βλαστὸς καὶ Τιγκρὰν τοῦ Πρακτορείου Αἰγίου. 3) Ὁ κ. Ἐλ. Καββαδίας εἰς Κυριά- στὸ Καλαμάκι. 5) Ὁ κ. Παπαχριστοδούλου, πράκτωρ Ἐφημερίδων Καλαμῶν, στὸν Ἄλμυρό. 6) Ἕνα ορμ. ράφος κ. Βίλλυ Μπαρκουλίερου καὶ ἡ κ. Μπαρκουλίερου στὸ τραῖνο Πύργου. 8) Ὁ κ. Ἀγγ. ζαγ- κρούπ ἀναγνωστῶν ἐκδρομέων στὸν Ἄλμυρὸ Καλαμῶν. 10) Ἀ-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Φτερὰ ἀγάπης

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

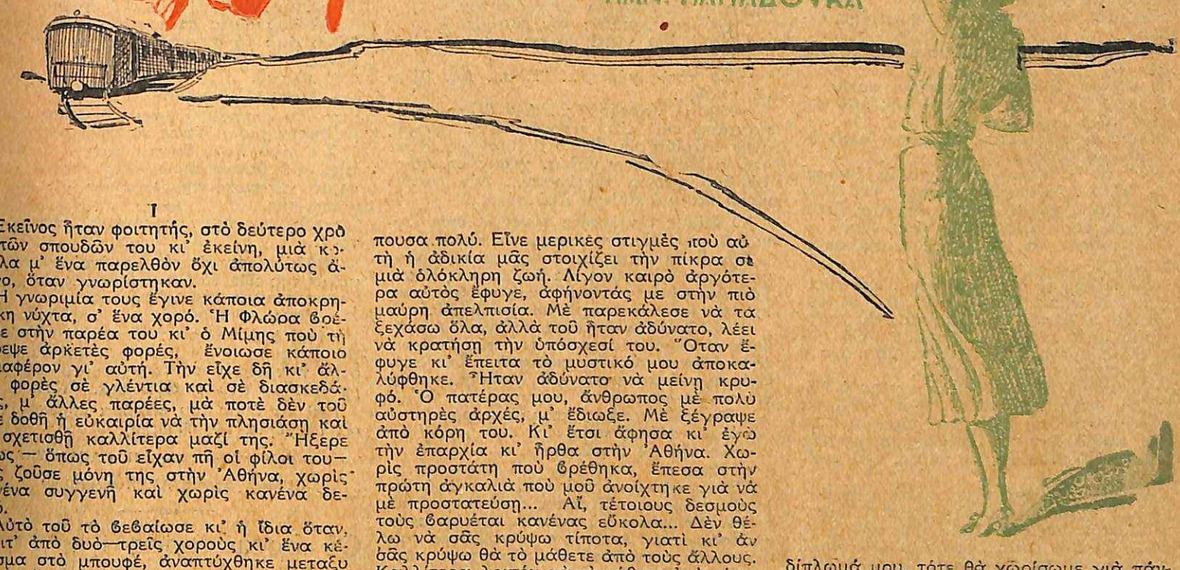

Ι

Ἐκεῖνος ἦταν φοιτητής, στὸ δεύτερο χρό- νο τῶν σπουδῶν του κι' ἐκείνη, μιὰ κο- πέλλα μ' ἕνα παρελθὸν ὄχι ἀπολύτως ἄ- ψογο, ὅταν γνωρίστηκαν.

Ἡ γνωριμία τους ἔγινε κάποια ἀποκρη- άτικη νύχτα, σ' ἕνα χορό. Ἡ Φλώρα βρέ- θηκε στὴν παρέα του κι' ὁ Μίμης ποὺ τὴ χόρεψε ἀρκετὲς φορές, ἔνοιωσε κάποιο ἐνδιαφέρον γι' αὐτή. Τὴν εἶχε δῆ κι' ἄλ- λες φορὲς σὲ γλέντια καὶ σὲ διασκεδά- σεις, μ' ἄλλες παρέες, μὰ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ σχετισθῇ καλλίτερα μαζί της. Ἤξερε ὅμως — ὅπως τοῦ εἶχαν πῆ οἱ φίλοι του— πὼς ζοῦσε μόνη της στὴν Ἀθήνα, χωρὶς κανένα συγγενῆ καὶ χωρὶς κανένα δε- σμό.

Αὐτὸ τοῦ τὸ βεβαίωσε κι' ἡ ἴδια ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ—τρεῖς χοροὺς κι' ἕνα κέ- ρασμα στὸ μπουφέ, ἀναπτύχθηκε μεταξύ τους κάποια οἰκειότης κι' ἀμοιβαία ἐμπι- στοσύνη.

—Ὥστε ζῆτε μόνη στὴν Ἀθήνα;

—Ναί. Ἀπολύτως μόνη.

—Οἱ γονεῖς σας; Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ρωτῶ ἀλλά...

—Σᾶς παρακαλῶ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σᾶς τὸ κρύψω. Ἄλλως τε πολλοὶ τὸ ξέρουνε... Ἡ μητέρα μου δὲν ζεῖ πιά. Τὴν ἔχασα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμα ποὺ ἤμουνα μικρή, ὁ πατέρας μου ζεῖ στὴν ἐπαρχία, μὰ καμμιὰ σχέσι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν κι' ἐμένα δὲν ὑπάρχει πιά.

—Κι' ἂν σᾶς ρωτήσω τὸ γιατί;

—Δὲν θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα. Ἴσως μιὰ ἄλλη φορὰ θὰ σᾶς λύσω κι' αὐτὴ τὴν ἀ- πορία. Μὰ τώρα εἶνε νωρὶς ἀκόμα...

Αὐτὴ ἡ ἄλλη φορὰ ἦταν ἔπειτ' ἀπὸ λί- γες μέρες ὅταν βρέθηκαν οἱ δυό τους μο- νάχοι πιά, στὸν κῆπο ἑνὸς ἐξοχικοῦ κέν- τρου, στὰ Πατήσια.

Ἦταν τὸ πρῶτο ραντεβοῦ ποὺ ἔδιναν. Ὁ Μίμης ἐπήγαινε σ' αὐτὸ μὲ τὴ βεβαι- ότητα πὼς ἔκανε μιὰ συνηθισμένη κατά- κτησι γιὰ τὴν ὁποία βέβαια δὲν μπορεῖ- σε νὰ εἶνε καὶ τόσο περήφανος.

Δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου ν' ἀποσπά- ση αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ. Δὲν χρειάσθηκε νὰ ξοδέψῃ πολλὰ ρωμαντικὰ λόγια γιὰ νὰ τὴν πείσῃ. Ἦταν μιὰ εὔκολη κατάκτησι ποὺ δὲν εὕρισκε τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀρ- νήσεως, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸ συνηθισμένο τύπο νὰ τηρηθοῦν τὰ προσχήματα.

Κάτω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἴσκιο ἑνὸς μεγά- λου δένδρου, μπροστὰ σὲ δυὸ ποτήρια μπύρα καὶ σ' ἕνα ματσάκι λουλούδια, ἡ Φλώρα τοῦ ἐξομολογήθηκε ὅλη τὴν ἱ- στορία της.

—Ἴσως δὲν κάνω καλά, τοῦ εἶπε, για- τὶ μόλις τώρα σᾶς γνώρισα... Μὰ ἔχετε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη μου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κι' ἔπειτα αὐτὴ τὴν ἱστο- ρία τὴν ξέρουν κι' ἄλλοι θαρρῶ. Γιατὶ νὰ σᾶς τὴν κρύψω; Ἡ ἱστορία μου ἄρχισε στὴν ἐπαρχία ὅταν ὁ πρῶτος ἄνδρας ποὺ ἀγάπησα μοῦ φέρθηκε πολὺ ἄσχημα. Μὲ τράβηξε ἕνα βράδυ στὸ σπίτι του. Τοῦ πουσα πολύ. Εἶνε μερικὲς στιγμὲς ποὺ αὐ- τὴ ἡ ἀδικία μᾶς στοιχίζει τὴν πίκρα σὲ μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Λίγον καιρὸ ἀργότε- ρα αὐτὸς ἔφυγε, ἀφήνοντάς με στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία. Μὲ παρεκάλεσε νὰ τα ξεχάσω ὅλα, ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο, λέει νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του. Ὅταν ἔ- φυγε κι' ἔπειτα τὸ μυστικό μου ἀποκα- λύφθηκε. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνῃ κρυ- φό. Ὁ πατέρας μου, ἄνθρωπος μὲ πολὺ αὐστηρὲς ἀρχές, μ' ἔδιωξε. Μὲ ξέγραψε ἀπὸ κόρη του. Κι' ἔτσι ἄφησα κι' ἐγὼ τὴν ἐπαρχία κι' ἦρθα στὴν Ἀθήνα. Χω- ρὶς προστάτη ποὺ βρέθηκα, ἔπεσα στὴν πρώτη ἀγκαλιὰ ποὺ μοῦ ἀνοίχτηκε γιὰ νὰ μὲ προστατεύσῃ... Αἴ, τέτοιους δεσμοὺς τοὺς βαρυέται κανένας εὔκολα... Δὲν θέ- λω νὰ σᾶς κρύψω τίποτα, γιατὶ κι' ἂν σᾶς κρύψω θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καλλίτερα, λοιπόν, νὰ τὸ μάθετε ἀπὸ μένα. Ὡς τώρα ἀγαπητέ μου φίλε, ἔχω ἀλλά- ξει πολλὲς ἀγκαλιές. Δὲν ξέρω τί ἰδέα θὰ σχηματίσετε γιὰ μένα, μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Σᾶς ἀνοίγω τὴν καρδιά μου. Σᾶς λέω τὴ ζωή μου. Ξέρω καλὰ πὼς νοιώθετε τὴν ἀρχὴ κάποιου αἰσθήματος γιὰ μένα. Ξέρετε, λοιπόν, τὴν ἀλήθεια ἀ πὸ τώρα γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητευθῆτε ἀρ γότερα, ὅταν θ' ἀκοῦτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ σᾶς λένε μὲ τί γυναῖκα ἐμπλέξατε.... Αὐτὴ εἶμαι!

Ἡ Φλώρα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, ἐνῶ τὸ χέρια της μαδοῦσαν τὸ ματσάκι μὲ τοὺς μενεξέδες.

Ὁ Μίμης ἔμεινε λίγο συλλογισμένος.

Ἔπειτα ἅρπαξε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι τῆς Φλώρας στὰ χέρια του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα δυνατὸ φιλί...

—Ἄκουσέ με Φλώρα, τῆς εἶπε σὲ λίγο. Δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα...

—Μὰ ἔπειτ' ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα, δὲν μπο- ρεῖ νὰ εἶσαι...

—Δὲν τὸ ξέρουμε αὐτό... Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω ὅμως εἶνε ὅτι νοιώθω γιὰ σένα μια συμπάθεια. Ἐσὺ ἔχεις κανένα δεσμὸ τώ- ρα;

—Ὄχι... Κανένα.

—Οὔτ' ἐγώ... Τί θάλεγες ἂν σοῦ ἐπρό- τεινα νὰ ζήσωμε μαζί; Ἐγὼ θὰ μείνω στὴν Ἀθήνα δυὸ χρόνια ἀκόμα, ὥς που νὰ τε- λειώσω τὸ Πανεπιστήμιο καὶ νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου. Αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια θὰ τὰ ζήσωμε μαζί. Ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν ἀνά- γκη τῆς συντροφιᾶς μιᾶς γυναίκας ποὺ νὰ μὲ συμπαθῇ, ὅπως κι' ἐγώ. Θὰ εἶνε ἕνας δεσμὸς χωρὶς ὑποχρεώσεις. Ἂν κουρα- στοῦμε ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας αὐτή, πρὶν πε- ράσουν τὰ δυὸ χρόνια, θ' ἀποχαιρετισθοῦ- με σὰν φίλοι καὶ θὰ τραβήξῃ καθένας ἄλ- λο δρόμο. Ἂν περνοῦμε καλά, θὰ ζήσωμε αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια μαζί. Τὸ καλοκαίρι θὰ σ' ἀφήνω δυὸ-τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ πη- γαίνω στὴν πατρίδα μου, στοὺς δικούς μου. Ὅταν θὰ ξαναγυρίζω, θὰ μὲ περιμέ- νῃς στὸ σπιτάκι μας καὶ θὰ συνεχίζωμε τὴ ζωούλα μας ἀγαπημένα... Κι' ὅταν πε- δίπλωμά μου, τότε θὰ χωρίσωμε γιὰ πάν- τα, χωρὶς παράπονα, χωρὶς δάκρυα, χω- ρὶς πίκρα. Ἡ ἁπλῆ ἱστορία μας θάχῃ τε- λειώσει. Ἐγὼ θὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου, ὅπου θὰ ἐγκατασταθῶ γιὰ πάντα κι' ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ, ἐλεύθερη νὰ συνεχίσῃς τὴ ζωή σου ὅπως θέλῃς. Θὰ ζήσωμε κι' οἱ δυὸ κατόπιν μὲ τὴν ἀνάμνησι μιᾶς κα- λῆς καὶ ἥσυχης ἀγάπης, ποὺ δὲν θὰ μᾶς στοιχίσῃ οὔτε πόνους, οὔτε δάκρυα... Θέ- λεις;

—Ναί, ψιθύρισε ἡ Φλώρα.... Θἄνε καλὰ ἔτσι... Σὲ δυὸ χρόνια θὰ χωρίσωμε γιὰ πάντα, χωρὶς θυμοὺς, χωρὶς δάκρυα ὅ- πως εἶπες... Αὐτὸ μ' ἀρέσει...

Ἕνα πιὸ δυνατὸ φιλὶ ἐπεσφράγισε τὴ συμφωνία τους...

★

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας βρῆκαν ἕνα μι- κρὸ ἥσυχο σπιτάκι, σὲ μιὰ μακρυνὴ συνοι- κία τῆς Ἀθήνας. Ἐκεῖ ἐπῆγαν κι' οἱ δυὸ τὰ ἐπιπλά τους καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχαν κι' ἐγκατασταθήκανε...

Ἔτσι ἄρχισε ἡ κοινὴ ζωή τους, ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη...

Ἡ Φλώρα ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα ἐμπο- ρικό, γύριζε τὸ μεσημέρι στὸ σπιτάκι τους κι' ἑτοίμαζε πρόχειρα ἕνα φαΐ. Τὸ βράδυ γινόταν πάλι τὸ ἴδιο. Σπάνια ἐβγαίναν ἔ- ξω τὰ βράδυα. Ἡ Φλώρα ἐδιάβαζε πάντα ἕνα ρομάντσο, ἐνῶ ὁ Μίμης βυθιζόταν στὴ μελέτη του. Βιαζόταν τόσο νὰ πάρῃ τὸ δί- πλωμά του...

Τὸ πρῶτο καλοκαίρι, ὁ Μίμης ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του, ἔλειψε δυόμισυ ὁλό- κληρους μῆνες Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε τακτικὴ ἀλληλογραφία μὲ τὴ Φλώρα, ποὺ τοῦ ἔγραφε μὲ μιὰ συγκρατημένη θερμό- τητα, χωρὶς παραφορές, χωρὶς μεγάλα λό- για. Κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντοῦσε στὸν ἴδιο τόνο. Αἰσθανόταν βέβαια τὴν ἔλλειψι τῆς συντροφιᾶς τῆς Φλώρας, μὰ ὄχι τόσο ἐπι- τακτικὴ ὥστε ν' ἀποφασίσῃ νὰ γυρίσῃ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Εὕρισκε πὼς ἐπροῦσε νὰ κάνῃ καὶ χωρὶς αὐτήν. Κι' ἔπειτα, σὲ λίνον καιρὸ θὰ ξαναγύριζε πά-

λι καὶ θὰ ξανάβρισκε τὸ σπιτάκι τους καὶ τὴ Φλώρα νὰ τὸν περιμένουν... Ἔτσι θὰ ξανάρχιζε πάλι ἡ συνηθισμένη τους ζωή, πλάϊ σὲ μιὰ γυναίκα ποὺ τόσο συμπαθοῦσε καὶ τόση καλωσύνη ἔδειχνε σ' αὐτόν.

II

—Ἐφέτος τελειώνω! εἶπε μιὰ μέρα, ἔτσι ἐντελῶς ξαφνικά, ὁ Μίμης.

Ἡ Φλώρα τινάχθηκε. Στὸ πρόσωπό της χύθηκε ἕνα κῦμα μελαγχολίας. Τὰ μάτια της ἔδειξαν πὼς πονοῦσε.

—Δηλαδὴ τελειώνομε θέλεις νὰ πῇς, ψιθύρισε...

—Ναί... Εἶδες πῶς περάσανε δυὸ χρόνια ἀλήθεια;

Ἡ Φλώρα ἔσκυψε τὸ κεφάλι, συλλογισμένη. Ὁ Μίμης πῆγε κοντά της καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

—Γιατὶ ἄλλαξες ἔτσι; τῆς εἶπε. Λυπᾶσαι ποὺ θὰ χωρίσουμε;

—Κι' ἂν λυπᾶμαι, τί σημασία μπορεῖ νἄχῃ αὐτό... Ἔτσι δὲν εἴχαμε πῆ; Πῶς θὰ χωρίζαμε χωρὶς λύπες; Λοιπόν; Ἴσα —ἴσα ποὺ εἶμαι ὅλη χαρὰ γιὰ σένα.

Προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ καὶ συνέχισε:

—Θὰ πάρῃς τὸ δίπλωμά σου... Θὰ γυρίσῃς κοντὰ στοὺς δικούς σου, ποὺ σὲ περιμένουν μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Θὰ παντρευτῇς ἴσως μιὰ νέα πλούσια... Θὰ ζήσῃς εὐτυχισμένος. Ὅλ' αὐτὰ μὲ κάνουν νὰ χαίρουμαι τόσο γιὰ σένα...

—Ἀγαπημένη μου Φλώρα — εἶπε ὁ Μίμης. Τί καλὴ ποὺ εἶσαι... Μὰ γιατί νὰ σκεπτώμαστε ἀπὸ τώρα τὸ χωρισμό; Ἔχουμε καιρὸ ἀκόμα. Τέσσερις μῆνες μᾶς μένουν... Ἑκατὸν εἴκοσι μέρες. Γιὰ σκέψου...

Κάθε μέρα — ἀπὸ τότε — ποὺ περνοῦσε ἡ Φλώρα μετροῦσε πόσες ἔμεναν ἀκόμα.

—Ἑκατὸν δέκα ἐννέα... Ἑκατὸν δέκα ὀχτώ... Ἑκατὸν τρεῖς... ψιθύριζε κάθε πρωὶ ποὺ τραβοῦσε τὸ φύλλο τοῦ ἡμερολογίου.

Ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ πλησίαζε. Ὁ Μίμης φαινόταν εὐτυχισμένος γιατὶ θὰ τελείωνε καὶ θἄφευγε μὲ τὸ δίπλωμά του. Ὅταν γύριζε στὸ σπίτι εὕρισκε πάντα τὴ Φλώρα συλλογισμένη, μελαγχολική, βυθισμένη σὲ σκοτεινὲς σκέψεις. Μὰ ἐκείνη, μόλις τὸ ἔβλεπε, ἄλλαζε ὕφος καὶ χαμογελοῦσε.

Προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται εὐχαριστημένη γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔζησε μαζί του τόσον καιρὸ θἄφευγε...

Ὁ Μίμης δὲν εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ αὐτὸ τὸ χωρισμό. Τὸν εὕρισκε τόσο φυσικό. Ἐξ ἄλλου, ἔτσι δὲν εἶχαν συμφωνήσει, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα: Ἔζησαν μαζὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν τῆς εἶχε κάνει τὴν παραμικρὴ ἀπιστία...

Κι' οἱ μέρες τοῦ χωρισμοῦ πλησίαζαν. Ἡ ἀτμόσφαιρα γινόταν πιὸ μελαγχολικὴ μέσα στὸ ἥσυχο σπιτάκι τους... Κι' ἡ Φλώρα τώρα δειχνόταν ὅσο μποροῦσε πιὸ τρυφερὴ στὸ Μίμη. Τοῦδειχνε μιὰ τέτοια ἀφοσίωσι κι' ἀγάπη, ποὺ τὸν συγκινοῦσε..

Ἔτσι ἔφτασε κι' ἡ τελευταία ἑβδομάδα. Ὁ Μίμης ἐγύρισε στὸ σπίτι μὲ τὸ δίπλωμά του. Ἔδειχνε τόση χαρὰ ποὺ τὸ πῆρε ἐπὶ τέλους. Ἡ Φλώρα, ὅταν τὸ εἶδε, ξέσπασε σὲ κλάματα. Ἀγκάλιασε τὸ Μίμη καὶ τὰ δάκρυά της ἔβρεχαν τὰ χέρια του.

—Φεύγεις λοιπόν; τὸν ρώτησε.

—Ναί... Μὰ γιατὶ κάνεις ἔτσι;

—Πότε;

—Σὲ τρεῖς μέρες!... Ἔλα... Δὲν θέλω νὰ κλαῖς...

—Μὴ μὲ παρεξηγῇς... Δὲν θέλω νὰ σὲ κρατήσω, κι' οὔτε μπορῶ. Ἐσὺ νὰ πᾷς στὴν πατρίδα σου. Ἐγὼ τί εἶμαι γιὰ σένα; Μιὰ περαστικὴ γυναῖκα, χωρὶς σημασία. Τὰ δυὸ χρόνια τελείωσαν... Δὲν μπορῶ νἄχω καμμιὰ ἀξίωσι ἀπὸ σένα...

Ὁ Μίμης τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκείνη ἔπαψε νὰ κλαίῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ ἑτοίμασε τὰ πράγματά του. Τὰ ροῦχα, τὰ βιβλία του, ὅλα.. Τἄβαλε μέσα σὲ δυὸ μεγάλες βαλίτσες κι' ἔτσι ἦρθε ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

Ἡ Φλώρα δὲν ἔκλαιγε καθόλου. Δὲν ἤθελε νὰ φανῇ στὰ μάτια του πὼς ἔπαιρνε τόσο βαρειὰ αὐτὸ τὸ χωρισμό... Στὸ σταθμὸ ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν γιὰ τελευταία φορά.

—Θὰ μοῦ γράφῃς καμμιὰ φορά;

—Ναί... Μόλις πάω.

—Καὶ θὰ μὲ θυμᾶσαι;

—Πάντα...

Ἕνα σφύριγμα τοῦ τραίνου... Δυὸ τελευταῖα λόγια... Ἔπειτα, σιγὰ—σιγὰ τὰ βαγόνια ἄρχισαν νὰ κυλοῦν. Ἐκείνη στὴν πλατφόρμα κι' ἐκεῖνος στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ, κουνοῦσαν τ' ἄσπρα τους μαντηλάκια. Ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμός. Τὰ μάτια θόλωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα... Κι' ὅταν ἄρχισαν νὰ θλέπουν, τὸ τραῖνο εἶχε χαθῆ...

★

Ὅταν ἐκάθησε στὴ θέσι του ὁ Μίμης ἕνοιωσε κάποιο τρομαχτικὸ κενὸν στὴν ψυχή του... Χώρισε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ Φλώρα; Δὲν θὰ τὴ ξανάβλεπε ποτέ; Δὲν θὰ ξανάνοιωθε τὰ χέρια της νὰ τυλίγωνται στὸ λαιμό του, τὰ χείλη της νὰ φλογίζουν τὰ δικά του, τὴ θερμή τους πνοὴ νὰ τὸν χαϊδεύῃ;...

Κι' ἐκείνη θἄμενε μόνη της στὴν Ἀθήνα, χωρὶς αὐτόν; Θἄβρισκε κάποιον ἄλλον ἴσως καὶ θἄφτανε ποιὸς ξέρει ποῦ; Ἡ Φλώρα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου;...

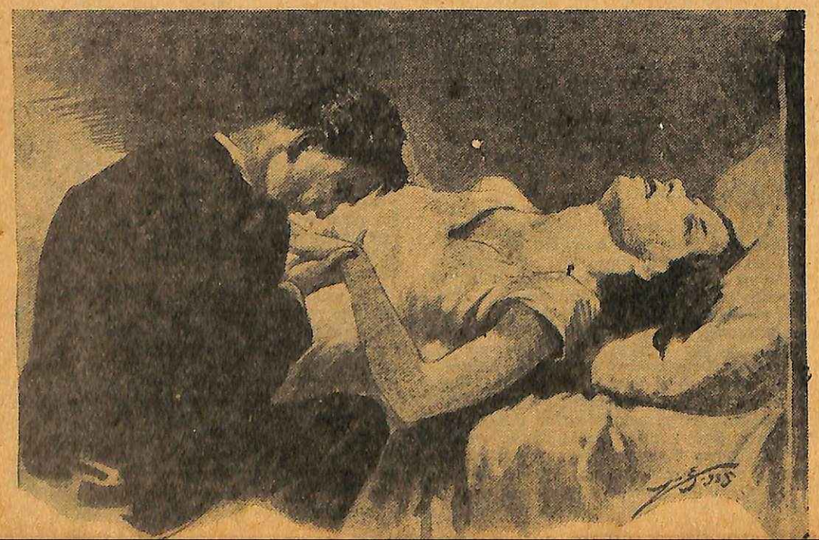

Τοῦ φάνηκε τρομερό.

Ὄχι, ὄχι. Δὲν ἦταν δυνατό. Αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ ποτέ.

Τοῦ ἦρθε κάτι σὰν ζαλάδα, σὰν τρέλα...

Ἔβγαινε στὸ παράθυρο καὶ κυττοῦσε τὴν πόλι ποὺ ξεμάκραινε καὶ χανόταν σιγὰ—σιγά... Τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μιὰ παράξενη λάμψι.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ κατέθηκε. Πῆρε τὶς βαλίτσες του κι' ἐπήδησε στὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ποὺ θρῆκε μπροστά του.

—Στὴν Ἀθήνα, εἶπε... Γρήγορα.

Σὲ δυὸ ὧρες ἦταν πάλι στὴ γειτονιά. Ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι τους κόσμος μαζεμένος συζητοῦσε. Κάποια ἰδέα τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ.

—Ἡ Φλώρα; ρώτησε.

—Στὸ νοσοκομεῖο, τοῦ ἀπάντησαν... Πῆρε δηλητήριο... Ἴσως νὰ τὴν προφτάσουν.

Σὲ λίγο ἦταν δίπλα ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Μιὰ θανάσιμη ὠχρότητα ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπό της. Ὁ πόνος ἐθάραινε τὰ μάτια της.

—Εὐτυχῶς τὴν προφτάσαμε, εἶπε ὁ γιατρός.

Πολλὲς ὧρες ἀργότερα ἀνοίγοντας τὰ μάτια της εἶδε τὸ Μίμη. Μιὰ ὑποψία χαμόγελου φάνηκε στὰ χείλη της.

—Ἐσύ;... ψιθύρισε...

—Ναὶ ἐγὼ Φλώρα... Ἦρθα νὰ σὲ πάρω. Θὰ φύγουμε κι' οἱ δυὸ μαζὶ καὶ θὰ πᾶμε στὴν πατρίδα μου. Τώρα δὲν θ' ἀποχαιρετισθοῦμε στὸ σταθμὸ πιά... Κουτή...

Καὶ τὰ δικά του δάκρυα ἔβρεχαν τώρα τὰ χέρια τῆς Φλώρας.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

(Εἰκονογράφησις Ἀλ. Κοντοπούλου)

—«ο»—

Οἱ ὡραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

Η ΝΙΝΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

9 Ἰουλίου

Τί γράμμα ἦταν αὐτό; Δὲν ξέρεις πόσο μὲ τρόμαξες... Καῦμένε, μὴ μοῦ γράφῃς πιὰ τόσο ἀναιχτὰ καὶ τόσο ἐρωτικά... Ξεχνᾷς ὅτι δὲν εἶμαι μόνη; Ξεχνᾷς ὅτι ἔχω ὑποχρεώσεις σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν σοῦ τοὺς εἶπα μέχρι τώρα, ἀλλὰ φαντάζομαι νὰ καταλαβαίνῃς;

Ὄχι, ὄχι... σὲ παρακαλῶ πιὸ ἐπιφυλακτικός, πιὸ μαζωμένος στὶς ἐρωτικές σου ἐκφράσεις...

Τί φταίω ἐγώ;

Ἔτσι βρέθηκα, ἔτσι δημιουργήθηκα, πρὶν ἀκόμα σὲ γνωρίσω...

Μὴ μὲ παρεξηγῇς... Δὲν θέλω νὰ σὲ κρατήσω, κι' οὔτε μπορῶ. Ἐσὺ νὰ πᾷς στὴν πατρίδα σου. Ἐγὼ τί εἶμαι γιὰ σένα; Μιὰ περαστικὴ γυναῖκα, χωρὶς σημασία. Τὰ δυὸ χρόνια τελείωσαν... Δὲν μπορῶ νἄχω καμμιὰ ἀξίωσι ἀπὸ σένα...

Ὁ Μίμης τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκείνη ἔπαψε νὰ κλαίῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ ἑτοίμασε τὰ πράγματά του. Τὰ ροῦχα, τὰ βιβλία του, ὅλα.. Τἄβαλε μέσα σὲ δυὸ μεγάλες βαλίτσες κι' ἔτσι ἦρθε ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

Ἡ Φλώρα δὲν ἔκλαιγε καθόλου. Δὲν ἤθελε νὰ φανῇ στὰ μάτια του πὼς ἔπαιρνε τόσο βαρειὰ αὐτὸ τὸ χωρισμό... Στὸ σταθμὸ ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν γιὰ τελευταία φορά.

—Θὰ μοῦ γράφῃς καμμιὰ φορά;

—Ναί... Μόλις πάω.

—Καὶ θὰ μὲ θυμᾶσαι;

—Πάντα...

Ἕνα σφύριγμα τοῦ τραίνου... Δυὸ τελευταῖα λόγια... Ἔπειτα, σιγὰ—σιγὰ τὰ βαγόνια ἄρχισαν νὰ κυλοῦν. Ἐκείνη στὴν πλατφόρμα κι' ἐκεῖνος στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ, κουνοῦσαν τ' ἄσπρα τους μαντηλάκια. Ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμός. Τὰ μάτια θόλωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα... Κι' ὅταν ἄρχισαν νὰ θλέπουν, τὸ τραῖνο εἶχε χαθῆ...

★

Ὅταν ἐκάθησε στὴ θέσι του ὁ Μίμης ἕνοιωσε κάποιο τρομαχτικὸ κενὸν στὴν ψυχή του... Χώρισε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ Φλώρα; Δὲν θὰ τὴ ξανάβλεπε ποτέ; Δὲν θὰ ξανάνοιωθε τὰ χέρια της νὰ τυλίγωνται στὸ λαιμό του, τὰ χείλη της νὰ φλογίζουν τὰ δικά του, τὴ θερμή τους πνοὴ νὰ τὸν χαϊδεύῃ;...

Κι' ἐκείνη θἄμενε μόνη της στὴν Ἀθήνα, χωρὶς αὐτόν; Θἄβρισκε κάποιον ἄλλον ἴσως καὶ θἄφτανε ποιὸς ξέρει ποῦ; Ἡ Φλώρα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου;...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Μπαίνοντας στὴ ζωὴ

Χαῖρε, χαρὰ τῶν εἴκοσί μας χρόνων
ποὺ δὲν θὰ σὲ γευθοῦμε ποτὲ πιά!
Προτοῦ νὰ ἐξατμισθῇς ὡς μυρωδιά,
σ' εἴχαμε ζήσει τόσο λίγο μόνον...

Γοργὰ πολὺ μᾶς ἄφησεν ἡ νειότη
καὶ πέρασεν ὁ Ἀπρίλης τῆς ζωῆς
σήμερα, παραμύθι πιὰ θαρρεῖς
τὴ χθεσινὴν ἀγάπη σου καὶ πρώτη

Ἀμέριμνο τὸ γέλιο δὲν ἀνθίζει.
ὡς πρίν, στὸ λίκνο ἑπάνω τῶν φιλιῶν
μὲ δυὸ γραμμές, τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν
τώρα ἡ πικρὴ συναίσθησι σφραγίζει.

Τὰ ρόδα τῶν ὀνείρων θὰ μαθήσω
καὶ, ραίνοντας τὰ εἰδύλλια, τολμηρὸς
θὰ γίνω, κι' ἔτσι θὰ πηγαίνω ἐμπρός,
τοῦ βίου μου τὴν εὐθύνη ν' ἀτενίσω!

Ἡ φωλιὰ τῶν κουρσάρων

Μιὰ μεσαιωνικὴ τραγωδία

Ἡ ἱστορία τῶν Πενταγιῶν (τοῦ χωριοῦ ποὺ τῶκαμε πασίγνωστο στὴν Ἑλλάδα ἡ θρυλικὴ λησταρχίνα Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα) συνδέεται μὲ μιὰν ἀπὸ τὶς αἱματηρότερες σελίδες τῆς ἱστορίας μας.

Ἐδῶ καὶ τριακόσια χρόνια ἡ Ναύπακτος εἶχε γίνει πραγματικὴ κουρσαροφωλιά. Πολλοὶ Μπαρμπερῖνοι πειρατές, διωκόμενοι ἀπὸ τὰ Ἀλγερινὰ παράλια, εἶχανε καταφύγει σ' αὐτὴν κι' εἶχανε μεταφέρει τὴ δράσι τους στὰ ἑλληνικὰ νερά. Γι' αὐτὸ μάλιστα τὸ λόγο οἱ περιηγηταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὠνόμαζαν τὴν Ναύπακτο Μικρὸ Ἀλγέρι ἢ Ἀλγέρι τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκεῖνα λοιπὸν τὰ χρόνια «διαφεντευτὴς» τοῦ κόλπου τῆς Ναυπάκτου — (ὁ τίτλος τοῦ εἶχε δοθῆ μὲ Σουλτανικὸ φερμάνι) — ἦτανε ὁ Νουραντζίμπεης, ἕνας διάσημος γιὰ τὴν αἱμοθορία του ἀρχικουρσάρος, ποὺ στὶς φλέβες του ἔτρεχε αἷμα τούρκικο (ἀπὸ τὸν πατέρα του) καὶ ἑλληνικὸ ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Κάποτε ποὺ δυὸ Γαλαξειδιώτικες «γαλιότες» (καράβια) δὲν τὸν ἐχαιρέτισαν στὸ πέλαγος μὲ τὶς πρεπούμενες κανονιές, ὁ Νουραντζίμπεης ἔστειλε ἄνθρωπό του στὸ Γαλαξεῖδι καὶ ζήτησε νὰ τοῦ παραδοθοῦν τὰ καράβια ποὺ τὸν προσέβαλαν.

Οἱ Γαλαξειδιῶτες ἀρνήθηκαν κι' ὁ Νουραντζίμπεης καταπλέει — μιὰ Παρασκευή, τὶς πρῶτες μέρες τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς — μὲ δέκα γαλιότες στὸ Γαλαξεῖδι καὶ στρέφοντας τὶς μποῦκες τῶν κανονιῶν του πρὸς τὴν πόλι, ζητάει τρεῖς χιλιάδες ζενέτικα ὡς ἀποζημίωσι γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔγινε. Μὰ ἐπειδὴ οὔτε μ' αὐτὸ ἐπέτυχε τίποτα, κατέβασε τὴν ἀπαίτησί του σὲ δυὸ χιλιάδες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὰ χίλια θὰ τοῦ τὰ μετροῦσα τὴν ἴδια μέρα καὶ γιὰ τ' ἄλλα χίλια θὰ τοῦ ὑπέγραφαν χρεωστικὸ ὁμόλογο.

Ἕνας Γαλαξειδιώτης, ὁ περίφημος γιὰ τὴν παλληκαριά του Θοδωρῆς Μπαρμπαδήμος, πῆγε τότε στὸ καράβι τοῦ ἀρχικουρσάρου καὶ τοῦ εἶπε ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν του πὼς δὲν εἶχανε σκοπὸ νὰ τοῦ δώσουν πεντάρα τσακιστή.

«Ὁ κουσάρος — γράφει ἕνας σύγχρονος χρονογράφος — θυμώνοντας ἔβγαλε τὸ σπαθὶ καὶ ἐχύθηκε στὸν καπετὰν Θοδωρῆ, γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι· καὶ ὁ καπετὰν Θοδωρῆς ἐσταύρωσε τὰ χέρια καὶ δείχνοντας τὰ στήθη του:

»—Χτύπα, παληομουρτάτη, τοῦ εἶπε, ἕναν ἄνθρωπο ξαρμάτωτο, ποὺ θαρρεύοντας στὸν ὅρκο σου, ἦρθε χωρὶς σπαθὶ καὶ ἅρματα· σὰν εἶσαι παλληκάρι, δέσε μου τὸ ἕνα χέρι, καὶ στὸ ἄλλο δῶσε μου ἕνα μαχαῖρι, καὶ ἐλᾶτε τρεῖς ἀπάνω μου καὶ σὰν μὲ σκοτώσετε νὰ σᾶς εἶνε χαλάλι.

»Καὶ ὁ πειρατής, ἀκούοντας ἀνέλπιστα αὐτὰ τὰ παλληκαρίσια λόγια, ἐκατέβασε τὸ σπαθί του καὶ τραβῶντας τὴ γένεια του ἔφυγε· ἐτότες ἤρβασι δύο κουρσάροι ἁράπηδες καὶ εἶπασι τοῦ καπετὰν Θοδωρῆ νὰ κατεβῇ στὸ ἀμπάρι, ἔστοντας σκλάβος· καὶ ὁ καπετὰν Θοδωρῆς, ἁρπάζοντας ἕνα σίδερο, ποὺ ἤρβε ἐκεῖ κοντά του, ἐχτύπησε τὸν ἕνα κουρσάρο στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐσκότωσε καὶ χτυπῶντας τὸν ἄλλον, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ βουτῶντας εὐγῆκε στὸ Γαλαξεῖδι, καὶ ἐδιηγήθηκε τὰ τρεχούμενα.

»Ἐτότες πλιὰ ἀρχίνησε μία φοβερὴ ἁμάχη ἀπὸ τὸ πουρνό, ὡς τὸ δειλινό, ποὺ ἐπέσασι μπόμπες καὶ τόπια περίσσια, καὶ κάμποσα σπίτια Γαλαξειδιώτικα, ἔστοντα στὸ περγιάλι, ἐπέσασι ἀπὸ τὸν βρόντο καὶ τὸ σείσιμο τῶν κανονιῶν· καὶ πολεμῶντας, μιὰ μπόμπα Γαλαξειδιώτικη μεγάλη καὶ βροντερή, ἐπῆγε καὶ ἐχτύπησε μέσα στὸ τζιμπιχανὲ (μπαρουταποθήκη) τοῦ πειράτου, καὶ πετιέται στὸν ἀέρα ἡ τότες ὁ κουρσάρος, μὲ τὴν ἐντροπὴ στὰ μοῦτρα καὶ μὲ χολιασμένη καρδιά, ἔφυγε μέσα σὲ μία γαλιότα μισοκαμμένη, ποὺ ἐμπόρεσε νὰ γλυτώσῃ, γιατὶ οἱ ἄλλες τέσσερις καήκανε, καὶ οἱ ὑποδέλοιπες πέντε πιαστήκασι πρέζα (λάφυρα).

»Ἐσκοτωθήκασι κουρσάροι ἑκατὸν τριάντα καὶ Γαλαξειδιῶτες πενῆντα ὀχτὼ καὶ κοντὰ στοὺς ἄλλους καὶ ὁ καπετὰν Θοδωρῆς Μπαρμπαδῆμος, ποὺ παραπάνω ἀφηγήθηκα.

»Αὐτὸς γοῦν ὁ καπετὰν Θοδωρῆς, ἔστον τας νὰ ρίχνῃ ἕνα κανόνι, ἔσκασε τὸ κανόνι, καὶ τὰ κομμάτια τὸν ἐσκοτώσασι μαζὶ μὲ ἄλλους δύο· ἔζησε δυὸ ὧρες καὶ τελειώνοντας ἡ ἁμάχη καὶ μαθαίνοντας τὸ πὼς ἐνικήσασι οἱ Γαλαξειδιῶτες, εἶπε:

»—Τώρα, Θεέ μου, πεθαίνω εὐχαριστημένος!» καὶ ἐξεψύχησε· καὶ ὄντας λαβωμένος, λησμονῶντας τὲς πληγές του, ἐγκάρδιωνε τοὺς γειτόνους τους λέγοντας:

»—Χτυπᾶτε, μωρὲ παιδιά, τοὺς παληομουρτάτηδες!

»Ἀλλ' ὁ Νουραντζίμπεης δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δέχονται ἔτσι μιὰ προσβολή.

Ξημερώματα τῆς Λαμπρῆς, ποὺ οἱ Γαλαξειδιῶτες θρίσκονταν στὶς ἐκκλησιές, ὁ ἀρχικουρσάρος ξεμπαρκάρησε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ — ὅπως λέγει ὁ χρονογράφος — «μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι ἐμπαίνει στὴν πολιτεία, καὶ καίοντας τὰ σπίτια, μπλοκάρει τὲς ἐκκλησιές, καὶ ἐπέρασε ἀπὸ σπαθίου ἄνδρες, γέρους καὶ γυναικόπαιδα, ποὺ ἐσκούζασι καὶ ἐβελάζασι· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁ ἀντίχρηστος κανένα ἔλεος καὶ συμπάθειο εὐσπλαχνίας δὲν εἶχε· καὶ μέσα στὲς ἐκκλησίες ἐμπῆκε καταματωμένος καὶ ξεσπαθώνοντας, καὶ ἐμπροστὰ στὴν ἁγία τράπεζα ὁ παμμιαρότατος Σατανᾶς ἔσφαξε δύο παπάδες, τὸν Παπαχρῆστο καὶ τὸν Παπαθανάση· καὶ ἐτότες ἐγίνηκε μεγάλος σεισμὸς καὶ ἔπεσε ἡ ἐκκλησία καὶ ἐσκότωσε πέντε κουρσάρους».

Οἱ Γαλαξειδιῶτες — ὅσοι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὴ σφαγὴ — πῆραν τὰ δουνὰ καὶ χτίσανε μετὰ καιρὸ στὴν παληὰ χώρα τοὺς Πενταγιοὺς ποὺ τοὺς βγάλανε ἔτσι γιατὶ εἶχανε πέντε ἐκκλησίες (Πενταγίοι).

Ὁ Νουραντζίμπεης σκοτώθηκε στὶς 8 Μαρτίου 1668 στὴν πολιορκία τῆς Κρήτης.

Ἦτανε τότε Καπετὰν - πασᾶς (ναύαρχος) καὶ ὁρμῶντας πρῶτος πάνω στὴ γαλέρα τοῦ Ἐνετοῦ Πολάνη, κυκλώθηκε ἀπὸ τοὺς Βενετσιάνους καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀπελπισμένη καὶ πολύωρη πάλη, σκοτώθηκε μὲ βολὴ κανονιοῦ.

Τὸ πτῶμα του τὸ τώρριξαν οἱ σύντροφοί του στὴ θάλασσα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, οὔτε νεκρός, στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων του.

Γ. ΣΟΥΛΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΤΟΜ. ΠΡΑΞΕΙ ΣΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Οἱ ἡρωϊκώτερες αὐτοθυσίες ἐρωτευμένων

Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα τρελλῶν ἐρωτευμένων ποὺ διέπραξαν τὶς πιὸ ἡρωϊκὲς καὶ συγχρόνως ἀνόητες αὐτοθυσίες χάριν τῶν ἀγαπημένων τους προσώπων.

ΝΑ ΒΓΑΛΗΣ ΤΑ...ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Στὴν Νεάπολι τῆς Ἰταλίας, μιὰ ὡραία κοπέλλα, ὀνομαζομένη Λέμνι, ἀγαποῦσε ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια ἕναν νεαρὸ γείτονά της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κι' ἐκεῖνος παράφορα.

Δυστυχῶς ὅμως ἐξ αἰτίας μερικῶν ἀτυχημάτων ποὺ συνέθησαν σ' αὐτὴν καὶ τὴν οἰκογένειά της, ἡ Λέμνι ἐδήλωσε στὸν ἀγαπημένο της ὅτι καὶ οὐδέποτε θὰ στεύε, ὅτι τὸ μάτι του «ἐπιανε». Δηλαδὴ εἶχε τὸ «κακὸ μάτι», στὸ ὁποῖον ἀπέδιδε ὅλα της τ' ἀτυχήματα.

Τοῦ κάκου ὁ δυστυχὴς ἐρωτευμένος τὴν ἐξώρκιζε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν σκληρὴ αὐτὴ ἀπόφασί της. Ἡ Λέμνι ἦταν ἀνένδοτη, μολονότι στὴν πραγματικότητα τὸν ἀγαποῦσε.

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ, ἐφ' ὅσον μόνον ἂν ἔχανε τὸ φῶς τῶν γρυσοσύζικων ματιῶν του θὰ ἀποκτοῦσε τὰ προσόντα ἑνὸς... τυχεροῦ γαμπροῦ καὶ εὐτυχοῦς συζύγου;

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀγαπημένη του τοῦ τὸ εἶχε τονίσει:

— Προτιμῶ νὰ πάρω ἕνα τυφλὸ παρὰ ἕναν γρυσοσύζη ποὺ νὰ σκορπᾷ γύρω του τὴν δυστυχία!

Ὁ τρελλὸς ἐρωτευμένος τότε δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ ἔβγαλε τὰ μάτια του (!) κι ὕστερα παντρεύτηκε... θγάζοντάς τα γιὰ δεύτερη φορά!

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἐρωτικὴ θυσία διαδραματίσθηκε τὸ 1899 καὶ θυμίζει τὸ μυθιστόρημα τοῦ Θεοφίλου Γκωτιὲ «Ζεσταταῦρα».

ΕΡΩΣ... ΚΟΥΤΣΟΔΟΝΤΗΣ

Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι, μιὰ γεροντοκόρη ἀκαθορίστου ἡλικίας, ἔτυχε νὰ πέσῃ θῦμα ἑνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος καὶ νὰ χάσῃ ὅλα της τὰ δόντια. Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἀπώλεια αὐτὴ καὶ νὰ θεβαιωθῇ συγχρόνως, ὅτι ὁ νεαρὸς ἐραστής της τὴν ἀγαποῦσε, ἀξίωσε νὰ θγάλῃ κι' ἐκεῖνος τὰ δόντια του.

— Μόνον ἂν θγάλῃς ὅλα σου τὰ δόντια τότε θὰ σὲ στεφανωθῶ, τοῦ ἐδήλωσε κατηγορηματικά.

Ἐκεῖνος ζύγισε καλὰ τὴν ἀπόφασί της μαζὶ μὲ τὰ ἑκατομμύρια της καὶ ὅπως ἦταν φτωχὸς κατέληξε στὴν σκληρὴ ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ὀδοντοϊατρό. Μολονότι αὐτὴ ἡ θυσία μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἔγινε γιὰ συμφεροντολογικοὺς σκοπούς, ὡστόσο παραμένει θυσία καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ δὲν χάνει τὴν ἀξία της.

ΙΣΟΣΚΕΛΙΣΙΣ... ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ

Ἕνα ἄλλο ρωμαντικὸ ἐπεισόδιο, χαρακτηριστικὸ τῆς θυσίας τῶν ἐρωτευμένων διαδραματίσθηκε στὴν πόλι Ντεμπρεῦν τῆς Οὐγγαρίας.

Ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε χωλός, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ μεταβῇ στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ἔλαβε ξαφνικὰ ἕνα γράμμα της, μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ γνωστοποιοῦσε, ὅτι μολονότι τὸν ἀγαπᾷ, ὡστόσο τῆς ἦταν ἀνυπόφορο νὰ κάνῃ ἄνδρα της ἕναν κουτσό.

Τὸ πλῆγμα ἦταν φοβερό. Καὶ ὅμως, ὁ ἀπαρηγόρητος γαμβρὸς δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως πῆρε μιὰ τρομερὴ ἀπόφασι. Εἰσῆλθε στὸ πρῶτο νοσοκομεῖο τῆς πόλεως καὶ ἐπέμενε νὰ τὸν κουτσάνουν κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο πόδι!

Οἱ γιατροὶ στὴν ἀρχὴ δίστασαν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴ τὴν ἐξωφρενικὴ ἐχείρησι. Σὰν εἶδαν ὅμως ὅτι ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ τοὺς ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ αὐτοκτονοῦσε, ἀποφάσισαν τότε νὰ τὸν... ἰσοσκελίσουν!

Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τελέστηκε ὁ γάμους τους μὲ τὶς εὐχὲς ὅλων.

ΚΑΙ ΕΡΩΣ... ΚΟΥΛΟΣ

Μιὰν ἄλλη ἀνόητη κι' ὡστόσο τραγικώτατη θυσία διέπραξε ἕνας Γερμανὸς θαρῶνος.

Ἐπειδὴ ἦταν θαῦμα χαρακτῆρος καὶ ξυλοκοποῦσε τακτικὰ τὴν γυναῖκα του, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε ὑπερβολικά, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἑαυτόν του προτίμησε, ἀντὶ νὰ κόψῃ τὸ ἐλάττωμά του, νὰ κόψῃ τὸ χέρι του!

Ἐνῷ ἕνας φιλότιμος Ἰρλανδὸς ἀπὸ τὸ Δουβλίνο, τοῦ ὁποίου τὸ θάρρος ἀμφισβητεῖτο ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, εἰσῆλθε ἐπίτηδες μπροστά της μέσα σ' ἕνα κλουβὶ μὲ λεοντάρια, γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ

Νέα Ζωή

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ
ΡΕΘΥΜΝΟ

Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν

Ἐγκυκλοπαιδεία

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΣΥΝΗΘΕΣΤΕΡΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΤΙ ΣΥΜΒΟΛΙΖΟΥΝ;

Ἡ ἄγκυρα συμβολίζει τὴν σωτηρία καὶ τὴν ἀσφάλεια. Ὁ ἀετὸς τὴν μεγαλοφυΐα. Ἡ ἅρπα τὴν ἱερὰ ποίησι. Ὁ δάκτυλος στὰ χείλη τὴν σιωπή. Ἡ δάφνη τὴν νίκη. Τὸ κυπαρίσσι τὸ πένθος. Ἡ μέλισσα τὴν ἐργατικότητα. Ὁ φοῖνιξ τὴν ἀναγέννησι. Ὁ χαμαιλέων τὴν ἀστάθεια.

Βοτανικὴ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΜΑΝΙΟΚΑ;

Ἡ μανιόκα εἶνε μιὰ ρίζα ἄγρια ποὺ βγαίνει στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἀμερική. Τὸ σχῆμα της μοιάζει μὲ γλυκοπατάτα. Οἱ μαῦροι τὴν ξεφλουδίζουν καὶ τὴν τρῶνε ὠμή. Εἶνε πολὺ θρεπτική. Οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν κόβουν ψηλὰ κομματάκια καὶ τὰ βράζουν μὲ τὸ γάλα. Ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ χυλώνῃ, γι' αὐτὸ καὶ σχηματίζει μιὰ ὑπέροχη κρέμα. Στὴν Εὐρώπη τὰ ἐργοστάσια τὴν τρίβουν, τὴν βάζουν στὸ φοῦρνο καὶ σχηματίζουν τὸ ὑπέροχο θρεπτικὸ φαγητὸ γιὰ παιδιά, τὴν Ταπιόκα.

Ὅσο ὅμως θρεπτικὴ καὶ εὔγευστη εἶνε ἡ οὶα, τόσο δηλητηριώδη εἶνε τὰ κλωνάρια τοῦ φυτοῦ, τὰ ὁποῖα θγάζουν ἕνα χυμὸ γαλακτώδη. Ἀνακατευόμενος αὐτὸς ὁ χυμὸς μὲ ὁποιοδήποτε πιστό, ἐπιδρᾷ στὸν ἄνθρωπινο ὀργανισμὸ καὶ τὸν θανατώνει ἀκοριαίως. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε, ὅτι μετὰ θάνατον καμμιὰ αὐτοψία δὲν μπορεῖ νὰ θεβαιώσῃ τὴ δηλητηρίασι...

Ὑγιεινὴ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΠΝΙΖΗ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν αἰσθητικῶν, μιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ καπνίζῃ καθόλου. Οἱ ἰατροὶ ὅμως ἐπιτρέπουν τὸ κάπνισμα. Πάντως μιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ καπνίζῃ οὔτε τὸ πρωΐ, οὔτε τὴν ὥρα ποὺ θὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου ἐπιδρᾷ στὴν ἐπιδερμίδα. στὰ μάτια καὶ θλάπτει τὴν ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἀκόμη, τὸ κάπνισμα ἐπιθάλλεται γιὰ ὁρισμένους λόγους, τότε προτιμώτερο εἶνε νὰ κανίζουν οἱ γυναῖκες ἐλαφρὰ τσιγάρα, δεύτερον νὰ μεταχειρίζωνται μακρυὴλ πίπα καὶ τρίτον νὰ πλένουν καθε θράδυ τὸ στόμα τους μὲ ὀδοντόπαστα.

Κοσμογραφία

ΠΟΤΕ ΘΑ ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Φλαμαριών, ὁ μέγας ἀστρονόμος, εἶπεν, ὅτι τὸ τέλος τοῦ κόσμου θὰ γίνῃ μετὰ 76.000 χρόνια. Κάποιος ἄλλος ἀστρονόμος, ὁ Λέρβιε, τὸ διαψεύσθηκε καὶ θάζει προθεσμία 100.000 χρόνια. Μέχρι τότε θὰ ἔχωμε θέθαια ὅλον τὸν καιρὸ νὰ διασκεδάσωμε καὶ νὰ χαρούμε. Ἡ Ἰζόαν Κράουφορντ, ὅταν ἐρωτήθη: «— Θὰ ὑπάρξῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου;» Ἀπάντησε: «— Φαντάζομαι, ναί. Φτάνει νὰ μὴν ὑπάρχω ἐγὼ τότε.»

Οἱ ἐπιστήμονες λέγουν γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ ἥλιος, ὁπότε ἡ γῆ θὰ παγώσῃ, ἡ θερμοκρασία θὰ κατέθη στοὺς 200 θαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Σιλουέττες

ΠΗΡΛ. ΑΝ.

Καπρίτσιο

"Ἕνα σκίτσο μὲ ἀθρὲς γραμμὲς μονοκόμματες, σὰν τὶς γραμμὲς ποὺ μὲ τὴν ἁπλότητά τους μιλᾶνε πιὸ ζωντανὰ κι' ἀπὸ τὴν ζωντανώτερη ἐλαιογραφία, κι' ἀπὸ τὸ ἐκφραστικώτερο κιάρο - σκοῦρο, κι' ἀπὸ τὴν πιὸ ἰδιότροπη τεχνοτροπία μιᾶς ἀκουαρέλλας, — ἕνα σκίτσο μὲ ἀθρὲς χαριτωμένες γραμμὲς ὅλο ζωὴ καὶ καπρίτσιο ποὺ θγαίνει αὐθόρμητα ἀπὸ τὸ καλέμι δημιουργικοῦ χεριοῦ καὶ χαράζει μὲ ἀπολύτητα καὶ στοχαστικὰ μιὰν ὁλόκληρη ὀντότητα — ἕνα ποίημα καλλιγραμμίας — ἔτσι μοιάζει ἡ ψηλὴ κορμοστασιά της, ποὺ μέσα ἀπ' τὶς ἁρμονικές της γραμμὲς θαρρεῖς πὼς μιλάει ὁ λεπτότερος ρυθμός, ἡ ἀπεριόκαλλη ἀρχιτεκτονικὴ ἑνὸς Παρθενῶνος ἢ ἡ ντελικάτη πλαστικὴ ἑνὸς Ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

Τὸ τσαχπίνικο χαμόγελο στὴν μορφή της ποὺ φωτίζει τὰ καστανὰ μάτια της μὲ μιὰ φευγαλέα λάμψι παιχνιδιάρικης κοκκεταρίας, εἶνε ὅτι τὸ ἀρωμα ποὺ ξεψυχάει ἀνάλαφρα ἀπάνω στὰ ντελικάτα πέταλα ἑνὸς γιασεμιοῦ — εἶνε ὅ,τι ἡ φωτοσκίασι σ' ἕνα μαγευτικὸ τοπίο ἀλαργεινό, ποὺ ἀπὸ μακρυὰ σοῦ γνέφει χίλιες - δυὸ πικάντικες ὑποσχέσεις — εἶνε ὅ,τι τὸ καμπυλωτὸ λάξευμα ἀπάνω σ' ἀστραφτερὸ πεντελήσιο μάρμαρο, ἀπὸ κεῖνο τὸ μάρμαρο ποὺ οἱ παληοὶ τεχνῖτες δημιουργοῦσαν τὶς ὀρχηστρίδες σὲ στάσεις ρυθμικῶν χορῶν.

Γιατὶ ἡ ἴδια εἶνε μιὰ μοντέρνα ὀρχηστρίς, ποὺ ἂν ζοῦσε κεῖνον τὸν ἀπόμακρο καιρὸ θὰ μποροῦσε νάχῃ ποιζάρει γιὰ ἕνα ἀναγλυφο σὲ κάποια μετώπη ναοῦ κρυμμένου ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ κυπαρίσσια καὶ τὰ καταπράσινα πεῦκα. Ἐνῶ τώρα ἀφήνεται νὰ τὴν συνεπαίρνῃ τὸ λικνιστικὸ ἡδονόχαρο παράπονο ἑνὸς ἀργεντινοῦ ταγκό, ποὺ ξεψυχάει ἀπογοητεύσεις κάτω ἀπὸ τὸ φεγγαρόλουστο σκοτάδι, σὰ νὰ θυμᾶται τὴν μακρυνὴ πατρίδα του καὶ θέλει νὰ φτερουγίσῃ κατὰ κεῖ.

Κι' ὅμως — στὸ χαριτωμένο πρόσωπο μὲ τὴν εὐγενικὴ ἐκφρασι καὶ τὴν λεπτοκαμωμένη λεπτομέρεια φωτίζεται ἀπὸ μιὰν ἀπροσποίητη ἀφέλεια ἀνεπηρέαστη ἀπὸ κάθε ψεύτικη φιλαρέσκεια, γιατὶ ἡ ἴδια νοιώθει πὼς εἶνε ζωντανὴ στὸν ἑαυτό της καὶ τὴν συνείδησί της —μιὰ ὀχτίδα ζωντανὴ κι' ὁλόφωτη μέσα στὸ ἁπλετο φῶς.

Ἡ ζωὴ γι' αὐτὴν εἶνε ἡ πηγὴ κάθε χαρᾶς, μιὰ κηρήθρα ἀγνὸ μέλι ποὺ πρέπει νὰ τὸ ρουφήξη κανείς ἀχόρταγα — ἴσως ἀπὸ κάποιο ἀτταβισμὸ — γιατὶ γεννήθηκε ἀπὸ ἕνα πατέρα, ποὺ τὸ μόττο του ἦταν πάντα νὰ εἶνε ἕνας ἀδιόρθωτος «μπὸν διέρ».

ΛΟΥΞ

—«»—

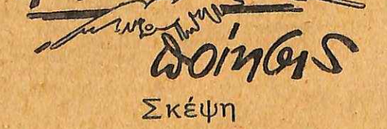

Σκέψη

Ἀνήσυχη ψυχὴ κι' ἀρρωστημένη,
γιατὶ ἀποδιώχνεις κάθε σου χαρὰ
καὶ σύ, φτωχὴ μου σκέψις πλανημένη,
γιατὶ ἔκοψες τ' ἀνάλαφρα φτερά;

Βαρέθηκες τὸ πλάνεμα καὶ τώρα
χωρὶς νὰ ἔρῃς, δόλια, τὸ γιατὶ
κάθε σου μέρα τὴ θωρεῖς σὰν ὥρα
κι' αἰῶνα κάθε σου ἀχαρη στιγμή.

Κι' ὅταν χαρὲς δὲν ἔχῃς νὰ θολώνῃς
κι' ὅταν καῦμούς δὲν ἔχῃς νὰ θρηνῇς,
σ' ἄλλων χαρὲς θυθίζεσαι καὶ λυώνεις
καὶ γι' ἄλλων λύπες θέλεις νὰ πονῇς.

. . . Καὶ πάλι τριγυρίζεις κι' ἀνεθαίνεις
καὶ πάλι μὲς στὰ τάρταρα κυλᾷς
καὶ κλαῖς τὰ χρόνια ποὺ ἄσκοπα διασθαίνεις
δίνως ποτὲ νὰ μάθῃς νὰ γελᾷς.

Ἀνθοκομικὴ στήλη

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

"Οσο εὔκολο εἶνε νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ νὰ χθοῦν περιποίησι τὰ λουλούδια μέσα στὸν κῆπο, ποὺ εἶνε καὶ τὸ περιθάλλον τους, γιατὶ τὰ ἐλέπει ὁ ἥλιος καὶ τὰ χαϊδεύει ἡ δροσερὴ πρωϊνὴ αὔρα, τόσο δύσκολο εἶνε μέσα στὸ σπίτι, ὅπου δὲν ὑπάρχει τὸ καθαρὸς ἀέρας, οὔτε καὶ ὁ ἥλιος. Ἀκόμη ὑπάρχει καὶ ἡ σκόνη, ἡ ὁποία φράσσει τοὺς πόρους τῶν φύλλων καὶ τὰ μαραζώνει. Γι' αὐτὸ μέσα στὸ σπίτι, στὸ ἐσωτερικό του ἐννοεῖται καὶ ὄχι στὶς θεράντες, πρέπει ὡρισμένα φυτὰ νὰ ὑπάρχουν, ποὺ ἔχουν συνήθεια σὲ τέτοιο περιθάλλον. Οἱ κάκτοι, λ.χ., τὰ ποικίλα τερέχια, τὰ σπαράγγια, μερικὰ φεκοειδῆ κάμνουν μέσα στὸ σπίτι. Οἱ γαρδένιες, οἱ καμέλιες, μπορεῖ νὰ εὐδοκιμήσουν. "Οταν θὰ παραθέσουμε τὸ μεγάλο κατάλογο τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν, θὰ ἀντιληφθῆτε πὼς δὲν εἶνε καὶ τόσον εὔκολο πρᾶγμα νὰ τὰ διατηρεῖσε. "Αλλα παθαίνουν ἀπὸ πτῶσιν τῶν φύλλων, ἄλλα ἀπὸ κιτρίνισμα, ἄλλα τὰ κυνηγοῦν τὰ μαμούνια καὶ τὰ σκουλήκια. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς πάσχουν ἀπὸ τὴν ὑγρασία, διότι νομίζομε, ὅτι ἄμα τὰ ποτίζομε καθημερινῶς θὰ γίνουν εὔρωστα καὶ ὡραῖα. "Αλλα ἀπὸ αὐτὰ θέλουν καθημερινὸ σφουγγάρισμα στὰ φύλλα μὲ κρύο νερό, ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν πλατειὰ φύλλα καὶ ἄλλα πισθοῦν τὸν ἥλιο τὴν ἀνοιξι. "Αλλα δὲν ἐννοοῦν καθόλου νὰ τὸν ἀνοιξιάσουν (χαρδένια). καὶ ἄλλα πάσχουν ἀπὸ κάποια ἐπίμονη καθεξία, ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα τὰ στέλλει στὸ θάνατο.

"Ολα δὲ αὐτὰ ξέρετε γιατί; Διότι τὸ καθένα θέλει τὴν ἰδιαίτερή του περιποίησι, ἡ ὁποία μάλιστα διαφέρει σχεδὸν σὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν λουλουδιῶν τοῦ δωματίου. Γενικῶς ὅλα φοβοῦνται τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος καὶ τὴ ξηρασία. Φοβοῦνται ἀκόμη καὶ τὸ κρύο. Εἶνε εὐθικτα πολὺ στὴν ὑψηλὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου. "Ετσι τὰ θλέπετε νὰ κρώνουν. Δὲν ἀποφαίνεται φυσικὰ σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ μετὰ μερικὲς ἡμέρες ἐπιδημίας φυσικὰ σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ μετὰ μερικὲς ἡμέρες τὸ ἐκδηλώνουν πολὺ ζωηρά. Ἀδυατίζουν.

Βλέπετε λοιπόν, πόση καὶ ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ ἐξ αἰτίας καὶ μόνου τοῦ περιθάλλοντος. Αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθωμε πῶς θὰ τὰ περιποιώμαστε ξεχωριστὰ καὶ πῶς θὰ τὰ πολλαπλασιάζωμε, ἰδιαιτέρως δὲ πῶς θὰ κρατοῦμε στὴ ζωὴ ἀκμαῖα. Διότι νομίζω, ὅτι ἕνα φωρισαμένο σπαράγγι δὲν εἶνε στόλισμα μέσα στὸ δωμάτιο. Οὔτε καὶ ἕνας φύκος λερωμένος ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ ἀδύνατος σὰν καλάμι. Οὔτε μιὰ εἰγκόνια κιτρινισμένη. Τὰ λουλούδια μέσα στὸ δωμάτιο σκοπὸν ἔχουν πάντα νὰ τὸ ὁμορφαίνουν καὶ πῶς μὲ τὰ ἄνθη τους καὶ τὴ θωριά τους θὰ ἀποτελοῦν μπουκέτα ζωντανὰ καὶ ζωηρά.

Ο ΑΝΘΟΚΟΜΟΣ ΣΑΣ

—«»—

ΛΥΡΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

Φτωχή μου καρδιὰ...

Κλαιμιὰ φορὰ σὰν μὲ κυττάζῃς, ἀθελά σου ἴσως, μὲ στὰ ὁλόγλυκα — μὰ τόσο περήφανα! — ματάκια σου, θλέπω ἕνα σωρὸ ἀνειρεμένους κόσμους ν' ἀνατιφεγγίζουν καὶ νὰ χάνωνται μὲ στὶς παράξενες λάμψεις τους...

. . . Καὶ θλέπω σὰν ὄνειρο ν' ἀργοσθύνουν οἱ σκόρπιες νότες μιᾶς μουσικῆς ἀπόκοσμης ποὺ δὲν ἔνοιωσα πότ' ἄρχισε...

Μ' ἀλλοίμονο! Τόσο μοιάζουν σὰν σειρηνικὲς ἐπωδές!

Καὶ τ' ὡραῖο τ' ὄνειρο σθύνει κι' αὐτό...σὰν ὅλα τ' ὄνειρά μας...σὰν ὅλα στὴ ζωή μας...

Πέρασαν χρόνια; Μέλι πὼς "Ησαν ἀσύλληπτες στιγμές; Ποτὲ δὲν τὼνοιωσα!

"Υστερα φεύγεις. Φεύγω κι' ἐγὼ μαζί σου, γιὰ ν' ἀργίσω τὸ συνηθισμένο καθημερινό μου ταξεῖδι μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, γιὰ νὰ πλανηθῶ μέσ' στοὺς γνωστούς, μὰ ἀξενους, ἀπέραντους. παράδεισους, ὁρισμένους μου, ποὖνε γειατοι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὑποθλητικό, σκοτεινὸ φῶς καὶ τὸ φωτεινὸ σκοτάδι ποὺ μόνο ἐγὼ ξέρω...

Καὶ γέρνει ὁ ἥλιος μοιάζοντας τὶς γρυαὲς στιγμὲς ὑπου διαθήκανε κι' ἔρχεται ἡ νυχτιὰ μὲ τὸ ἐρωτόπλοκο χυρὸ μισοφέγγαρό της, γιὰ νὰ μ' ἀγκομπιαστάρῃ κι' αὐτὴ τὸ κλᾶμα μου στὸ μαρτύριο τ' ἀξημέρωτο.

Μὰ ἀδιόρθωτος ἐγὼ πάντα διψῶ τὸ ἴδιο χαρωπὸ μεθῦσαι, γι' αὐτὸ θὰ πίνω, κι' ἂς πονῶ τί κι' ἂν ποτὲ δὲ σθύσῃ!

Σὲ εἶδα τὴν ἄλλη μέρα στὸ δρόμο...κι' ἤσουν τόσο πιὸ πολὺ γνώριμή μου...κι' ἤμουν τόσο πολὺ ξένος σου! Σὰν χάρτινα παλάτια, συντρίμια σωριασμένα — αὐτὰ τὰ μαῦρα μάτια! — οἱ πύργοι μου οἱ Σπανιόλικοι μπροστά σου.

Μὰ γιατὶ τὸ λέω αὐτό;

Ξέχασα μήπως πὼς εἶνε τῆς μοίρας μου γραφτὸ πάντα σᾶν ξένος κι' ἄγνωστος κοντά σου νὰ περνῶ; Τὸ πιὸ γλυκὸ φτωχὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς μου νὰ πίνω ἀπ' τὸ ποτῆρι σου;

Ξέχασα μήπως, πὼς ἡ σκληρὴ ζωὴ μόνο στὶς πίκρες της δὲν εἶνε φειδωλή;

Μὲ τέτοια ἀνείπωτη χαρὰ μονάχα τὸ γλυκὸ ναυοῦρισμα τ' ὀνείρου μᾶς κοιμίζει;

Τί κι' ἂν τὸ ποτήζῃ πάντα τί, τὸ δάκρυ μας τ' ἀγνό;

Καρδιὰ μὲ τ' ἄσπρα σου φτερά, θὰ πᾶς ἀπόψε πάλι τ' ὄνειρο τ' ὡραῖο νὰ θρηνήσῃς ἀφοῦ τὸ διάσα τοῦ δωματίορα χρόνου δὲν μπόρεσε νὰ τὸ σκπάσῃ μὲ τῆς λησμονιᾶς τ' ἀπαλοαέντονο! Κλάψε, φτωχὴ μου καρδιά, κλάψε σιωπηλὰ τὸ πόνο σου κι' ἴσως τὰ δάκρυά σου τὰ φτωχὰ γειοῦν ἐσπάνι - θάλσαμο στὴν πληγὴ σου τὴν ἀστείρευτη.

Νέοι Συγγραφεῖς

Ξεχνᾶς Λυδία

Ξεχνᾶς, Λυδία, τὶς θραδυὲς
στὶς ἀνθισμένες μυγδαλιές,
ἀγνὸ τὸ φόντο: ἡ φύσι,
κάποια μπαλλάντα μακρυνὴ
κάποιου πουλιοῦ στερνὴ φωνὴ
κι' εἶχε ἡ καρδιὰ μεθύσει.

Ξεχνᾶς, Λυδία, τ' ἀπαλὸ
τὸ κῦμα κάτω στὸ γιαλό,
πανιὰ μακρυὰ στὸ δεῖλι
καὶ τὸ τραγοῦδι ἑνὸς ψαρᾶ
γέμιζε τὴν καρδιὰ χαρὰ
στὰ μάγια ἑνὸς Ἀπρίλη.

Ξεχνᾶς, Λυδία, τὴ θαλπωρὴ
κάποιου τζακιοῦ, μιὰ ὁροχερὴ
ἡμέρα τοῦ Φλεθάρη,
ἔξω μουρμούριζε ἡ θροχὴ
μὰ ἦταν στὰ σύννεφα ἡ ψυχὴ
καὶ ἡ καρδιὰ ὁλάνθιστο κλωνάρι.

Κι' ὅμως, Λυδία, ἐσὺ ξεχνᾶς
κι' ἀδιάφορη ὅταν περνᾶς
τὸ μάτι ἔχει δακρύσει...
Κι' ἀναπολᾶ τὸ μακρυνὸ
τ' ὁλόθερμό σου θλέμμα, ἐνῷ
ἔχει ἡ καρδιὰ ραΐσει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΕΡΓΑΔΙΩΤΗΣ

—«»—

πόκληροι τῆς μοίρας

Ἀπόκληροι τῆς μοίρας, χτυπημένοι
μὲ μιὰ θαναιερὴ λοιδωματιά,
στὸ θοῦρκο, νὰ πατᾶμε, ἀναγκασμένοι,
καὶ μὲ θολὴ κι' ἀνέλπιδη ματιὰ
νὰ θλέπωμε μας τραθᾶμε μονογιοῦ μας.
Χαῦνοι ἀπ' τὰ χτυπήματα ποὺ θέρνουν
τὰ θήματά μας κάθε μιὰ στιγμή,
τὸ αἷμα μας ἐπάγωσε καὶ γέρνουν
τ' ἀδύναμα κορμιά μας... δίσταγμοι
μᾶς πνίγουν, μᾶς τσακίζουν τὴν ψυχή μας.
Τὰ ὄνειρα σκορπίσαν καὶ γελᾶνε,
ποὺ ἡ δυστυχία θέρνει μας φριχτὰ
κι' ἀθέατες νεραΐδες τραγουδᾶνε
μὲ θλιθερὴ φωνή, πονετικὰ
τὴν ἄχαρη κι' ἀπόκληρη ζωή μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

—«»—

Ἕνα τέλος

Ἀπόψε θὰ σὲ περιμένω, σᾶν καὶ πρῶτα, ναί, στὸ ἴδιο μέρος, τὴν ἴδια ὥρα, στὸν ἀγαπημένο μας λόφο, στὴν ἀγαπημένη μας μοναξιά.

Ρία! Ναί, εἶνε ἀλήθεια αὔριο στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα φεύγω... Ρία, μὴν κλαῖς. Ρία κάθε ἀγάπη ἔχει καὶ τὸ τέλος της, ἔτσι καὶ ἡ δικιά μας ἔφταξε στὸ τέλος της, ἕνας τέλος ποὺ δὲν τὸ ποθοῦσαμε καὶ οἱ δυό μας, ἕνα τέλος δουθὸ σκληρό, μὰ πάντως εἶνε τέλος.

Ρία, ἔφταξε στὸ τέλος του τὸ ὄμορφο, τὸ γλυκὸ παραμύθι ποὺ τέσσερα χρόνια τώρα φτιάξαμε, τὸ χρυσὸ μέλλον μὲ τὰ χαρούμενα, μὲ τὰ ξωτικὰ ὄνειρα ποὺ εἴχαμε φτιάξει στὶς παγερὲς νύχτες τοῦ χειμῶνα δὲν θάρθη.

Τέλειωσε ἡ ἀγάπη μας, Ρία, σᾶν ποὺ τελειώνει ἡ ἡχος μιᾶς παθητικῆς τζάζ, ἑνὸς ἀπόκοσμου τραγουδιοῦ ἑνὸς τρελλοῦ γέλιου.

Τέλειωσε ἡ ἀγάπη μας, Ρία, σᾶν ποὺ τελειώνει ἡ πνοούλα τῆς φανταστερῆς πεταλουδίτσας, σᾶν δέν ἠρίσκει ἔνα τροφαντὸ λουλοῦδι, σᾶν ποὺ τελειώνει ἡ ζωούλα τοῦ μικροῦ πουλιοῦ ὅταν τὸ πετύχῃ τὸ θόλι τοῦ κυνηγοῦ. Τέλειωσε ἠδάγάπη μας, Ρία, σᾶν ποὺ τελειώνουν οἱ περισσότερες, οἱ διασατάρικες ἀγάπες, ποὺ οἱ κοινωνικοὶ νόμοι δὲν τὶς ἀφήνουν νὰ χαροῦν, δὲν τὶς ἀφήνουν νὰ χορτάσουν, πίνοντας τὸ γλυκὸ κρασὶ τῆς ἀγάπης γιὰ νὰ μεθύσουν ἀθελαίζοντας τὸ ποτῆρι τῶν ὡς τὸν πάτο.

Ναί, τέλειωσε ἡ ἀγάπη μας μιὰ σ' αὐτὸ τὸ συνεφιασμένο θραδυνό, ποὺ ὅλα εἶνε θουθά, ὅλα εἶνε πέτιθμα, ὅλα μοῦ φέρνουν ἀνατριχίλα καὶ τὴν ταραχὴ στὴν ψυχή.

Τὸ αἰώνιο τραγοῦδι, τὸ αἰώνιο παραμύθι τῆς ἀγάπης...

Ρία, Ὠ! Ρία, μὴν κλαῖς. "Ησουνα σὺ ὁμορφη ναταλουδίτσα, ἐλεύθερο πουλὶ τῆς ζωῆς, ποὺ λαχταροῦσες νὰ χορτάσῃς τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

"Ησουνα σὺ τὸ μυρωδᾶτο τὸ ντελικάτο λουλοῦδι τῆς σέργας. Κι' ἐγὼ μιὰ μαριονέττα δεμένη μὲ κάτι χοντρὲς ἁλυσίδες.

Ρία, μὴν κλαῖς, πῆγαινε νὰ χαρῇς τὰ χρυσᾶ σου νειᾶτα, ἄκου τὸ παθιάρικο ταγκό, γιὰ δὲς τὴ ζωὴ πῶς σοῦ γλυκοχαμογελᾷ, γιὰ δὲς τὰ ζευγαράκια νὰ χορεύωνται ποὺνε! Ρία, γιὰ δὲς, γελοῦν, τραγουδοῦν, φιλιοῦνται. Ρία, νὰ μὴ ζοῦν! Ρία, τραβᾶ

Εἶνε στιγμές

Εἶνε στιγμὲς ποὺ νοιώθω ἀνέκφραστη μου ἔχνη. τὸ κάθε τί, ἀφήνω ἐλεύθερη τὴ σκέψι μου νὰ πλαγιάζῃ σὲ κόσμους φωτεινοὺς φανταστικούς, κι' ἀρχίζω νὰ ζῶ τότε, μιὰ ζωὴ ὀνειροπαρμένη. Βλέπω μιὰ εἰθέρια ὑπόστασία, μὲ μορφὴ πανώρηας κόρης, νὰ μοῦ χαμογελᾷ γλυκά, ὑποσχετικὰ καὶ νὰ μὲ καλῇ σιμά της. Μὲ μαγεύει ἡ ἁρμονικὴ της φωνή, ποὺ μοῦ ψιθυρίζει λόγια ὁλόγλυκα, μὲ γοητεύουν τὰ μάτια της π' ἀστράφτουν ἀπὸ πόθο καὶ μεθυσμένος ἀπ' τὸ ἡδονικὸ χαμόγελο π' ἀνθίζει στὰ ἀλοπόρφυρα χείλη της, τὴν πλησιάζω, τὴν ἀγκαλιάζω καὶ περνῶ μαζί της στὶς ἀξέχαστες ὀνειρεμένες πλάτ στὴν εὐτυχία... Μὰ εἶνε καὶ στιγμὲς ποὺ νοιώθω μέσα μου ἀνεῖπωτη θλῖψι, ἀθελά μου τότε, ἡ σκέψις μου διθίζεται σὲ πυκνὰ σκοτάδια, ἀρχίζουν νὰ μὲ τριγυρνοῦν τυραννικοὶ ἐφιάλτες, ἡ θλῖψις καὶ ὁπόνος ποὺ μοῦ σφίγγουν τὴν ψυχὴ καὶ μὲ κάνουν νὰ περνῶ στιγμὲς τρομερές, πλάι στὴ δυστυχία...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΠΑΥΛΑΚΗΣ

—«»—

"Ορκος στὴν ἀγάπη

Αν εἶνε, καλή μου, νὰ σὲ ξεχάσω, ποτὲ τοῦ ἥλιου τὸ φῶς νὰ μὴ φωτίσῃ τὸ δρόμο μου καὶ παντοῦ γύρω μου θαθὺ σκοτάδι νὰ θασιλεύῃ... "Αν εἶνε νὰ σ' ἀρνηθῶ, τὸ γέλιο τῆς χαρᾶς ποτὲ νὰ μὴν ἀνθίσῃ στὰ χείλη μου καὶ τὸ φαρμάκι παντοτεινὰ νὰ ποτίζῃ τὴν ψυχή μου. "Αν εἶνε νὰ μὴν σ' ἀγαπῶ πιά, ὁ πόνος νὰ γεμίζῃ τὸ στῆθος μου κι' ὁ στεναγμὸς ἀδιάκοπα νὰ θγαίνῃ ἀπὸ κεῖ μέσα. "Αν εἶνε νὰ σὲ λησμονήσω, φειδία νὰ κουλουριασθοῦν στὸν λαιμό μου καὶ τὸ δηλητήριό τους νὰ χυθῇ μὲς στὶς φλέβες μου. "Αν εἶνε σένα ν' ἀπαρνηθῶ ἐγώ, τάφος νὰ μὴ θρεθῇ νὰ θάλουν τὸ κουφάρι μου καὶ δάκρυ νὰ μὴ χυθῇ γιὰ τὸν θάνατό μου. "Αν εἶνε νὰ σὲ λυπήσω κάποτε, τὸ δάκρυ νὰ μὴ στειρέψῃ ἀπ' τὰ μάτια μου ποτὲ καὶ τὸ κλᾶμα πιστὸς σύντροφός μου νὰ γίνῃ. "Αν εἶνε τὴ μορφή σου νὰ λησμονήσω, χέρι νὰ μὴ θρεθῇ νὰ μοῦ κλείσῃ τὰ μάτια στὴν ὕστερή μου ὥρα καὶ κερὶ νὰ μὴν ἀναφτῇ γιὰ τὴν ψυχή μου. "Αν εἶνε τ' ὄνομά σου νὰ ξεχάσω, θρήνος νὰ μὴν ἀκουστῇ στὸ μῆνα μου κι' ἡ γῆ ποὺ θὰ μὲ σκεπάζῃ μολύδι νὰ γίνῃ. "Αν εἶνε τὸν ὅρκο μου νὰ προδώσω, ἡ γλῶσσα μου λέξι νὰ μὴν προφέρῃ ζωντανὴ καὶ τὰ μάτια μου νὰ μὴν θλέπουν τὸν γύρο κόσμο. "Αν εἶνε ψεύτης νὰ ὄγω στὸν ὅρκο μου, τὸ σῶμα φλόγες νὰ μοῦ καίψουν καὶ τὰ κόκκαλά μου λυωμὸ νὰ μὴν ἔχουν. Κι' ἂν εἶνε ὅλ' αὐτὰ νὰ συμθοῦν, ἀγάπη μου, ἐσὺ γιὰ μένα πάντα θᾶσαι ἡ ἴδια. Θᾶσαι ἡ ἀγνὴ μου ἀγάπη...

ΗΛΙΑΣ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩΤΗΣ

—«»—

Τυχαῖο...

Τυχαῖα συναντηθήκαμε — γλυκόπικρη στιγμή! — στ' ἀπλόχωρο αὐτοκίνητο κάπου κοντὰ ποὺ πάει. "Ηταν εὐχάριστη ὡς ἐκεῖ κι' ὡραία ἡ διαδρομή, μὲ τὶς ἐξαίσιες ὁμορφιὲς ποὺ ἡ ἀνοιξις σκορπάει.

Σοῦ ξανεμίλεαν ὅμορφα τὰ ὁλόξανθα μαλλιά καὶ μὲ χαϊδεύανε κι' ἐμὲ καθὼς καθόμουν πλάι, Σ' ἀγῆχες μιὰ συγκίνησι μοῦ ἐφάνη στὴ λαλιά, καὶ τ' αὐτοκίνητο γοργὰ στὴν ἀσφαλτο κυλάει.

Κάποιο θιθλίο ξεφόλλιζες ἐσὺ μὲ συστολή καὶ μέναν πίσω μας τ' ἀδρὰ τριγύρω μας τοπία. Δὲν εἴπαμε ὅσα θάτρεπε. Φανήκαμε δειλοί, καὶ μᾶς φανόταν καὶ στοὺς δυὸ σὰν νάταν οὐτοπία.

"Αξαφνα φθάσαμε. Κι' εὐθὺς εἴχαμε χωριστῆ Στὴ λεωφόρο σ' ἔθλεπα πολὺ μακρυνὲς θλιμμένη. Σ' ἀν κάτι ἔνοιωσα μέσα μου πὼς εἶχε φαγιστῆ... Τάχα θὰ σὲ ἐανάθλεπα ποτές μου, ἀγαπημένη;

ΟΛΜΟΣ ΠΕΡΑΝΘΗΣ

—«»—

Θύμησες

Τὰ λόγια τῆς ἀγάπης σου γιὰ κάποτε θυμήσου,
σὰ μοδλεγες δικὴ σου
θὲ νάμαι δσο ποὺζῶ,
"Οταν μὲ σφιχταγκάλιαζε ς καὶ μὲ γλυκοκύτταζες
καὶ μὲ ματιὰ ρωτοδόσες
ἀν τάχα σ' ἀγαπῶ!

Καὶ χεῖλη κατακόκκινα, πολύτιμα κοράλλια,
ἐσμίγες τότε ἀγάλια
σὰ φλογερὰ φιλί.
"Ορκους κι' οἱ δυό μας κάναμε, πὼς ὅποιος ἀπιστήσει
ἀπὸ τοὺς δυό τὴ ζήση
ποτὲ νὰ μὴ χαρῇ.

Τότε ἡ ματιά σου χάιδευε μ' ἀγάπης πόδο ἐμένα,
— Ὠ! μάτια ἀγαπημένα! —
— Ὠ! ἐρωτικὲς στιγμές! —
Μὰ τώρα ὅλα τριγύρω μου χλωμόφυλλα πεσμένα,
ποὺ ἀπὸ τὸ ἀνεμοδούλι
ἐσύρθηκαν μακρυά.

Ματαιότης

ΓΗ

Ἀσημωθῆκαν πέρα ὡς πέρα
θουνά, ἀκρογιάλια, δάση, κάμποι.
φωνὲς ἠχοῦν μὲς στὸν ἀγέρα
προβάλλει ὁραία, γελαστρα ἡ μέρα
καὶ στῆς ψυχῆς μου τ' ἀχνὰ θάμπη
μιὰ ἐλ

Η ΟΘΟΝΗ

Οἱ στάρ μᾶς λένε τὰ μυστικά τους

Μέσα στὰ τόσα ἄλλα παράξενα, ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ κράτος, ποὺ λέγεται Χόλλυγουντ, ὑπάρχει καὶ εἰδικὴ σχολὴ κινηματογραφοαστέρων...σκύλων!

Ἡ ἰδέα δὲν ἦταν ἄσχημη ὅταν πρῶτος ὁ Ζούλιρ Μέρ, ἕνας Γάλλος, ἀνέλαβε κάποτε νὰ μάθῃ διάφορα παιχνίδια στὸ σκυλὶ τῆς Κλωντὲτ Κολμπὲρ.

Κι' ἀμέσως ἕνας διάσημος κλόουν τοῦ ἱπποδρομίου, ὁ Κὰρλ Σπίτς, ἵδρυσε μια ἔπαυλι, στὴν ὁποία ἐγκατέστησε μιὰ εἰδικὴ σχολὴ γιὰ τὴν ἐκγύμνασι τῶν σκύλων.

Σκύλους γιὰ τὸν κινηματογράφο!

Καὶ τὸ ἐπέτυχε!

Ἡ πελατεία κατέφθασε, καὶ μάλιστα δέχθηκε τὰ ἀκριβὰ δίδακτρα τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, ξέροντας τί θὰ ἀπέδιδε ἕνα ἐκγυμνασμένο σκυλὶ στὸν κινηματογράφο.

Σήμερα ἡ Σχολὴ ἔχει ἐγγεγραμμένους στοὺς καταλόγους της 134 σκυλιὰ διαφόρων φυλῶν καὶ φύλων. Αὐτοὶ εἶνε οἱ ἐκλεκτοὶ μαθηταὶ τοῦ Διευθυντοῦ Σπίτς. Στὴν ἀνάγκη ἔχει καὶ καμμιὰ πεντακοσαριὰ φτωχαδάκια... ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ γιὰ τὰ... κόρα, τὸ μπούγιο τῆς παραστάσεως.

Ὁ πιὸ ἐκλεκτός του μαθητὴς λέγεται «Πρίγκηψ» καὶ ἔχει παίξει, ὅπως ρεκλαμάρεται, στὸ πλάϊ τῆς Κλωντὲτ Κολμπὲρ, τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, τοῦ Γουῶρνερ Μπάξτερ, τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ καὶ ἄλλων. Τὸ προσεχὲς ἀστέρι τῆς ὀθόνης ποὺ προετοιμάζει, εἶνε ὁ «Βασιλεύς», ἕνα σκυλὶ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἰδέα του θὰ ξεπεράσῃ κάθε ἐλπίδα σὲ... ἀξία!

Η ΣΟΥΗΔΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάκτησι ποὺ ἔκανε ἡ Γκρέττα Γκάρμπο στὸ Χόλλυγουντ, ἡ Σουηδία ὑπερηφανεύεται ποὺ στέλνει στὸν κινηματογράφο ἔστω λίγους, ἀλλὰ καλοὺς ἀστέρας.

Ὡς νέο... ἐμπόρευμα μαθαίνουμε ὅτι στέλνει στὴν Καλιφορνία μία ἀπὸ τὰς διασημότερες ἠθοποιούς της : τὴν. Τοῦτα Ράφ, ἡ ὁποία, ὅπως λέγεται, θὰ εἶνε μία ἀποκάλυψις γιὰ τὴν ὀθόνη.

Ἤδη ἡ ἑταιρεία «Φὸξ» τῆς ἔκλεισε συμβόλαιο γιὰ δυὸ ταινίες, τὶς ὁποῖες θὰ γυρίσῃ ὡς πρωταγωνίστρια: «Μιὰ ράφτρα γιὰ τὴν κυρία...» εἶνε ὁ τίτλος τοῦ ἑνὸς φίλμ. «Κάτω ἀπὸ δυὸ σημαῖες» εἶνε τὸ ἄλλο ἔργο. Σ' αὐτὸ τὸ δεύτερο μάλιστα λέγεται ὅτι θὰ συνεργασθῇ καὶ ἡ περίφημη Σιμόνη Σιμόν.

ΤΑ ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΕΡΓΑ

Φαίνεται ὅτι καὶ ἡ ἐφετεινὴ παραγωγὴ τοῦ Χόλλυγουντ θὰ περιέχῃ κατ' ἐκλογὴν ἀλλὰ καὶ προτίμησιν ἔργα κλασσικά. Ἔτσι ἀπὸ τὰ διασημότερα δράματα ἐφηθῇ ἀπὸ τὴν ἑταιρεία Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγιερ μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Νόρμα Σῆρερ καὶ τὸν Κλὰρκ Γκέϊμπλ.

ΕΝΑΣ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ἡ Μάε Γουέστ δὲν ἔχει πιὰ τὴν τόλμη νὰ τριγυρνᾷ στοὺς δρόμους τοῦ Χόλλυγουντ, ὄχι βέβαια διὰ τὸν φόβον τῶν... γκάγκστερς, ἀλλ' ἁπλούστατα γιὰ τὴν σκανδαλώδη μοιραία διαφήμισι ἑνὸς κάποιου Μ. Οὐάλλας, τραγουδιστοῦ καὶ χορευτοῦ Νεοϋρκέζου, ὁ ὁποῖος δηλώνει καὶ διατείνεται ὅτι εἶνε ὁ ἄνδρας της! Σύμφωνα μὲ κάποιο πιστοποιητικὸ ποὺ ἐπιδεικνύει ὁ κ. Οὐάλλας, ὁ γάμος της μὲ τὴν στὰρ ἔχει γίνει τὸ 1911.

Ἡ Μάε Γουέστ ὡς τόσο διαψεύδει κατηγορηματικὰ τόσο τὴν ἡμερομηνία ὅσο καὶ τὸ γάμο. Πρὸ πάντων τὴν ἡμερομηνία, ὅπως λένε οἱ κακὲς γλῶσσες!...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ... ΜΠΙΖ

Κάτι ποὺ δὲν ἔχει ξαναγίνει, συνέβη στὴν Πράγα. Οἱ θεαταὶ ἑνὸς κινηματογράφου ἐνθουσιάστηκαν τόσο πολὺ μ' ἕνα φίλμ, τὸ ὁποῖον ἔπαιζε ὁ Γουὼλτ Ντίνεϋ, ποὺ ὑποχρέωσαν τὴν διεύθυνσι τοῦ κινηματογράφου μὲ τὰ χειροκροτήματά τους νὰ «μπιζάρῃ», δηλαδὴ νὰ ἐπαναλάβῃ, τὴν προβολὴ τοῦ ἔργου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΜ

Τὸ πρῶτο φίλμ ποὺ «γυρίστηκε» στὸ Χόλλυγουντ ἔφερε τὸν τίτλο: «Ὑπὸ τὴν Κυριαρχία τοῦ Σουλτάνου», μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Χόβαρτ Μπόσουορθ. Οἱ σπουδαιότερες σκηνὲς τοῦ ἔργου «γυρίστηκαν» σ' ἕνα χωράφι κι' ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ ἕνα κινέζικο πλυντήριο!

Σήμερα στὸ μέρος ἐκεῖνο ὑψώνονται τὰ θεράστια κτίρια τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουν τὰ διάφορα στούντια τῆς Παραμάουντ.

Ὅταν τὸ Χόλλυγουντ θὰ παύσῃ νὰ εἶνε τὸ κέντρο τῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς, θὰ μεταβληθῇ μοιραίως σ' ἕνα ἔρημο καὶ ἀκατοίκητο μέρος, ἴδιο μὲ τὸ θέαμα ποὺ παρασουάζει ἕνας τόπος, ὕστερα ἀπὸ τὴ διάλυσι μιᾶς ἐκθέσεως... Ἕνα ἄφωνο μνημεῖο τῶν χιλιάδων ἐφημέρων κινηματογραφικῶν ἀστέρων ποὺ ἔμε σουράνησαν κάποτε...

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν Γκὲρλς ποὺ ἐνγράφη στὰ βιβλία τοῦ γραφείου ἐργασίας τοῦ Χόλλυγουντ, ἀνῆλθεν ἀμέσως στοὺς 1500.

—Ψιθυρίζονται εἰδύλλια καὶ γάμοι...Ἡ Σόθερν συχνοβγαίνει περίπατο μὲ τὸν Τζίνη Ρέϊμον. Ἡ Μαρλένε Ντήτριχ μὲ τὸν Μπριὰν Ἀχὴρν, ὁ Νόα Μπήαρυ μὲ τὴν Μάξιμ Τζόνς. Ἡ Ροζίτα Μορένο μὲ τὸν Μὲλ Σάνερ.

—...Ὅπως ἐπίσης καὶ διαζύγια. Ἡ Λίλα Λῆ χωρίζει ἀπὸ τὸν Τζὰκ Πέν. Ἡ Ἀννίτα Πέϊτζ ἀπὸ τὸν Νάτσιο Χέρμ Μπρόουν. Ἡ Θέλμα Τὸντ ἀπὸ τὸν Πασκουάλε ντὲ Τσίκο. Ἡ Τζὶν Χάρλουου ἀπὸ τὸν Χὰς Ρόσομ.

Ἀγάπη ποὺ σκοτώνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ὑπὸ

ΛΟΥΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

—Ἕνα φιλί! Ἕνα φιλί, Σίλλη, εἶπεν ὁ Σέργιος ἐνῷ οἱ δυὸ νέοι παρακολουθοῦσαν τὸ τέννις.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν, ἐκεῖ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν ἦταν δυνατὸν οὔτε καὶ παρακάτω, πίσω ἀπὸ τὶς καμπίνες, ἀλλὰ οὔτε καὶ μέσα στοὺς κήπους ποὺ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ξεπεταγῶταν καὶ κάποιος.

—Ἐλᾶτε μαζί μου! ἐπέμενε ὡστόσο ἐκεῖνος στὶς διαρκεῖς ἀντιρρήσεις της. Ξέρω ἕνα ἔρημο μέρος, μιὰν ἀπόμερη γωνία.

Ἡ ἐπιθυμία ἑνὸς φιλιοῦ ἐφλόγιζε τὰ χείλη τῆς Σίλλης, ἀλλά, ὅπως πάντα, καὶ τώρα ξυπνοῦσε μέσα της μιὰ παράξενη μελαγχολία.

Περάσανε τὸν κῆπο, βγήκανε πέρα ἀπὸ τὴ καμπίνα κι' ἀνοιχτήκανε πάρα πέρα ὅπου δὲν ἐσύχναζε κόσμος. Δὲν ἦταν κανείς. Μεγάλα πεῦκα, μιὰ ἀτμόσφαιρα γεμάτη μεθυστικὰ ἀρώματα καὶ χιλιάδες ἀχτῖδες ποὺ πηδοῦσαν ἀπὸ κλῶνο σὲ κλῶνο.

Ὁ Σέργιος ἔσφιξε τὴ νέα στὰ μπράτσα του, καὶ νόμισε πὼς τὸν ἐνοιωθε νὰ τρέμῃ. Ἐνοιωσε τὸν ἑαυτό της πὼς ἴσως θὰ γινόταν εὐτυχισμένη, πὼς πραγματικῶς ἐκεῖνος ὑπέφερε γι' αὐτήν.

Αὐτὴ ἡ παραίσθησις γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ μέθυσε καὶ τῆς προσέφερε μιὰ στιγμούλα εὐτυχίας. Ἔσφιξε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του, τὸν φίλησε στὸ στόμα, μὰ γρήγορα ξεκόλλησε ἀπὸ πάνω του. Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ ἐπιστρέψουν στὸ ξενοδοχεῖο.

—Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς δῶ, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ξαναμιλήσω ἀκόμα! Ἀπόψε;

—Δὲν μπορῶ.

—Αὔριο τὸ πρωΐ; Θὰ σᾶς περιμένω στὶς δέκα ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, στὴ λεωφόρο τοῦ Λίντο, κοντὰ στὸ περίπτερο τῶν ἐφημερίδων ποὺ βρίσκεται ἀριστερά. Θάρθῆτε δὲν εἶν' ἀλήθεια;

*

Ἡ Σίλλη βρῆκε τὴ Νέρα στὸ κατῶφλι του δωματίου της μὲ τὸ πρόσωπο σκυθρωπό.

—Θὰ πάψῃς νὰ ἐκτίθεσαι μ' αὐτὸ τὸ παληόπαιδο; Θάρχίσουν τὰ κοτσομπολιὰ καὶ τότε θὰ λένε ὅ,τι κάνεις κι' ὅ,τι δὲν κάνεις. Δὲν νομίζω ὅτι εἶσαι τόσο κουτὴ καὶ νὰ τὸν προσέχῃς τόσο πολύ.

—Πόσο μοῦ εἶσαι μελλοδραματική! ἀπάντησε ἡ Σίλλη, θιάζοντας τὸν ἑαυτό της νὰ φανῇ ἤρεμη.

—Μιλῶ γιὰ τὸ καλό σου γιατὶ ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπῶ.

(Ποτέ της ἄλλοτε τὰ λόγια τῆς Νέρας δὲν ἀντήχησαν στ' αὐτιά της τόσο ψεύτικα τόσο ὑποκριτικά).

—Μὰ τί ἀνακατεύεσαι ἐσύ; Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ φλερτάρω μ' ὅποιον δήποτε.

—Θὰ τὰ γράψω τοῦ πατέρα σου.

—Ὁ πατέρας μου σκοτίστηκε τώρα γιὰ μένα καὶ... γιὰ σένα.

Ἡ Νέρα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο τῆς εἶπε:

—Φαντάζεσαι ὅτι θὰ εἶνε πάρα πολὺ εὐχαριστημένος ἂν σὲ δῇ μ' αὐτὸν τὸν τύπο. Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι φοβᾶμαι καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πιὰ οὔτε στιγμὴ μονάχη.

Ἕνας πόλεμος δίχως λόγια μεταξὺ τῶν δύο φιλενάδων. Ἄδικη ἡ προσπάθεια τῆς Σίλλης νὰ συμφιλιωθῇ προσφέροντας στὴ Νέρα ἕνα περιδέραιο.

Καὶ στὸν κινηματογράφο ἀκόμα εἶδανε ἕνα φίλμ ποὺ τὸ δίνανε καὶ κατὰ παραγγελία. Τὸ «Καταιγὶς» γεμᾶτο τρομερὴ ἠθική.

Καταιγὶς καὶ στὸ βενιτσιάνικο οὐρανὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Τ' ἀστέρια χαθήκανε, ὁ οὐρανὸς πλημμύρησε σύννεφα. Κι' ἕνας δυνατὸς ἀέρας ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ.

Ὁ κόσμος ἔτρεξε στὸ ὑπόστεγο. Ἡ Σίλλη ἤθελε νὰ δῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν Σέργιο νὰ ἀναβάλῃ τὸ ραντεβοῦ της ἀλλὰ ἡ Νέρα τὴν ἔσπρωχνε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, λέγοντας διαρκῶς.

—Πᾶμε νὰ πλαγιάσουμε, ἔχει πάρα πολλὴ φασαρία ἀπόψε ἐδῶ.

Καὶ ἡ Σίλλη ἀντίκρυσε μόλις ἀπὸ μακρυὰ τὸ νεαρὸ ποὺ χόρευε μὲ μιὰ κυρία ντυμένη στὰ κόκκινα. Τὸ μάγουλό του εἶχε ἀκουμπήσει στὸ μάγουλό της καὶ τῆς φάνηκε πὼς μὲ τὰ χείλη του φιλοῦσε τὴν ἄκρη τῶν μαλλιῶν της.

Μιὰ ἀπότομη ζήλεια τὴν κατέλαβε.

Ἔκλαψε πολὺ ἐκείνη τὴ νύχτα κι' ἀποφάσισε νὰ τὰ διακινδυνεύσῃ ὅλα ἀκόμα καὶ τὸ νὰ μὴ παραχωρήσῃ τὸ μοναδικό της φλέρτ σὲ κανένα.

Τέτοια βαθειὰ ἐντύπωσι ἔκαναν τὰ λόγια της Νέρας στὴ Σίλλη ποὺ ξύπνησε πάρα πολὺ πρωΐ καὶ σκεπτότανε πῶς θἄβρισκε τρόπο νὰ πλησιάσῃ τὸ περίπτερο τῶν ἐφημερίδων, νὰ δῇ τὸ Σέργιο δίχως νὰ δώσῃ ὑποψία.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐξελίχθησαν πολὺ πιὸ ἁπλὰ ἀπὸ ὅ,τι τὰ φανταζότανε ἡ Σίλλη.

Εἶπε πὼς ἤθελε ν' ἀγοράσῃ ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ γιὰ τὸν ἥλιο καὶ βγῆκε ἐλεύθερα.

Περνούσανε διάφοροι παραθεριστὲς ποὺ πήγαιναν γιὰ μπάνιο, πέρασε κι' ἕνα τράμ.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο κύκλο πολυτελείας τοῦ ξενοδοχείου ἡ Σίλλη, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της μακρυὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ βασίλειό της. Ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της ἄγνωστο ἀνάμεσα στὸ ἄγνωστο πλῆθος τοῦ δρόμου. Ἔνοιωσε μιὰ ντροπή. Τῆς ἔπεσε ἀμέσως ἡ ἐπιθυμία γιὰ τὸ ραντεβοῦ.

Ὁ Σέργιος Νταλὲφ μὲ πυτζάμα καὶ φανέλλα μπλὲ τὴν ἐπερίμενε ἤδη. Κι' αὐτὸς βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ περιβόλλον. Δίχως τὴν ὀρχήστρα ποὺ τὸν στόλιζε, τῆς φάνηκε ἕνας κοινὸς τύπος.

Τὴν ἐπρόσβαλε ὁ τρόπος τῆς οἰκειότητος μὲ τὸν ὁποῖο τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντιδράσῃ.

Καθήσανε σ' ἕνα τραπεζάκι ἑνὸς μικροῦ καφενείου.

—Ξέρετε ὅτι σᾶς σκεπτόμουνα ὅλη τὴ νύχτα;

(Τῆς τὴν εἶχε ἤδη ξαναπῆ αὐτὴ τὴ φράσι. Ἦταν κουτὸ νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνῃ διαρκῶς).

—Δὲν ἐδοκίμασα ποτὲ στὴ ζωή μου αἴσθημα πιὸ βαθύ, καὶ δὲν γνώρισα ποτέ μου πολλὲς γυναῖκες, σᾶς βεβαιῶ.

(Κι' αὐτὸ τῆς τὸ εἶχε ξαναπῆ! Καὶ νὰ ποὺ ἄρχισε νὰ διακρίνῃ διὰ μιᾶς πόσο ἄρχισε νὰ τῆς γίνεται ἀδιάφορος ἀλλὰ καὶ ἀνυπόφορος).

—Τί θὰ ἤδινα γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα αὔριον. Δὲν ἔχω παρὰ μονάχα ἕνα δνειρο! Νὰ ζήσω μιὰ οὔτε στιγμὴ μονάχη.

Ἐκείνη σιωποῦσε ἀκίνητη, κυττάζοντας ἀλλοῦ.

—Τὸ ἐπάγγελμά μου μὲ ἀναγκάζει νὰ πηγαίνω ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη τοῦ κόσμου στὴν ἄλλη. Ἀλλὰ γιὰ σᾶς θὰ τὰ ἀρνιώμουνα ὅλα.

—Καὶ τί θὰ κάνατε, τότε; ρώτησε ἐκείνη εἰρωνικά.

—Ὅ,τι θὰ σᾶς ἄρεσε! Βέβαια, μὲ τὴ φήμη ποὺ δημιούργησα, δὲν μπορῶ νὰ μπῶ σὲ μιὰ κοινὴ θεσούλα! Ἀλλὰ γιὰ σᾶς...

Ἐκείνη δὲν τὸν ἄκουε πιά! Ἦταν ἀστεῖος.

Γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ σὲ μιὰ ἁπλῆ θέσι, ἀφοῦ μποροῦν καὶ ὑποχωροῦν πρόσωπα πολὺ πιὸ διακεκριμένα καὶ ἀνώτερα ἀπ' αὐτόν; Καὶ τί ἄραγε νὰ ἀποσκοποῦσε λέγοντας τὶς σιβιλλικὲς αὐτὲς φρασοῦλες;

Τὸ κατάλαβε ἀμέσως.

—Τί ὄνειρο θὰ ἦτανε νὰ ἔχω μιὰ γυναικούλα σὰν καὶ σᾶς! Καὶ χαμογελοῦσε ὁ νέος.

Ἡ Σίλλη κρατήθηκε γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ. Αὐτὴ... ἡ γυναῖκα τοῦ Σέργιου Νταλέφ!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο μιὰ ἡλικιωμένη δούκισσα πολὺ περήφανη, ποὺ καθότανε στὸ Ἐξέλσιορ καὶ τῆς ὁποίας ἡ Σίλλη γύρευε νὰ κατακτήσῃ τὴ συμπάθεια.

Αὐτὴ ἔρριξε ἕνα βλέμμα πάνω στὴ νέα, ἕνα βλέμμα εἰρωνείας, ποὺ ἡ Σύλλη ξαφνικὰ ἐνοιωσε τὸν ἑαυτό της ταπεινωμένο, νὰ βρίσκεται ἐκεῖ μ' ἐκεῖνον τὸν κοσμικὸ χορευτὴ σὲ ἐρωτικὸ ραντεβοῦ.

Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ διακόψῃ ἀμέσως τὴ συνομιλία. Τὸν ἄφησε νὰ τῆς λέῃ, νὰ μιλᾷ, νὰ τὴν τριγυρίζῃ μὲ λόγια κολακευτικά, ὡς ποὺ ἐκείνη ἐκύτταξε ξαφνικὰ τ' ρολόγι της καὶ εἶπε:

—Πρέπει νὰ πηγαίνω.

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς θύμησαν κάποια ἄλλα, ποὺ εἶχε ξαναπῆ μιὰ μέρα, θέλοντας νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κάρολου.

—Μὰ θὰ ξαναϊδωθοῦμε πρὶν τὸ δεῖπνο—ἐπέμενε ὁ Σέργιος. Μετὰ τὸ χορὸ κατὰ τὶς ὀχτὼ δὲν ὑπάρχει κανεὶς στὴν ἐξέδρα. Θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ. Ἔχω τόσα πολλὰ νὰ σοῦ πῶ.

Φαινότανε σὰν ἀφρημένος καὶ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ τὴν ἀπότομη μεταλλαγὴ τῆς νέας.

—Πολὺ καλά. Θάρθῶ... ἀπάντησε ἐκείνη γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀβέβαιη ἂν δὲν θὰ πήγαινε στὸ ραντεβοῦ.

*

Καρδιὰ ἀνήσυχη, καρδιὰ γεμάτη θύελλα ὅπως κι' ἡ θάλασσα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Τὰ νεῦρα τῆς Σίλλης ἦσαν ἀβάσταχτα, γιατὶ νόμιζε τὸν ἑαυτό της ἔνοχο γιὰ τὴ στάσι τῆς Νέρας.

Κι' ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νὰ κάνῃ μιὰ βουτιὰ στὴ θάλασσα, ἄκουσε πίσω της μιὰ λεπτὴ ἀντρικια φωνή:

—Ἐπιτρέπετε, δεσποινίς;

Ἕνας νέος ξανθός, μὲ μιὰ κινηματογραφικὴ μηχανὴ στὸ χέρι, τῆς χαμογελοῦσε.

—Θέλω νὰ τραβήξω ἕνα μικρὸ φίλμ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς πλάζ... Βέβαια πολὺ λίγα μέτρα...

Ἦταν ὁ νεαρὸς ξανθὸς ποὺ κορτετζιάρο

ριζε τὴν ἠθοποιὸ μὲ τὰ πυροζανθα μαλλιά.

'Η Σίλλη τὸν ἀνεγνώρισε.

Εἶνε νεώτατος, ἴσως μικρότερός της. Ψηλός, ἀδύνατος, μὲ μάτια ἀθῶα, γαλανά ποὺ τοῦ δίνουν παρουσιαστικὸ παιδιοῦ.

'Η Νέρα τοῦ εἶχε βγάλει καὶ παρατσοῦκλι, τὸν ἔλεγε «λεβριὲ» γιατὶ ἔμοιαζε λέει μὲ τὰ ἀδύνατα αὐτὰ κυνηγετικὰ σκυλιά. 'Η Σίλλη τὸν ἔλεγε «Πελέα».

'Αφοῦ γύρισε τὰ λίγα μέτρα τῆς ταινίας ὁ νεαρὸς θεώρησε καθῆκον ἀπὸ τὴ σχετικὴ εὐγένεια νὰ συστηθῇ.

Φυσικὰ ἡ Σίλλη δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπ' αὐτό. "Ηξερε ἤδη πολὺ καλὰ ὅσα λεγόντουσαν γι' αὐτόν. "Ηξερε ὅτι ἦταν τὸ τελευταῖο ἀπομεινάρι μιᾶς ἀριστοκρατικῆς βενετσιάνικης οἰκογενείας, ἤξερε ὅτι τοῦ ἄρεσε νὰ κορτετζιάρῃ ὅλες τὶς διάσημες ἠθοποιοὺς καὶ περηφανευότανε ὅταν τοῦ ἔδιναν σημασία.

'Απὸ τὴν ἀπέναντι καμπίνα, μπροστὰ στὴν ὁποία ἦταν ξαπλωμένη ἡ ἠθοποιός, ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

—Μάρκελε, ἔλα δῶ. 'Ασφαλῶς θὰ τράβηξες κάτι τὸ ἐνδιαφέρον.

Περνοῦσε πράγματι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ μπροστὰ μιὰ κολοσιαία σὲ πάχος κυρία, ἡ ὁποία συνήθιζε τὰ βράδυα νὰ φορᾷ ὅλα της τὰ κοσμήματα.

Τὴ νύχτα μέσα στὸ φῶς τῶν κεριῶν ἴσως νὰ κάνῃ ἀκόμα ἐντύπωσι καὶ νὰ κρύβῃ τὰ 75 της χρόνια, ἀλλὰ τὰ πρωϊνὰ μὲ τὰ λινὰ λευκὰ παντελονάκια καὶ μὲ τὴ μπλὲ φανελλίτσα της εἶνε ἀπαίσια, μακάβρια. Μοιάζει μὲ θηλυκὸ Λάζαρο ποὺ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο. Καὶ τὰ μαβιὰ κρεατά της, φουσκωμένα ἀπὸ τὶς φλέβες τρεμουλιάζουν στὸν ἥλιο καὶ παρουσιάζουν τὸ πιὸ οἰκτρὸ θέαμα.

'Ο Μαρκέλος κάνει κάποιο μορφασμό, κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὴ Σίλλη.

"Εσφιξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του, τον φίλησε στό στόμα.

—"Ηθελα τόσο πολὺ νὰ γνωρίσω τὴν "Ελενα Βάϊντα, εἶπε ἡ νέα. Εἶμαι μία ἀπὸ τὶς θαυμάστριές της.

'Ο τόπος, οἱ φωνὲς δείχνουν μιὰ γυναικεία ἐπιπολαιότητα. "Ηδη εἶνε διατεθειμένη, μὲ ὅλη της τὴν καρδιὰ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἠθοποιὸ (τὴν ὁποία τόσο πολὺ θαυμάζει) τὸν ξανθὸ νέο, τὸν ὁποῖο οὔτε σκέφτηκε ποτὲ νὰ γνωρίσῃ. Θέλει ὅμως νὰ πάρῃ τὸ πιὸ βέβαιο δρόμο.

"Επειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ βρισκόταν καθισμένη μπρὸς στὴν καμπίνα τῆς ἠθοποιοῦ, ἀνάμεσα σ' ἕνα θεατρικὸ κριτικὸ ποὺ ἀποθαυμάζει καὶ ἐξυμνεῖ τὰ μάτια της καὶ μία νέα κυρία, γυναῖκα ἑνὸς θεατρικοῦ συγγραφέως.

Καὶ νὰ ξαφνικὰ ἡ Σίλλη ποὺ ἀποθαυμάζει τὴν ὁμορφιὰ τῆς "Ελενας Βάϊντας. Τώρα μόλις ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ ὁμορφιὰ της μολονότι ἀπὸ κοντὰ διακρίνονται ἐλαττώματα φυσιογνωμίας, ἀνακαλύπτει ὅτι πίσω ἀπὸ κεῖνα τὰ μεγάλα μάτια κρύβεται μιὰ μεγάλη δύναμις ἔλξεως καὶ ἐπιβολῆς.

'Η "Ελενα εἶνε ἁπλῆ γλυκειὰ ἀλλὰ ταὐτοχρόνως ἐπιβλητικὴ στὸ Μάρκελο. 'Οργανώνει ἕνα περίπατο γιὰ τὸ δάσος, σὰν νὰ μὴ τὴν ἐνδιέφερε καθόλου ἡ παραχώρησις τοῦ Μάρκελου στὴ Σίλλη, ἡ ἀκόμα σὰν νὰ ἦταν ἀπολύτως βεβαία γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Πρὶν ν' ἀποχωρισθοῦν ἡ Σίλλη ἔρριξε στὸ Μάρκελο ἕνα βλέμμα ἀθῶο, ἀπὸ κεῖνα ὅμως τὰ βλέμματα ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὅταν ἤθελε νὰ κατακτήσῃ ἕναν ἄντρα.

Τὸ χέρι, τότε, τοῦ Μάρκελου, ἀθελά του ἔσφιξε τὸ δικό της σὰν ν' ἀνταλλάσσανε κάποια μυστικὴ συνεννόησι.

"Οταν ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό της εὑρῆκε πάνω στὸ τραπεζάκι της ἕνα γράμμα καὶ ἕνα δελτάριο.

'Αναγνώρισε πάνω στὸ φάκελλο τὸ γράψιμο τῆς μητέρας της καὶ μολονότι ἦταν τὸ πρῶτο γράμμα της ποὺ λάβαινε ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπόφυγε νὰ τὸ διαβάσῃ παίρνοντας στὰ χέρια της ὅλη χαρὰ τὸ δελτάριο.

"Εγραφε μονάχα:

«'Εγκάρδιους χαιρετισμούς.

Τζιοβάννι Μπάρδι»

Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά της; Μέσα στὶς δύο ἐκεῖνες λέξεις εὕρισκε τὴ γαλήνη ἀλλὰ καὶ τὴ βεβαιότητα μιᾶς ἐμπιστοσύνης καὶ μιᾶς συμπάθειας.

Τὸ γράμμα ὅμως τῆς μητέρας, τῆς ἔσβυσε ἀπότομα τὴ χαρά. Τέσσερες σελίδες γεμάτες μὲ παράπονα καὶ συμβουλές. "Εμοιαζε μὲ μιὰ ἐπίκλησι ἀπελπισίας ποὺ γύρευε τὸ μητρικό της φίλτρο.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἐταράξε τὴ Σίλλη. Τὸ ἔβδειξε στὴ Νέρα, τῆς ζήτησε συμβουλὴ ἀλλὰ τὴ βρῆκε ψυχρή.

Μήπως ἦταν ἀκόμα θυμωμένη καὶ τῆς κρατοῦσε κάκια γιὰ τὴν περιπέτειά της μὲ τὸν χορευτή;

—Σοῦ ἔγραψε ἀσφαλῶς τὴν ὥρα ποὺ ἔν πάσῃ περιπτώσει ἀπάντησε της

Τὸ ἀπόγευμα ὅμως ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὴν ἐκδρομή, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Σίλλη μὲ τὴν εὐθυμία της καὶ τὸ γέλια της γύρευε νὰ κατακτήσῃ τὴν "Ελενα καὶ τὸν ἐραστή της τὸ Μάρκελο, ξεχνῶντας ἐντελῶς καὶ τὸ ραντεβοῦ ποὺ εἶχε δώσει στὸ Σέργιο Νταλέφ.

'Επιστρέφοντας στὸ ξενοδοχεῖο μόλις πρόφτασε ν' ἀλλάξῃ γιὰ τὸ δεῖπνο.

"Ηταν ἡ ἑνάτη βραδυά: φόρεμα ἀπὸ κρὲπ σατὲν μιὰ οὐρὰ καὶ μεγάλο ντεκολτέ.

Μετὰ τὸ δεῖπνο, κινηματογράφο μὲ τὴν παρέα τοῦ Μάρκελου καὶ τῆς "Ελενας.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔμενεν ἀργότερα μαζί τους καὶ γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καὶ τὸ ταχυδρομεῖο σκέφτηκε πρὶν τελειώσῃ ἡ παράστασις νὰ πεταχθῇ μιὰ στιγμούλα νὰ γράψῃ δύο λέξεις στὴ μητέρα της.

'Ανεβαίνοντας στὸ ἀσανσὲρ ἡ Νέρα τὴ μίλησε κάπως παράξενα.

Κυττάζοντάς την στὰ μάτια, τῆς εἶπε:

—Μὰ δὲν ὑπάρχει, Σίλλη;

—Τί εἶπες;

—"Οτι εἶσαι κάτι τὸ ἀκαθόριστο, τὸ συννεφῶδες. "Οχι, ὄχι, δὲν κατορθώνω νὰ ἐκφρασθῶ. Θέλω νὰ πῶ πὼς μοιάζεις μὲ καθρέφτη. 'Αντανακλᾷς ὅτι βρίσκεται τριγύρω σου. Εἶσαι μιὰ φόρμα διανοητικοῦ μιμισμοῦ....

—Γι' αὐτὸ εἶσαι θυμωμένη μαζί μου σήμερα; εἶπε κι' ἐγέλασε ἡ Σίλλη. Θέλεις νὰ πῇς δηλαδὴ μὲ λίγα λόγια ὅτι δὲν ἔχω προσωπικότητα! Καὶ σύ;

—"Ω, ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Νέρα, εἶμαι ἐκεῖνο ποὺ εἶμαι, καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ τίποτα νὰ μ' ἀλλάξῃ. "Αν ἀρέσω ἢ ὄχι, ἐγὼ μοιάζω μὲ γρανίτη, ἐνῷ ἐσὺ εἶσαι μαλακὴ σὰν τὸ κερί. 'Απόψε νοιώθεις τὸν ἑαυτό σου αἰσθηματικό, οὔριο ἡρωϊκό, κι' ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα χορό, θὰ ὁρκιζόσουνα ὅτι ἔχεις ψυχὴ Βακχίδος. Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο. Πρόσεχε!

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπωθήκανε μὲ τόση αὐστηρότητα ποὺ ἐπηρέασαν τρομερὰ τὴ Σίλλη..

Κι' ὅταν βρέθηκε στὸ δωμάτιό της ἀντὶ νὰ γράψῃ στὴ μητέρα της ἔμεινε σκεπτική.

Τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τὴν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ, σὰν νὰ ἐρχότανε ὁ ἦχος του ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Μήπως ἦταν ὁ Μάρκελος; "Ηταν δυνατὸν νὰ τολμοῦσε;

'Η ἀδιάφορη φωνὴ τῆς τηλεφωνήτριας ἀνήγγειλε: «Σᾶς καλοῦν ἀπὸ τὸ Μιλάνο».

—Θεέ μου, σκέφτηκε, ἡ μαμά! 'Ο τρόμος τῆς ἔσφιξε τὴν καρδιά. Ἀλλὰ ξαφνικὰ μιὰ ἀντρίκια φωνὴ ἀκούστηκε νὰ μιλᾷ· Μιὰ φωνὴ γνωστὴ μὰ καὶ ἄγνωστη τὴν ἐρώτησε γλυκά:

—Βρίσκεσθε στὸ κρεββάτι, δεσποινίς;

Τί περίεργο μ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο!

Διαρκῶς ἐρχότανε σὲ κάτι τέτοιες στιγμὲς ἀπελπισίας νὰ τῆς μιλήσῃ.

Πάντως τώρα πίστευε ὅτι ἤξερε πιὰ τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ τῆς μιλοῦσε μὲ τόση γλυκύτητα: Τζοβάννι Μπάρδι. Δὲν τοῦ τὸ εἶπε βέβαια. Τὸ καταλάβαινε. "Αν ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸ ἰνκόγνιτό του, δικαιωμά του. Οἱ ἄνδρες εἶνε κατὰ βάθος παιδιά. Πόσηγαλήνη ἔνοιωσε μέσα στὴν ψυχή της!

('Η συνέχεια στὸ ἐρχόμενον)

—«»—

Ξέχασε νὰ τοῦ τὸ πῇ

'Ενας γιατρὸς ἐπισκέπτεται ἕνα ἄρρωστο παιδί. Τὸ ἐξετάζει καὶ γράφει μιὰ συνταγή. Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ξαναπηγαίνει νὰ τὸ δῇ, βλέπει τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ νὰ τὸν ὑποδέχεται κλαίγοντας.

—"Α, γιατρέ μου, τοῦ εἶπε. Δὲν πίστευα πὼς ὁ τύφος θὰ μοῦ πέθαινε τὸ παιδί μου.

—"Α, δυστυχισμένη! φώναξε τότε ὁ γιατρός. Εἶχε λοιπὸν τύφο καὶ δὲν μοῦ τὸ ἔ

Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ

ΠΟΙΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΙΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΟ

Αὐτὸ βέβαια ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ γοῦστα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ κανεὶς τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο χρῶμα.

Στὸν Καζανόβα ἄρεσαν οἱ γυναῖκες μὲ τὰ καστανὰ μάτια.

Στὸ λόρδο Μπροῦμελ, τὸν μεγάλο κατακτητή, ἀρέσανε τὰ γκρίζα μαργαριταρένια μάτια.

Στὴν Πομπαδοὺρ ἀρέσανε οἱ ἄντρες ποὺ εἶχαν μαῦρα μάτια.

Πάντως, ἕνα μάτι γιὰ νᾶναι ἑλκυστικό, γοητευτικό, ὅ,τι χρῶμα κι' ἂν ἔχῃ, πρέπει πρωτίστως νὰ εἶνε ζωηρό.

*

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΙΑ ΤΟΠΟ ΝΑ ΣΤΑΘΗ

Μπροστὰ στὸ 'Εφετεῖο παρουσιάσθη ὁ Στὶγκ "Ερικσον Στένφελτ, ὁ ὁποῖος ἐζητοῦσε ν' ἀκυρώσῃ τὴν ἀπόφασι τῆς ἀστυνομίας, ποὺ τοῦ ἐπέβαλε ἓξη μηνῶν φυλάκισι, διότι παρέβη τοὺς νόμους τοὺς ἀφορῶντας τοὺς ξένους.

'Ο διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κατέθεσεν ὅτι τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Τρουμπίσκυ, ὅτι εἶχεν ἔλθει στὴν 'Αγγλία τὸ 1932.

Τέλος τὸ ἐφετεῖο ἔβγαλε τὴν ἀπόφασι τῆς ἀπελάσεως, ἀλλὰ τότε ἐγεννήθη τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

Ναὶ μὲν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν 'Αγγλία, ἀλλὰ ποῦ νὰ πάῃ;

"Ολες οἱ χῶρες τὸν εἶχαν διώξει.

*

ΚΡΑΣΙ ΑΠΟ ΛΕΜΟΝΙΑ

'Ο γεωπονικὸς σταθμὸς τοῦ Βίντερ λάβεν στὴ Φλωρίδα, εὑρῆκε τρόπο νὰ χρησιμοποιῇ τὴν τεραστία ποσότητα τῶν λεμονιῶν ποὺ παράγει ἡ περιφέρεια τῆς Φλωρίδος, κατασκευάζοντας ἕνα ὑπέροχο κρασί, ὅμοιο περίπου μὲ τὸ γαλλικὸ κρασὶ Σωτέρν.

'Η τιμὴ τοῦ κρασιοῦ αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίνει μιὰ δραχμὴ τὴν ὀκᾶ καὶ ἡ ἐγκατάστασι γιὰ τὴν παραγωγὴ δὲν στοιχίζει περισσότερο ἀπὸ 200.000 δραχμές.

*

ΤΕΧΝΗΤΗ ΒΡΟΧΗ

Τὸ 'Εμποροβιομηχανικὸ 'Επιμελητήριο τοῦ Βερολίνου, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ κρατικὰ χημεῖα ἔκαναν πειράματα παραγωγῆς βροχῆς κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ τὰ φυτά καὶ ὡρισμένα δέντρα ἔχουν ἀνάγκη.

"Ενα μεγάλο ἀεροπλάνο ἐφωδιάστηκε μὲ πάγο ψιλοκομμένο στὴ μηχανή. 'Ανέβηκε λοιπὸν ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφο καὶ ἄρχισε νὰ σκορπᾷ τὸν πάγο.

'Ο πάγος περνῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σύννεφο παρήγαγε μιὰ ψύξι, ἡ ὁποία παρέσυρε τὸ σύννεφο σὲ βροχὴ πρὸς τὴ γῆ.

*

ΜΗΧΑΝΗ ΓΙΑ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

Κάποιος Ζίμερμαν, Γερμανός, κατεσκεύασε μία μηχανή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο πέτσινους σάκκους γεμάτους ἀέρα.

Χτυπῶντας τους τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλο παράγεται ἕνας ἦχος, ὁ ὁποῖος μοιάζει ἐντελῶς μὲ τὸν ἦχο τῶν χειροκροτημάτων.

'Η μηχανὴ αὐτὴ δουλεύει ἁπλῶς διὰ τῆς πιέσεως ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ κουμπιοῦ.

'Η μηχανὴ αὐτὴ μετεχειρίσθη μέχρι τώρα γιὰ τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς ὅπου μετὰ τὸ τραγοῦδι ἀκούγονται παρατετα

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Εἶνε ἡ Σάρα Σπὼς Λυόν, ἡ ὁποία εἶνε μόλις 10 ἐτῶν καὶ ἤδη ἔχει γράψει ἀρκετὰ συγγράμματα.

"Οταν ἐργάζεται, κλείνεται στὸ δωμάτιό της καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ κανείς.

Τὰ θέματα ποὺ γράφει συνήθως ἀναφέρουν γεγονότα γύρω ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας της.

Εἶνε γραμμένα ὅμως μὲ τόση ψυχολογία, ποὺ προκαλοῦν τὸ θαυμασμὸ τοῦ διανοουμένου κόσμου τῆς 'Αγγλίας.

*

ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΠΡΟ 26 ΕΤΩΝ

Στὶς φυλακὲς τοῦ Τρέστων τῆς Νέας Τζέρσεης ὑπάρχει κάποιος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον πρὸ 27 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἀκόμα περιμένει μέχρι σήμερα ἐπὶ τέλους νὰ ἐκτελεσθῇ.

'Ο 'Αρχιβάλντος Χέρρον εἶχε σκοτώσει τὸν ἐφημέριο Σάμονες Πρίκετ. Συνελήφθη, ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Τὴν καταδίκη ὅμως ὤφειλε νὰ τὴν ὑπογράψῃ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ποὺ ἔβγαλε τὴν ἀπόφασι. Στ' ἀναμεταξὺ ὅμως ἐπέθανε ὁ πρόεδρος καὶ ἡ ἀπόφασις ἔμεινε ἀνυπόγραφη.

Κι' ἔτσι ἀπὸ τότε μένει στὴ φυλακή.

Εἶνε 76 χρονῶν καὶ βρίσκεται πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του.

*

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΗΣ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΕΧΟΥΝ ΑΡΣΕΝΙΚΟ

Συνήθως τὰ χαρτιὰ τῆς ταπετσαρίας ποὺ εἶνε βαμμένα πράσινα, περιέχουν μέσα στὸ χρῶμα ἀρσενικό.

"Οπως ξέρετε λοιπόν, τὸ ἀρσενικὸ εἶνε τὸ μεγαλείτερο δηλητήριο καὶ χρειάζεται προσοχὴ ὅταν ἀγοράζωμεν ἀπ' αὐτὰ τὰ χαρτιά.

Διότι κολλῶντας τα στὰ δωμάτιά μας δηλητηριαζόμεθα λίγο-λίγο μὲ τὸν καιρὸ εἰσπνέοντας τὸ δηλητήριο ποὺ ἐξατμίζεται ἀπὸ τὸ πράσινο χρῶμα.

'Υπάρχει ὅμως τρόπος ν' ἀποφύγουμε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ χαρτιά.

Δηλαδή, κόβουμε ἕνα κομματάκι, τὸ πλησιάζομε στὴ φωτιὰ πολὺ κοντά, ὥς που ν' ἀρχίσῃ νὰ καπνίζῃ, τότε τὸ ἀποσύρουμε καὶ τὸ μυρίζομε.

Ἂν μυρίζῃ λοιπὸν σκόρδο, τότε ἀσφαλῶς τὸ χαρτὶ ἔχει ἀρσενικό.

÷

ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΟΡΙΤΣΩΝ ΣΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Στὸ σχολεῖο Χουντερ τῆς Ν. 'Υόρκης ἐξερράγη πρὸ ἡμερῶν μιὰ ἐπανάστασις, ἐπειδὴ ἐπροτάθη ὡς κοσμήτωρ μία κάποια δεσποινὶς "Αννα "Εγκαν.

Τὰ κορίτσια διεμαρτυρήθησαν διότι ἡ «κοσμήτωρ» ἐπρέσβευε παληὲς ἀρχὲς καὶ δὲν ἦταν καθόλου μοντέρνα.

Τὸ γεγονὸς πῆρε διαστάσεις καὶ τέλος τὰ κορίτσια τοῦ παρθεναγωγείου ἔστειλαν μιὰ ἐπιτροπὴ στὸ Β'. Συμβούλιο γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ.

'Η ἐπιτροπὴ ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὰ πιὸ ὄμορφα κορίτσια, οἱ ὁποῖες καὶ ἐπέβαλαν γραπτῶς τὸ κατηγορητήριο τῆς διαμαρτυρίας τους.

Τὰ αἴτια γιὰ τὰ ὁποῖα θεωροῦσαν ἀνίκανη τὴν «κοσμήτωρ» ἦσαν:

1ον) "Οτι αὐτὴ θεωροῦσε ἀκατάλληλο τὸ κοκκινάδι στὰ χείλη.

2ον) "Οτι κάνει προπαγάνδα νὰ μὴ βάφωνται τὰ νύχια.

3ον) "Οτι δὲν μεταχειρίζεται διαφανὴ πουκαμισάκια.

4ον) "Οτι ποτέ της δὲν συχνάζει μὲ ἀγόρια.

Κι' ἐπειδὴ οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς 20 ὁμορφες κοπέλλες εἶχαν καὶ τὰ μέσα ὡς ὄρες πλουσίων, κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν καὶ νὰ μὴ διορισθῇ κοσμήτωρ ἡ Μὶς

ΑΤΛΑΝΤΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΒΕΣΤΙΑΡΙΑ

Σὲ πολλοὺς ἐξερευνητὰς τῆς 'Αφρικῆς ἔτυχε νὰ δοῦν μέσα στὰ ἐνδότερα τῆς ζούγκλας διάφορους μαύρους, νὰ εἶνε ντυμένοι μὲ περίεργα ἱστορικὰ ροῦχα, θώρακας καὶ πανοπλίες.

'Εκπλήσσονται δὲ καὶ ἀναρωτιῶνται πῶς εὑρέθησαν οἱ διάφορες αὐτὲς ἀμφιέσεις σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Λοιπόν, ἁπλούστατα, προμηθευτὴς ὅλου αὐτοῦ τοῦ ποικίλου θεστιάριου εἶνε ὁ Τζὼν Χύμαν, παλαισπώλης, στὸ Βερολῖνο, ὁ ὁποῖος διὰ μέσου ἀντιπροσώπων του ἀποστέλλει πρὸς πώλησιν ὅ,τι βρεῖ τὸ παληὸ στὴν ἀγορὰ τῆς Γερμανίας.

Κι' ἔτσι βλέπουμε Ναπολέοντας, Φραγκίσκους μὲ χρυσᾶ γαλόνια, ἀλλὰ καὶ θυρωροὺς μὲ χρυσὲς λιβρέες.

*

ΕΝΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟ ΑΛΜΑ

Οἱ προετοιμασίες γιὰ τὸ 'Ιωβηλαῖον τοῦ Γεωργίου Υ' ἔδωσαν εἰς φῶς τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς ἀγάλματος ἐκ χρυσοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο μέχρι σήμερον μόνον γιὰ τὴν ἱστορική του ἀξία.

Λοιπόν, ἐνῷ οἱ ἐργάτες εἶχαν ἀναλάβει τὸ καθάρισμα τῆς Μητροπόλεως τοῦ Καντέρμπουρυ, ἔλαβαν καὶ τὴ διαταγὴ νὰ πλύνουν καλὰ καὶ τὰ διάφορα κειμήλια τῆς ἐκκλησίας.

'Ανεκάλυψαν τότε κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα τοῦ ἀγάλματος «Ὁ μαῦρος Πρίγκηψ» τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ τάφου ἑνὸς Μαχαραγιᾶ ποὺ εἶχε πεθάνει στὸ ΧΙΥ αἰῶνα γραμμὲς ποὺ χρύσιζαν. "Αρχισαν ἀμέσως ἕνα καλὸ καθάρισμα τοῦ ἀγάλματος καὶ ἐπιστοποιήθη ὅτι ὁλόκληρο εἶχε κατασκευασθῇ ἀπὸ χρυσάφι.

Ζυγίζει δὲ περὶ τὰ 630 κιλά.

*

ΓΑΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΚΩΦΑΛΑΛΩΝ

"Ενας πολὺ περίεργος γάμος ἐτελέσθη τελευταίως στὴν 'Αμερική.

Οὔτε ὁ γαμβρός, οὔτε ἡ νύφη ἄκουσαν τί εἶπε ὁ παπᾶς, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τὸ μυστήριον.

'Αλλὰ οὔτε καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς δύο ἐπρόφερε τὸ «ναί».

Καὶ ὅμως ὁ παπᾶς τοὺς ἔνωσε εἰς γάμου κοινωνίαν.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν κωφάλαλοι καὶ ὁ ἐφημέριος δὲν ἤξερε καθόλου τὴ γλῶσσα τῶν κωφαλάλων.

*

ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Στὰ χωριὰ τῆς 'Αγγλίας ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι τὸ κέντρωμα τῆς μέλισσας κάνει καλὸ στοὺς ρευματισμούς.

Κάποιος λοιπὸν Τζωρτζ Στόρεκ εὑρῆκε ἕνα περίεργο μέσον γιὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα.

"Εχει ἕνα κουτάκι γεμάτο μέλισσες. Γυρίζει λοιπὸν τὰ χωριὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ πάσχουν ἀπὸ ρευματισμοὺς ἔρχονται σ' αὐτόν.

Αὐτὸς τοποθετεῖ τὸ κουτάκι πάνω στὸ τόδι τοῦ ἀσθενοῦς.

'Η μέλισσα τὸν κεντᾷ καὶ ὁ ὑπαίθριος ἰατρὸς μαζεύει χρήματα.

„Οταν οἱ Ἄραβες ἐκδικοῦνται

Μιὰ τραγωδία στὴν ἔρημο

—Λὰ ἰλάχα ἴλλα Λάχ, Μουχαμέντνα ρασοὺλ Ἀλλάχ! φώναξε σηκώνοντας τὸ χέρι του ψηλὰ ὁ φύλαρχος τῆς Λιβανίας Σίντι Γκάμπερ.

Γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιά, κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Ρίφ, τοῦ μεγάλου πύργου τῆς ἐρήμου, ἐννέα φύλαρχοι εἶχαν μαζευτῆ νὰ δώσουν τὸν ὅρκο τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ Μπὲν Γιουσοὺφ βαστοῦσε τὸ μαχαῖρι. Πάνω σ' αὐτὸ θ' ἁπλώνανε τὰ χέρια κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ σκορποῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

—Σίντι Γκάμπερ, μεγάλε ἀρχηγὲ καὶ κληρονόμε τῆς ἱερᾶς σφραγῖδος τοῦ Μωάμεθ, ἤρθαμε ἐδῶ στὴν πρόσκλησί σου.

Πές μας, τί ταράζει πάλι τὴν ἠρεμία τῆς ἐρήμου μας, κι' εἴμαστε ἕτοιμοι ὅλοι νὰ ὁρκιστοῦμε ἐκδίκησι πάνω στὸ μαχαῖρι τῆς τιμωρίας.

—Ἀδέλφια, σηκώθηκε καὶ εἶπε ὁ Σίντι Γκάμπερ. Οἱ ἄπιστοι λευκοὶ μέχρι σήμερα γύρεψαν νὰ μᾶς στερήσουν τὴν ἐλευθερία τῆς ἐρήμου. Ἀπὸ χθὲς ἅπλωσαν τὸ χέρι τους πιὸ μακρυά.

—Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ψιθύρισε κάποιος.

—Δέκα χρόνια πᾶνε τώρα, θυμώσαστε ὅλοι, ποὺ σᾶς εἶχα καλέσει νὰ γιορτάσουμε τ' ἀρραβωνιάσματα τῆς Φατίχας τῆς κόρης μου μὲ τὸ γυιὸ τοῦ γενναιότατου Σαμπίχ. Ἦσαν κι' οἱ δυό τους δυὸ βλασταράκια ἀκόμα ποὺ δὲν εἶχαν βγάλει οὔτε μπουμπούκια, δυὸ παιδάκια ποὺ τὰ τάξαμε μπρὸς στὸ Θεὸ νὰ γίνουν μιὰ μέρα ἕν' ἀντρόγυνο.

Ὁ καιρὸς ἐπέρασε ἀπὸ τότε μὲ χαρὲς πολλὲς, ἀλλὰ καὶ μὲ λύπες σκληρὲς. Οἱ ἄπιστοι λευκοὶ βαλθῆκαν νὰ μᾶς πάρουν τὸν τόπο μας. Τοὺς πολεμήσαμε ὅσο μπορούσαμε. Τελευταῖο π' ἀπόμεινε μέσα στὴν ἔρημο, ἦταν ὁ πύργος τοῦ Ρίφ. Μᾶς τὸν πῆραν κι' αὐτόν. Αὐτοὶ εἶχαν τουφέκια, κανόνια, καὶ ἄλλες πολλὲς μηχανὲς τοῦ διαβόλου. Ἐμεῖς πολεμούσαμε μονάχα μὲ τὶς λόγχες καὶ τὰ μαχαίρια μας.

Ἡ φυλή μας καταστράφηκε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, τὰ παλληκάρια μας λιγόστεψαν καὶ τὸ μόνο ποὺ μπορέσαμε νὰ κρατήσουμε ἀνέγγιχτο, ψηλά, πάνω ἀπὸ ὅλα, ἦταν ἡ τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ μας.

Ἀπὸ χθὲς μᾶς πείραξαν κι' αὐτὸ τὸ ἱερώτερο ποὺ εἴχαμε.

Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς κόρης μου βρίσκεται κάτω στὴ θάλασσα. Πῆγε νὰ ψωνίσῃ τὰ γαμπριάτικά του γιὰ νὰ κάνουμε τοὺς γάμους. Ἐγὼ χθὲς βρισκόμουνα σὲ κυνῆγι.

Τρεῖς ἄπιστοι λευκοὶ ἦρθαν κρυφὰ μέσ' στὸ χωριὸ καὶ μοῦ κλέψαν τὴ Φατίχα.

Ὅταν γύρισα, δὲν τὴ βρῆκα πιὰ στὸ σπίτι. Οἱ γειτόνοι δὲν ξέραν τίποτα νὰ μοῦ ποῦνε.

Μονάχα ὁ ζήτουλας Φαρίχ, μοῦ εἶπε πὼς εἶδε τρεῖς λευκοὺς νὰ τραβᾶνε πρὸς τὸ Ρὶφ καὶ κουβαλοῦσαν κάποιο δέμα.

Αὐτὸ τὸ δέμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλο ἀπὸ τὴν κόρη μου.

Ἀδέλφια, ἡ τιμὴ τῶν σπιτιῶν μας, ἡ τιμὴ τοῦ Ἰσλὰμ λερώθηκε. Σᾶς κάλεσα νὰ ἀποφασίσωμε. Ὅ,τι μοῦ πῆτε, θὰ κάνω.

Μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ ἁπλώθηκε ἀνάμεσά τους.

Ἕνας γέρος, ὁ Ζάρχαντ μίλησε.

—Καιρὸς δὲν ὑπάρχει νὰ περιμένουμε τὸν ἀρραβωνιαστικό. Νὰ ξεσηκώσουμε τὰ παλληκάρια μας καὶ νὰ ξαναπάρουμε τὸ Ρίφ. Σὰν πιὸ παληός, ξέρω ὅλα τὰ μυστικὰ μονοπάτια, ξέρω ὅμως καὶ κάτι ἄλλο: μιὰ σπηλιὰ ποὺ βγαίνει μέσα στὰ ὑπόγεια τοῦ δρόμου. Λοιπόν, ἐνῷ τὰ παλληκάρια μας θ' ἀπασχολήσουνε τοὺς στρατιῶτες τῆς ἀπέξω, κάποιος θὰ μπῇ μέσα στὴ σπηλιὰ, θὰ προχωρήσῃ στὰ ὑπόγεια κι' ἀπὸ κεῖ θὰ πάῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι τῆς ἀνατολῆς. Δέκα καλὰ παλληκάρια μὲ τὶς χάρμπες φτάνουν νὰ ξεκαθαρίσουν ὅλους τοὺς λευκοὺς τοῦ Ρίφ.

—Λὰ ἰλάχα ἴλλα Λάχ, Μουχαμέντνα ρασοὺλ Ἀλλάχ! ψιθύρισαν ὅλοι μαζί.

Ἐννέα χέρια ἅπλωσαν κι' ἀκούμπησαν πανω στὸ ἱερὸ μαχαῖρι τῆς τιμωρίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως.

....

Ξημέρωνε μιὰ Κυριακὴ πρωΐ. Τρεῖς λοχοι ἀπὸ Λεγεωνάριους πήγαιναν γιὰ ἐνίσχυσι τῆς ἐρήμου. Πήγαιναν ν' ἀνταλλάξουν τοὺς ἄλλους ποὺ φρούκονταν ἐκεῖ μέσα στὸ φρούριο τοῦ Ρίφ, τρεῖς μῆνες τώρα.

Ἐπὶ κεφαλῆς βρισκόντουσαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ κουβέντιαζαν.

—Τί πάθανε, κοιμοῦνται ἀκόμα;

—Μὰ δὲν βλέπω οὔτε τὴ σημαία ἀνεβασμένη.

—Κάτι θὰ συμβαίνῃ.

—Ἕνα σφύριγμα ἔδωσε τὴ διαταγὴ καὶ οἱ Λεγεωνάριοι ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ φρούριο.

Ἔφθασαν. Οἱ πόρτες ἦσαν ὅλες ἀνοιχτές.

Καὶ μέσα...

Φρίκη!

Διακόσια κορμιά... Διακόσια πτώματα καταξεσχισμένα ἀπὸ τὰ τσακάλια τῆς ἐρήμου.

Κόκκαλα καὶ ξεσχισμένες σάρκες!

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Σίντι Γκάμπερ εἶχει ἐκτελεσθῆ, ἡ τιμὴ τοῦ Ἰσλὰμ εἶχεν πληρωθῆ μὲ διακόσια νέα κορμιά!

Κάτω μακρυά, βαθειὰ στὴν ἔρημο, πάνω ψηλὰ ἀπὸ ἕνα μιναρέ, μέσα στὸ σοῦρουπο ἀκούστηκε θλιμμένη ἡ φωνὴ τοῦ Μουεζίνη:

—Λὰ ἰλάχα ἴλλα Λάχ...

ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΚΕΦ

Χιοῦμορ

ΤΑ ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο κάποιος ἄρρωστος σκότωσε ἕναν γιατρό.

—Ἀλλοίμονό μας, εἶπε ὁ διευθυντὴς ὅταν τὸ ἔμαθε, ἂν οἱ ἄρρωστοι ἀρχίσουν τὰ ἀντίποινα...

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η.. ΟΥΛΕΝ

—Θύμιο, πόσες ὀκάδες γάλα δίνει ἡ ἀγελάδα τοῦ πατέρα σου;

—Δέκα ὀκάδες τὴν ἡμέρα.

—Καὶ τί τὸ κάνετε;

—Τὶς πέντε ὀκάδες τὶς κάνομε βούτηρο καὶ τὶς ὀκτὼ τὶς πουλᾶμε στὴν ἀγορά!....

ΑΦΟΥ ΜΠΟΡΟΥΣΕ !

Πρόεδρος. — Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λὲς κατηγορούμενε; Σκότωσες πέντε ἀνθρώπους καὶ λὲς ὅτι ἔχεις ἐλαφρυντικά;

Κατηγορούμενος. — Γιατί ὄχι, κύριε Πρόεδρε; Μποροῦσα νὰ εἶχα σκοτώσει καὶ δέκα!....

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα

Δὶς Φάλτσου. — Πολὺ εὐχαρίστως νὰ σᾶς τραγουδήσω, ἀλλὰ εἶνε ἀργὰ καὶ μπορεῖ νὰ ἐνοχλήσωμε τοὺς γείτονας.

Οἰκοδεσπότης. — Δὲν βαυέστε! Αὐτοὶ ἔχουν ἕναν μαντρόσκυλο ποὺ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩ

Ἕνα γιγάντιο ἀνάγνωσμα πάθους, αἵματος καὶ φρίκης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Θεὲ μου, Θεὲ μου!... ἔλεγε ὁ Πέτρος. Τί μαθαίνω! Ἡ Λευκὴ ἀδελφή μου! Αἰ ναί... Τὼρα θὰ τὴν ἀγαπήσω!

—Μὲ θεωρεῖς καὶ τώρα ἔνοχο τοῦ ἐγκλήματος ποὺ ἀποδίδουν σὲ μένα; σὲ μένα, ποὺ εἶμαι ἀξιολύπητος μόνο γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω καὶ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ὁμολογήσω;

—Σᾶς λυπᾶμαι, ψιθύρισε ὁ Πέτρος. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην.

Σὲ συγχωρῶ. Καὶ τώρα πήγαινε πιὸ πέρα. Ὁ ἀνακριτὴς σὲ θέλει. Μπορεῖ νὰ ὑπωπτεύθῃ κι' ἐσένα... Σῶσε με, παιδί μου, σῶσε με... Σῶσε τὸ σπίτι μου, τὴν τιμή μου, τὴν τιμὴν τῆς Λευκῆς, εἶπε κλαίοντας ὁ Ζύλ.

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι! ἀπάντησε ὁ Πέτρος σὲ τόνο ἀποφασιστικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

I

Ὁ κ. Ἀθανάσιος Μπαμπελόν, ἔπειτα ἀπὸ τὰ δραματικὰ γεγονότα, ποὺ ἀφηγήθηκαμε, ξανάρχισε τὴ συνηθισμένη ἀλιευτικὴ ἀσχολία του.

Κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τὸν παρενοχλοῦσαν στὴν ἐκτέλεσι τοῦ σκοποῦ του, ποὺ ἦταν νὰ ἐγκατασταθῇ ἄφοβα κοντὰ στὴν τάφρο, ὅπου ἐπνίγηκε ὁ Μαυρίκιος ντὲ Μιρμὸν, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν σώσῃ, παρ' ὅλη τὴν προθυμία του.

Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν παρενοχλοῦσαν ἦσαν οἱ χωρικοὶ ποὺ ἔφθαναν ἐκεῖ, γεμᾶτοι περιέργεια γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα.

Πολὺ γρήγορα ὅμως ἡ περιέργεια αὐτὴ ἱκανοποιήθηκε καὶ οἱ χωρικοὶ ἔπαψαν νὰ ἔρχωνται.

Τότε, μιὰ μέρα, ὁ Φλανκὰρ διευθύνθηκε πρὸς τὸ ποτάμι τῆς Ὑδέτης, μὲ τὸ ἀγκίστρι στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα τεράστιο ψάθινο καπέλλο στὸ κεφάλι.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἀπαραίτητες προετοιμασίες του ἔρριξε τὸ ἀγκίστρι στὸ νερό, ψιθυρίζοντας.

—Ὁ κακόμοιρος ὁ μικρὸς θὰ διεσκέδαζε ὡραῖα ἐδῶ... Μὰ γιὰ στάσου. Τὸ ἀγκίστρι μου κάτι ἔπιασε.

Καὶ πραγματικὰ τὸ ἀγκίστρι φαινόταν πὼς κάτι εἶχε πιάσει, γιατὶ ἔκανε τὶς κινήσεις ἐκεῖνες ποὺ εἰδοποιοῦν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ψαρεύει ὅτι πρέπει νὰ προσέχῃ.

Ὁ Φλανκὰρ ἐκούνησε τὸ ἀγκίστρι του δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἐπάνω καὶ κάτω, ἀλλὰ ἐκεῖνο ἦταν πιασμένο.

—Καὶ ὅμως, ἐψιθύριζε ὁ Φλανκὰρ, μοῦ φαίνεται ὅτι κουνιέται. Θὰ τὸ τραβήξω ὅμως γιατὶ μπορεῖ νὰ εἶνε κανένα μεγάλο ψάρι. Ἂν δὲν εἶνε πολὺ βαρύ, ἴσως νὰ μὴν κοπῇ τὸ ἀγκίστρι.

Ἔτράβηξε. Αἰσθάνθηκε πραγματικὰ ὅτι τὸ βαρὺ ἀντικείμενο, ποὺ εἶχε πιάσει ἀνέβαινε.

Τέλος, τὸ ἀγκίστρι ἔφθασε ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά.

Ὁ Φλανκάρ, ἀφήνοντας κραυγὴ ἐκπλήξεως, παρὰ λίγο θ' ἄφηνε νὰ τοῦ πέσῃ τὸ ἀγκίστρι.

—Ὢ διάβολε, ἐφώναξε. Ἡ ἀξίνη.

Πραγματικὰ ἦταν ἡ ἀξίνη. Ὁ Φλανκὰρ τὴν ἐτράβηξε στὴν ὄχθη μὲ μεγάλη προσοχή.

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ τὴν ἐξέτασε.

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ὅμως δὲν ἐκράτησε πολύ.

Ἂν καὶ βρισκόταν μέσα στὸ νερό, ἦταν καινούργια. Κι' ἐπὶ πλέον ὁ Φλανκὰρ εἶδε στὴν ἄκρη τῆς λαβῆς ἕνα χαλκᾶ σὰν δακτυλίδι.

—Μήπως ἁρὰ γε ὁ κ. Πουλθερὲλ ἔχει, στ' ἀλήθεια, δίκηο καὶ ὁ Γιάννης Μὼρ εἶνε ἔνοχος; μουρμούρισε ὁ ἀστυνόμος.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὁ Φλανκὰρ, ἐπῆρε τὴν ἀξίνη κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸν πύργο ὅπου συνάντησε τὸν κ. Πουλθερέλ. Ἔβαλε τὴν ἀξίνη στὸ γραφεῖο του καὶ εἶπε.

—Κύριε ἀνακριτά, νὰ τί εὑρῆκα στὴν τάφρο.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐχαμογέλασε ἱκανοποιημένος γιατὶ τὸ εὕρημα αὐτὸ ἐπεβεβαίωνε μὲ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο τὶς ὑποψίες του. Ἐστράφηκε πρὸς τὸ Φλανκὰρ καὶ τοῦ εἶπε.

—Τελείωσε. Τὴν ἔχω τὴ θέσι στὸ Παρίσι. Ἀλλοιῶς θὰ πῇ ὅτι εἶμαι ἄτυχος.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ ἀνακριτὴς διέταξε νὰ τοῦ φέρουν στὸ γραφεῖο του τὸν ἐπιστάτη, ποὺ βρισκόταν, ὅπως καὶ ὁ Ζὺλ, στὶς φυλακὲς τῶν ὑποδίκων τῆς Ραμπουγιέ.

Τὸν ἀνέκρινε ἀμέσως.

—Ἐπιμένεις νὰ λὲς—τοῦ εἶπε—ὅτι δὲν ξέρεις τί ἔγινε ἡ ἀξίνη σου;

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ξέρω τίποτα, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης. Φαίνεται πὼς μοῦ τὴν ἔχουν κλέψει, ὅπως σᾶς εἶπα.

—Μήπως μετὰ τὸ ἔγκλημα τὴν ἐρρίξατε στὸ ποτάμι;

Ὁ δολοφόνος μπορεῖ νὰ τὸ ἔκανε αὐτό. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ δολοφόνο.

—Ἀναγνωρίζεις ὅτι ἡ ἀξίνη αὐτὴ εἶνε δική σου;

—Ποιὰ ἀξίνη;

—Αὐτὴ. Κύτταξὲ την καλά.

Καὶ ὁ κ. Πουλθερὲλ ἔδειξε τὴν ἀξίνη στὸ Γιάννη Μὼρ.

—Μάλιστα. Εἶνε ἡ δική μου, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης, κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ τὴν εὑρῆκα.

Τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε τὴν εὐχαρίστησι τοῦ οἰκονόμου χωρικοῦ ποὺ ξαναβρίσκε ἕνα πρᾶγμα πρώτης ἀνάγκης, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε χαμένο.

Τὸ παράξενο αὐτὸ συναίσθημα δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ παρατήρησε κι' ἐδοκίμασε μάλιστα καὶ μεγάλη ἔκπληξι.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Γιάννης Μὼρ ἐθεωρήθηκε ὑποπτος καὶ συνελήφθη, φαινόταν νὰ κρατᾷ τόσο φυσικὴ στάσι σὲ ὅλα, ὥστε ἔπειθε τοὺς πάντας γιὰ τὴν εἰλικρίνειά του.

Ὁ ἀνακριτὴς πάλι κ. Πουλθερὲλ ἦταν ἄνθρωπος ὀξυδερκὴς καὶ δὲν γελιώταν. Ἡ τελευταία του παρατήρησις στὴ στάσι τοῦ Γιάννη Μὼρ θὰ τὸν ἔκανε νὰ σκεφθῇ ἀργότερα.

Ὁ Γιάννης Μὼρ ἐπρόσθεσε, βλέποντας τὴν ἀξίνη του.

Ὑπὸ Ἰουλίου Μαρὺ

—Ἐσκούριασε λιγάκι, γιατὶ ἔμεινε τόσες μέρες μέσα στὸ νερό. Μὰ δὲν ἐχάλασε ἐντελῶς.

Ὁ κ. Πουλθερὲλ, θέλοντας νὰ δώσῃ στὸν χωρικὸ τὸ μέσον νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἀμηχανία του, εἶπε στὸ Μὼρ.

—Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εἶνε παράδοξο καὶ εἶνε πολὺ σοβαρὸ γιὰ σένα τὸ ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ δικαιολογήσῃς πῶς ἐχάθηκε ἡ ἀξίνη. Ἰσχυρίζεσαι ὅτι μεταχειρίσθηκες τὴν ἀξίνη ὅλη τὴν ἡμέρα-τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξετελέσθη τὸ ἔγκλημα. Εἶνε λοιπὸν ἀδύνατον νὰ σᾶς τὴν ἔκλεψαν. Αὐτὸ θὰ τὸ παρατηροῦσες ἀμέσως καὶ ὄχι τὴν ἄλλη μέρα, ὅπως εἶπες. Ἔλαβα πολλὲς πληροφορίες γιὰ σένα καὶ σοῦ ὁμολογῶ ὅτι οἱ πληροφορίες μου αὐτὲς εἶνε λαμπρὲς. Φαίνεται ὅτι εἶσαι ἀσθενὴς. Καταλαμβάνεσαι συχνὰ ἀπὸ δυνατὸ πυρετὸ κι' αὐτὸ σὲ κάνει νὰ φαίνεσαι ἄλλος ἀντ' ἄλλου καὶ σὲ ἐξωθεῖ σὲ παράξενες πράξεις. Ὅλος ὁ κόσμος ὅμως λέει ὅτι ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος ἱκανὸς γιὰ νὰ κάνῃς ἔγκλημα. Βλέπεις ὅτι δὲν σοῦ τὸ κρύβω. Ἀλλὰ τὸ συμφέρον μεταβάλλει πολλὲς φορὲς καὶ τοὺς πιὸ καλοὺς χαρακτῆρας. Εἶσαι φιλάργυρος. Καὶ δὲν βρίσκω ἀδύνατον νὰ εἶσαι ἔνοχος, ἂν ὁ κόμης σοῦ ὑποσχέθηκε νὰ σοῦ χαρίσῃ τὸ ὑποστατικό, π.χ., ἂν ἐκτελοῦσες τὰ ἐγκλήματα.

—Ὁ κόμης δὲν μοῦ ὑποσχέθηκε τίποτα, ἀπάντησε ὁ Γιάννης Μὼρ, ἀφοῦ δὲν εἶνε οὔτε αὐτὸς, οὔτε ἐγὼ ἔνοχος. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου. Τώρα ἐὰν ἀπατῶμαι καὶ ἂν ὁ κ. ντὲ Μιρμὸν εἶνε ἀληθινὰ δολοφόνος, πάλι ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι θὰ ἐνήργησε μόνος του, χωρὶς νὰ καταφύγῃ στὴ βοήθεια ἄλλου καὶ χωρὶς νὰ φέρῃ τὸ βάρος μιᾶς ἐγκληματικῆς συνεργείας ποὺ θὰ τὸν στενοχωροῦσε πολὺ τώρα. Ὅταν κανεὶς εἶνε ἱκανὸς νὰ σκέπτεται τέτοιες θηριωδίες, εἶνε ἐπίσης καὶ ἱκανὸς νὰ τὶς διαπράττῃ.

Βλέποντας τὸν ἀνακριτὴ κατὰ πρόσωπον ὁ Γιάννης Μὼρ, ἤσυχος καὶ χωρὶς ἴχνος ὀργῆς, εἶπε.

—Ὅσο γιὰ μένα, κύριε Πουλθερὲλ, μὴ διάζεσθε τόσο. Ἐπειδὴ σᾶς χρειάζεται ἡ ἐξήγησις ὡρισμένων πραγμάτων πρὶν μὲ ἀφήσετε ἐλεύθερο κι' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγησι αὐτὴ, προσπαθῆστε σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴν βρῆτε μόνος σας. Ἐγὼ τώρα ἔχω τὸν καιρὸ νὰ περιμένω στὴ φυλακὴ, γιατὶ ὁ κ. ντὲ Μιρμὸν μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μὲ βοηθήσῃ χρηματικῶς. Δὲν ἔχω, λοιπὸν, τίποτα νὰ φοβηθῶ. Ἡ φυλακὴ δὲν μὲ τρομάζει. Εἶμαι συνηθισμένος στὴ σκληραγωγία.

Ὁ κόμης ντὲ Μιρμὸν καὶ ὁ Γιάννης Μὼρ ἦσαν χωριστὰ φυλακισμένοι καὶ ἀπαγορευόταν κάθε ἐπικοινωνία μαζί τους.

Τὸ αὐστηρὸ αὐτὸ μέτρο δὲν εἶχε ἀρθῇ ἀκόμη.

Ὁ Ζὺλ ἔδινε πάντα τὶς ἴδιες ἀπαντήσεις στὸν ἀνακριτὴ κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἀνέκρινε.

—Εἶμαι ἀθῶος. Καὶ θεωρῶ ἀνάξιον τοῦ ἑαυτοῦ μου, δύο κακὴ ἰδέα κι' ἂν ἔχετε γιὰ μένα, νὰ καταθέχθῶ νὰ ὑπερασπισθῶ.

Ποτὲ ὁ ἀνακριτὴς δὲν εἶχε κατορθώσει ν' ἀκούσῃ τίποτα περισσότερο.

Ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ εἶχεν ἐλπίσει ὅτι ἡ ἀνάκρισις θὰ ἦταν εὔκολη καὶ ὅτι θὰ ἐτελείωνε γρήγορα, παρατήρησε ξαφνικὰ ὅτι ἐσταμάτησε στὸ δρόμο της μπροστὰ

σὲ ἀνυπέρβλητες δυσκολίες.

Ἡ φυλάκισις τοῦ κόμητος καὶ ἡ κατηγορία ποὺ τοῦ εἶχαν ἀποδώσει εἶχαν γίνει μεγάλο σκάνδαλο, παρ' ὅλον ὅτι ἦσαν ἄγνωστοι οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἀνακριτὴς ἀπήγγειλε τὴν κατηγορία.

Ὁ πύργος εἶχε ἐρημωθῆ καὶ φαινόταν ἀπαίσιος.

Μόνον ὁ ντὲ Τεβὰν ἐρχόταν, γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν τοῦ πύργου, ποὺ ἐπίστευε στὴν ἀθωότητα τοῦ Ζὺλ.

Μιὰ μέρα, ἡ Λευκὴ, ποὺ τὴν εἶδε στὸ πάρκο ντυμένη τὴν πένθιμη περιβολή της, τοῦ εἶπε.

—Κύριε ντὲ Τεβάν, δὲν θέλω νὰ γίνεται πιὰ λόγος γιὰ τὸν ἐρωτά μας, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πατέρας μου θεωρεῖται ὑποπτος ἐγκλήματος.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ ντὲ Τεβὰν ἀνέφερε στὸν Πέτρο Μοργκὰν τὶ τοῦ εἶχε πῆ ἡ Λευκὴ.

Ἡ συμφορὰ ποὺ εἶχεν ἐνσκήψει στὴν ἀθῶα αὐτὴ κοπέλλα, συνέσφιξε ἀκόμα περισσότερο τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς τῶν δυὸ νέων.

Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ Πέτρος, τώρα, μὲ τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀπίστευτης ἀποκαλύψεως ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ κόμης, ἐπιθυμοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ μαρκησίου κάθε ἴχνος ζηλοτυπίας καὶ παραφορᾶς ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ἄλλοτε.

Τώρα, ποὺ ἀνεγνώριζε ὅτι ἦταν ἀδύνατον πιὰ ν' ἀγαπᾶ μὲ ἔρωτα τὴ Λευκὴ, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ μὲ τὴν πιὸ τρυφερὴ ἀδελφικὴ στοργὴ, θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχὴς ἂν τὸ πάθημα τοῦ κόμητος δὲν ἔρριχνε αὐτὸν, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφή του, στὴν πιὸ βαθειὰ λύπη.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ ντὲ Τεβὰν τοῦ εἶπε ὅλ' αὐτά, τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν ἔφερε σὲ μιὰ ἀπόμερη περιὰ τοῦ πάρκου καὶ τοῦ εἶπε.

—Κύριε ντὲ Τεβάν, θέλω νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἀπὸ τώρα μπορεῖτε νὰ ἔχετε πλήρη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.

Καὶ ὅταν συνάντησαν τὴ Λευκὴ, τῆς εἶπε, μὲ τόνο ποὺ κατέπληξε τὸ μαρκήσιο καὶ συνεκίνησε ἐκείνην.

—Ἀναλαμβάνω, Λευκὴ, νὰ σώσω τὸν πατέρα σας καὶ πιστεύω πὼς θὰ τὸν σώσω.

—Ξέρετε τίποτα;

—Τίποτα.... Ὑπάρχει ὅμως ἕνα μυστικὸ, τὸ ὁποῖον θ' ἀποκαλύψω. Τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικὸ περιβάλλει ἐμᾶς ὅλους καὶ ἀποτελεῖ ἕνα φοβερὸ δρᾶμα, τοῦ ὁποίου οἱ δυὸ πράξεις μονάχα εἶνε ὁ θάνατος τοῦ βαρώνου Κρέβκερ καὶ τοῦ Μαυρικίου. Δρᾶμα, ποὺ δὲν ἐτελείωσεν ἴσως ἀκόμα καὶ στὸ ὁποῖον πολὺ πιθανὸν κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ λάβωμε μέρος.

—Πέτρο, ὑποπτεύεσθε τίποτα;

—Πραγματικὰ, εἶπε ὁ ντὲ Τεβάν. Τὰ λόγια σας, ἔχουν κάποια σημασία ποὺ δέν μποροῦμε νὰ ἐννοήσωμε. Μιλῆστε, λοιπὸν, κύριε Μοργκάν. Ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω, ἂν μὲ χρειασθῆτε.

Ὁ Πέτρος ὅμως, δεσμευόμενος ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸν κόμητα, ἀπάντησε.

—Ὄχι, ἀπατᾶσθε. Δὲν ξέρω τίποτα.

Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ἐνεργήσῃ μόνος, χωρὶς νὰ φανερώσῃ σὲ κανένα τὸ μυστικὸ ποὺ ἤξερε αὐτὸς καὶ ὁ Ζὺλ.

Ἡ Λευκὴ καὶ ὁ ντὲ Τεβὰν δὲν ἐπέμειναν.

—Ὁ Τεβὰν ὅμως ἐνόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρότασί του.

—Μὴ μὲ λησμονεῖτε, Πέτρο, ἂν ὑπάρχῃ καμμιὰ ἐπιχείρησις ἐπικίνδυνος.

—Ὡς πρὸς αὐτὸ, σᾶς ὑπόσχομαι, μαρκήσιε, ἀπάντησε ὁ Πέτρος.

Ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες βασάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ ἕνα σχέδιο.

Ἡ Λευκὴ δὲν ἦταν κόρη τοῦ κόμητος.

Τὶ μυστήριο, ἄραγε, ἔκρυβε τὸ μυστικὸ αὐτό;

—Ὄχι μονάχα ὁ κόμης δὲν ἦταν πατέρας τῆς Λευκῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ Μαργαρίτα δὲν ἦταν μητέρα της. Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἀγνοοῦσε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Κατάστασις ἀρκετὰ περίπλοκη καὶ ἀκατανόητη.

Ἡ Λευκὴ ἦταν ἀδελφὴ τοῦ ἴδιου, τοῦ Μοργκάν.

Νά, λοιπόν, γιατὶ ἀνετράφη κοντὰ της καὶ νὰ ὁ λόγος τῆς ἀπείρου στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως ποὺ αἰσθανόταν πρὸς τὴν ὡραία κι' εὐγενικὴ αὐτὴ κόρη.

Ἀλλὰ ποιοὶ, λοιπὸν, ἦσαν οἱ γονεῖς των; Οἱ γονεῖς τῆς Λευκῆς καὶ αὐτοῦ; Ἐζοῦσαν, ἄραγε, ἀκόμα ὁ πατέρας τους καὶ ἡ μητέρα τους;

Θὰ τοὺς ἔβλεπαν ἄραγε ποτὲ;

Πόσα ἐρωτήματα χωρὶς ἀπάντησι;

Πόσα μυστήρια;

Ὤ; ἂν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὸν κόμητα στὴ φυλακὴ του καὶ ἂν αὐτὸς δεχόταν νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκμυστήρευσι ποὺ εἶχεν ἀρχίσει μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀλλὰ δυστυχῶς κάθε ἐπικοινωνία μὲ τὸν κόμητα ἦταν ἀπαγορευμένη.

Ἔπρεπε, λοιπὸν, νὰ περιμένῃ.

Τὶ νὰ κάνῃ;

Ποῦ νὰ βρῇ φῶς γιὰ νὰ διαλύσῃ τὸ πυκνὸ αὐτὸ μυστήριο;

Ματαίως ἀναζητοῦσε.

Κι' ἐνῶ τὸ πνεῦμα του βυθιζόταν σὲ χάος, γιατὶ σκεπτόταν τὰ καθέκαστα τοῦ φόνου τοῦ Κρέβκερ καὶ τοῦ Μαυρικίου, ἐθυμήθηκε καὶ τὸν Ἀθανάσιο Μπαμπελὸν κι' ἐσκέφθηκε τί μέρος, ἄραγε, νὰ εἶχε λάβει ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος στὰ τρομερὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ἐκτυλιχθῆ.

Διέκρινε μιὰ παράξενη πονηριὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο κι' ὑποπτεύόταν ὅτι, κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ ἁλιέως, κρυβόταν ἄλλο πρόσωπο.

Εἶχε προσέξει ὅτι ὁ κ. Πουλβερὲλ εἶχε ἀκούσει ἐπανειλημμένως μὲ προσοχὴ τὶς παρατηρήσεις του.

Τέλος, εἶχε δοκιμάσει ἔκπληξι βλέποντας ὅτι ὁ κ. Ἀθανάσιος Μπαμπελὸν δὲν ἀποχωριζόταν οὔτε ἕνα βῆμα ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ, τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν σκιὰ του καὶ ἦταν παρὼν σὲ ὅλες τὶς ἀνακριτικὲς πράξεις.

Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἔνδειξις τιμῆς πρὸς ἕναν ἁπλὸ ἁλιέα καὶ ὁπωσδήποτε μαρτυροῦσε μιὰ περίεργη ἀνοχὴ τοῦ δικαστοῦ ἀσυμβίβαστη πρὸς τὰ δικαστικὰ ἔθιμα.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε κάτι ἄλλο παρὰ ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται, εἶπε ὁ Πέτρος κάνοντας ὅλες αὐτές τὶς σκέψεις.

Ἀλλὰ πῶς νὰ μάθω τὶ εἶνε;

Ἡ τύχη τὸν ἐβοήθησε.

Μιὰ ἡμέρα εἶδε τὸν Καραντὲκ νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν κ. Ἀθανάσιο Μπαμπελὸν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Τοὺς κατεσκόπευσε καὶ εἶδε ὅτι ἡ συνομιλία τους διαρκοῦσε πολλὴ ὥρα.

Αὐτὸ ἔβαλε εἰς ἐνέργειαν τὴ φαντασία του.

Ἐσκέφθηκε, λοιπὸν, πῶς δὲν θὰ ἦταν αὐτὸς μόνος ποὺ ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτος τοῦ κόμητος πρὸς τὴ Λευκὴ.

Κι' ἀπόδειξις ἦταν ἡ ἐκμυστήρευσις τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ ποὺ εἶχε γίνει στὸν ἀνακριτὴ.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶχε λάβει, γνῶσιν τοῦ πράγματος;

Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἔφθασε μέχρι τοῦ ἀνακριτοῦ;

Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ Πέτρος, πῶς τὸ εἶχε μάθει.

Δὲν τὸ εἶχε μάθει ἀπὸ τὰ χειρόγραφα ποὺ εἶχε παρασύρει ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος;

Καὶ ἄραγε αὐτὸς εἶχε βρῇ ὅλ' αὐτὰ τὰ χειρόγραφα;

Δὲν ἦταν πιθανὸν νὰ εἶχαν μείνει καὶ ἄλλα στὸν κῆπο;

Καὶ τὰ ἄλλα αὐτὰ χειρόγραφα δὲν μποροῦσε, ἄραγε, νὰ εἶχαν πέσει στὰ χέρια κανενὸς ἐχθροῦ τοῦ κόμητος;

Πραγματικὰ ὁ Καραντὲκ τὰ εἶχεν ἀναζητήσει καὶ εἶχε ρωτήσει μάλιστα τὸν Πέτρο ἂν εἶδε τὰ χειρόγραφα αὐτὰ στὸν κῆπο.

Ὁ Πέτρος θυμῶταν τὴ σκηνὴ ἐκείνη καὶ ἀπέδιδε σ' αὐτὴν μεγάλη σπουδαιότητα, γιατὶ ἔτσι ἀποδεικνύόταν ὅτι ὁ ἄλλος ποὺ ἤξερε τὸ μυστικὸ ἦταν ὁ γέρος ναυτικὸς.

Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ δυὸ σκέψεις ἐναντίον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς. Πρῶτον ὅτι ὁ Καραντὲκ ἐθεωρεῖτο ἄνθρωπος πολὺ ἀφοσιωμένος στὸν κόμητα ντὲ Μιρμὸν καθὼς καὶ στὸν βαρῶνο Κρέβκερ.

Ποιὸς, λοιπὸν, μποροῦσε νὰ εἶνε ὁ λόγος τῆς ἀπίστου αὐτῆς διαγωγῆς;

Νὰ ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἀμφιβολίας.

Ἀλλὰ κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Καραντὲκ δὲν ἤξερε νὰ διαβάζῃ. Σὲ ποιὸν, λοιπὸν, κατέφυγε; Αὐτὸς ἦταν ὁ δεύτερος λόγος.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία ὁ Πέτρος ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι.

—Θὰ τὰ ἔδινε στὸν Ἀθανάσιο Μπαμπελὸν κι' αὐτὸς πάλι θὰ τὰ ἐφανέρωνε στὸν ἀνακριτὴ. Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο ἔκαναν αὐτὴ τὴν ἐνέργεια, ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Μοργκὰν, λοιπὸν, σκεπτόταν πολὺ ὀρθῶς.

Δὲν τοῦ ἔμενε τώρα παρὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν Καραντὲκ στὴν τιμιότητα τοῦ ὁποίου εἶχε ἐμπιστοσύνη καὶ ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ δυσκολευόταν ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί του.

Τὸν συνάντησε, λοιπὸν, τὴν ἴδια μέρα ποὺ τὸν εἶχε δῆ νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Μπαμπελὸν.

—Καραντὲκ, δυὸ λέξεις τοῦ εἶπε.

—Στὰς διαταγάς σας, κύριε Μοργκὰν. Ξέρετε ὅτι καὶ στὴν φωτιὰ μπορῶ νὰ πέσω γιὰ σᾶς!

—Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ ζητήσω τόσο σπουδαῖα πράγματα.

—Μιλῆστε, κύριε Μοργκάν.

—Γνωρίζετε τὸν Ἀθανάσιο Μπαμπελὸν;

—Ἀθανάσιο Μπαμπελὸν; Ὄχι, δὲν τὸν ξέρω. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ συνομιλοῦσατε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

—Μπᾶ ! Αὐτὸν λέτε Ἀθανάσιο Μπαμπελὸν; Γιατὶ;

Ἔτσι ὀνομάζεται. Ἔτσι τουλάχιστον μοῦ εἶπε.

—Αὐτὸς; Εἶνε πολὺ ἀνόητος ὁ ψεύτης γιὰ νὰ δυσπιστῇ πρὸς ἐσᾶς. Αὐτὸς ὀνομάζεται Φλανκάρ.

—Φλανκὰρ; εἶπε ὁ Πέτρος, στὸν ὁποῖον τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦταν ἄγνωστο. Μὰ τότε γιατὶ μὲ γέλασε;

Ὁ Καραντὲκ ἔγινε κατακόκινος.

Κατάλαβε ὅτι εἶχε βιαστῆ πολὺ νὰ μιλήσῃ καὶ ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ συμμάχου του Ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ. Κι' ἐπῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του.

—Εἶνε ὁ ἀστυνόμος τῆς Ραμπουγιὲ, εἶπε. Δὲν ἦταν σωστὸ νὰ σᾶς τὸ ἀποκαλύψω, ἀλλὰ ἀφοῦ ἄρχισα θὰ σᾶς τελειώσω τὶς ἀποκαλύψεις μου. Κι' ἔπειτα πιστεύω πὼς δὲν θὰ δείξετε ὅτι τὸ ξέρετε καὶ μάλιστα μπροστά του.

Αὐτὸ εἶνε. Καὶ τώρα χαίρετε, κύριε Μοργκάν.

Ὁ Πέτρος τὸν ἐκράτησε.

—Σταθῆτε, Καραντὲκ, τοῦ εἶπε. Δὲν μοῦ εἴπατε ἀρκετὰ καὶ πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα.

Τώρα πιὰ ὁ ναυτικὸς τὰ ἔχασε. Ἐδοκίμασε νὰ πῇ ψέματα κι' ἐτραύλισε.

—Μὰ δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο, κύριε Μοργκὰν... Σᾶς ὁρκίζομαι.

—Γιατὶ, Καραντὲκ, θέλετε νὰ κρυβόσαστε ἀπὸ μένα; Τὶ ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τάχα; Νομίζω πὼς ἀξίζω τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Ἔχω τὴν ἰδέα, Καραντὲκ, ὅτι κι' ἐσεῖς συντελέσατε στὴ φυλάκισι τοῦ κόμητος.

—Δὲν φταίω ἐγὼ, κύριε Μοργκὰν, στὴν τιμὴ μου. Δὲν φταίω ἐγὼ.

—Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα. Λοιπὸν, τὸ ὁμολογεῖτε;

—Ναί, τὸ ὁμολογῶ. Ὤ, ἂν ἤξερα, δὲν θ' ἀνακατευόμουν καθόλου σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

—Ἂς μιλήσουμε καθαρὰ, Καραντὲκ. Ἐσεῖς ἐδώσατε στὸν ἀστυνόμο τὰ χειρόγραφα ποὺ πετάξανε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ κόμητος καὶ τὰ ὁποῖα ἔκαναν τὸν ἀνακριτὴ νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ὁ κ. ντὲ Μιρμὸν διέπραξε τὰ δυὸ ἐγκλήματα;

—Ναί, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὄχι. Ἀλλὰ εἶμαι περίεργος νὰ μάθω πῶς τὰ ξέρετε ὅλ' αὐτά.

—Τὰ ξέρω γιατὶ δὲν ἦσαν μόνο τὰ χειρόγραφα ποὺ εὑρήκατε σεῖς.

—Ναί, ἦσαν καὶ ἄλλα.

—Καὶ αὐτὰ τὰ ἄλλα τὰ εὗρῆκα ἐγώ.

—Ἀ! τώρα καταλαβαίνω. Λοιπὸν ξέρετε.....

—Ξέρω ὅτι θὰ ξέρετε κι' ἐσεῖς. Ὅτι ὁ κόμης κρύβει στὴν καρδιὰ του ἕναν ἔρωτα ἁμαρτωλὸ ἀν δώσωμε πίστι στὰ φαινόμενα.

—Ἀ! κύριε Πέτρο, ποιὸς θὰ τὸ ἐπίστευε.

—Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ἐπίστεψα πρὸς στιγμὴν.

—Λοιπὸν, ἐμάθατε ἄλλο τίποτα;

—Ὁ κ. ντὲ Μιρμὸν εἶνε ἀθῶος ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατηγορία ποὺ τοῦ ἀποδίδουν.

Ἐν πρώτοις ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκα, εἶπε ὁ Καραντὲκ, ὅτι ὁ κ. κόμης μποροῦσε νὰ εἶνε ἔνοχος αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων. Ἔλεγα πὼς ἐδῶ συμβαίνει κάποιο πρᾶμα, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω. Ἂν ἔχετε, λοιπόν, ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητος τοῦ κ. ντὲ Μιρμὸν, πρέπει νὰ πᾶτε νὰ τὸ πῆτε στὸν κύριο Φλανκὰρ κι' ἐκεῖνος πάλι θὰ πάῃ νὰ τὸ πῇ στὸν ἀνακριτὴ, ποὺ θ' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν κ. κόμητα.

—Δυστυχῶς, δὲν ἔχω ἀποδείξεις. Πιστεύω, ὅμως, ὅτι θὰ τὸν πείσω διὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ κόμητος. Ἂν θέλατε νὰ μὲ δδηγήσετε στὸν ἄνθρωπο αὐτό.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, κύριε Μοργκάν. Παρ' ὅλο ποὺ ὁ κ. Φλανκὰρ εἶνε μανιώδης γιὰ τὸ ψάρεμα καὶ μολονότι εἶνε περασμένη ἡ ὥρα, φαντάζομαι νὰ τὸν συναντήσωμε στὸν ποταμό.

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες διευθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος Μαρεσιώ, ὅπου συνήντησαν τὸν ἀστυνόμο Φλανκὰρ φαρεύοντα.

Ὁ Φλανκάρ, ἅμα ἀντίκρυσε τὸν Πέτρο Μοργκάν, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πλησιάζοντάς τον τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

Ὁ Πέτρος ὅμως, τὸν κύτταξε στὰ μάτια, καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινε ὁ Φλανκάρ, τοῦ εἶπε:

—Κύριε, σᾶς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων γιὰ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ δείξατε κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ θανάτου τοῦ Μαυρικίου, ἀλλὰ προτοῦ σφίξω τὸ χέρι σας, διότι δὲν ἀγνοῶ ποιὸς εἶστε, θέλω νὰ μιλήσω λίγο μαζί σας.

—Λέγετε, κύριε Μοργκάν, εἶπε ὁ Φλανκάρ, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ ἀπὸ τὴν στάσι τοῦ Πέτρου. Θὰ ἐθεώρουν τὸν ἑαυτό μου εὐτυχῆ, ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Ὁ Πέτρος Μοργκάν, βύθισε τὰ βλέμματά του στὰ μάτια τοῦ Φλανκὰρ καὶ μὲ ἐπίσημη καὶ σταθερὴ φωνὴ τοῦ εἶπε:

—Κύριε, ὁ κόμης ντὲ Μιρμὸν εἶνε ἀθῶος.

Ὁ ἀστυνόμος στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λέξεων, ποὺ δὲν τὶς περίμενε καθόλου, ἔμεινε λίγο σκεφτικὸς καὶ μετὰ εἶπε:

—Καὶ τί σᾶς κάνῃ νὰ πιστεύετε αὐτὸ ποὺ λέτε;

—Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ τοὺς λόγους ποὺ μὲ ἀναγκάζουν νὰ πιστεύω στὴν ἀθωότητα τοῦ κόμητος... ἀλλὰ μοῦ ἀπαγορεύεται νὰ τὸ κάμω.

Ὁ Φλανκὰρ στὴ δεύτερη αὐτὴ πάντησι ξαφνιάστηκε καὶ κυττῶντας ἐρωτηματικὰ τὸν συνομιλητή του, τοῦ εἶπε:

—Δὲν σᾶς ἐννοῶ καθόλου.

—Δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς πῶ περισσότερα. Πάντως, ἔχω νὰ σᾶς πῶ ὅτι στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ πρέπει νὰ ἐνεργήσετε μὲ πολλὴ προσοχή. Δὲν ἀμφισβητῶ ὅτι ἐνεργήσατε μὲ ἀρκετὴν νοημοσύνην. Ἐχρειάσθη ἕνα, ἀσήμαντο, τυχαῖο γεγονὸς νὰ σᾶς κάμῃ νὰ σχηματίσετε τὴ γνώμη ποὺ σχηματίσατε, διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι πρὶν σᾶς δώσῃ ὁ Καραντὲκ τὰ χειρόγραφο τοῦ κόμητος, αἱ ὑποψίαι σας δὲν εἶχαν ἐγερθῆ ἐναντίον τοῦ κόμητος καὶ οὔτε κὰν τὸν ὑποπτεύσαστε

—Κύριε, εἶπε ὁ Φλανκάρ, ἐνῶ ἔρριχνε βλέμμα δυσφορίας πρὸς τὸν Καραντέκ, ποὺ τὸν εἶχε προδώσει, ὅταν πρόκειται κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ τὸν πατέρα γιὰ τὸ φόνο τοῦ παιδιοῦ του, ἀνοίγει τὰ μάτια του προηγουμένως. Θεωρῶ καθῆκον μου δὲ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν θὰ σᾶς πιστεύω σὲ ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῆτε, ἂν δὲν μοῦ φέρετε προηγουμένως ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητος τοῦ κόμητος, τόσο πιθανάς, ὅσο καὶ αἱ ἀποδείξεις περὶ ἐνοχῆς του.

— Καλά. Ἂς συνεχίσωμεν ὅμως ἐπὶ πραγμάτων κι' ὄχι ἐπὶ συμπερασμάτων. Διεπράχθησαν δύο ἐγκλήματα. Ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἔχετε ἀποδείξεις ἐνοχῆς τοῦ κόμητος. Εἶνε ἄρα γε ἀποδείξεις τῶν ἐγκλημάτων τούτων. Ὄχι. Ἀνακαλύψατε ὅτι ὁ κόμης ἀγαποῦσε τὴν θυγατέρα του Λευκὴ μὲ ἔρωτα ἔνοχον, τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτό. Καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ συμπεραίνεται ὅτι ὁ κόμης ἐφόνευσε τὸν βαρῶνο Κρέβκερ καὶ τὸν Μαυρίκιο, τὸν ὁποῖο τόσο πολὺ ἀγαποῦσε καὶ ἐλάτρευε. Εἶνε λογικὸν αὐτό;

—Λογικώτατον κατὰ τοῦτο. Διότι ἂν δὲν ἐγίνοντο τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγκλήματα, ἡ Λευκὴ ντὲ Μερμὸν θὰ ἔμενε ἀπόκληρος ἐνῶ κατόπιν τῶν γενομένων ἐγκλημάτων ἐγένετο κληρονόμος τῆς τεραστίας περιουσίας τοῦ βαρώνου Κρέβκερ.

—Ἄ, αὐτὸ ἐνομίσατε γιὰ σκοπὸ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν;

—Μάλιστα, κύριε, θρῆτε κάποιον ἄλλον καὶ γὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ παραδεχθῶ ὅ,τι θὰ μοῦ πῆτε.

Ὁ Φλανκὰρ ὅμως ἐνῶ μιλοῦσε, ἑτοίμαζε ταυτοχρόνως καὶ τὶς ἀποσκευές του.

Ἦταν πιὰ ἕτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ.

—Ἂν δὲν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα παραπάνω, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μ' ἐμποδίζετε περισσότερο καὶ θὰ σᾶς εἶμαι λίαν ὑπόχρεος ἂν μάλιστα δείξετε περισσότερη ἐχεμύθεια ἀπὸ τὸν Καραδὲκ γιὰ τὴν ταὐτότητά μου.

Ὁ Καραδὲκ μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομά του ἐκοκκίνησε, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε τίποτα.

Ἦταν πράγματι ἄξιος αὐτῆς τῆς λογικῆς.

Ὁ Φλανκὰρ ἐχαιρέτησε τὸν γλύπτη ἀλλὰ ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ

Ὁ Μοργκὰν ὑπέφερε τρομερά.

Τί νὰ πῇ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κλονίσῃ τὴν πεποίθησι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Ὅλα τὰ φαινόμενα ἦσαν ἐναντίον τοῦ κόμητος, ὁ δὲ Φλανκὰρ ἐστήριζε τοὺς συλλογισμούς του πάνω σ' αὐτὰ τὰ φαινόμενα.

Ὁ Μοργκὰν λοιπὸν ἦταν πάρα πολὺ ἀνήσυχος.

Ἡ τύχη τοῦ κόμητος πιθανὸν νὰ ἐξαρτᾶτο ἀπὸ κεῖνα ποὺ θὰ ἔμελλε νὰ εἴπῃ, δὲν μποροῦσε ὅμως αὐτὸς νὰ φανερώσῃ στὸν ἀστυνόμο τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεως τῆς Λευκῆς.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν ἄδεια τοῦ κόμητος, ἐνῶ αὐτὸς τοῦ τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει.

— Κύριε, εἶπε λοιπὸν μὲ συγκίνησι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Καραδὲκ σᾶς ἔδωκε τὸ χειρόγραφο ἐκεῖνο, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάσι τῆς κατηγορίας κατὰ τοῦ κόμητος, ἐνεργήσατε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ κόμης ἦταν ἔνοχος. Λοιπόν, σᾶς ἐρωτῶ, μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ ἐνάντιον;

»Μπορεῖτε νὰ λησμονήσετε καὶ νὰ προβῆτε σὲ μιὰ δεύτερη ἀνάκρισι ἀνεξάρτητο τῆς πρώτης, σὰν νὰ μὴν ξέρατε τίποτα ἀπὸ ὅσα γνωρίζατε πρίν;

»Μπορεῖτε νὰ λησμονήσετε ὅλα, οὕτως ὥστε νὰ ἐνεργήσετε τὴν ἀνάκρισί σας μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ κόμης εἶνε ἀθῶος;

—Μοῦ ζητᾶτε κάτι τὸ πολὺ παράδοξο, κύριε, εἶπε ὁ Φλανκάρ. Μὲ φέρετε στὴν θέσι ἑνὸς δικαστοῦ ὁ ὁποῖος ἀφοῦ κατεδίκασε κάποιον κατηγορούμενο εἰς θάνατο, ἔπειτα ἀμέσως μεταβάλλει σκέψι καὶ ἀδιαφορεῖ γιὰ ὅλα καὶ τὸν ἀνακηρύττει πάλι ἀθῶο.

—Πράγματι, κύριε, αὐτὴ εἶνε ἡ θέσις σας, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ δὲν ἐμποδίζεσθε νὰ τὸ κάμετε γιατὶ εἶνε μιὰ ἁπλὴ δοκιμή, καὶ αὐτὸ θὰ μείνῃ μυστικὸ μεταξύ μας. Αὐτὸ ποὺ θὰ κάνετε, κύριε Φλανκάρ, θὰ τὸ κάνετε ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, διότι ὁ κύριος ντὲ Μιρμὸν εἶνε ἀθῶος.

—Ὄχι, κύριε, εἶνε ἔνοχος. Αὐτὴ εἶνε ἡ πεποίθησίς μου.

—Ἄ, ἂν ξέρατε ὅσα ξέρω ἐγώ.

—Τί; εἶπε ὁ ἀστυνόμος, γυρίζοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι.

—Ἄ, δὲν μπορῶ, τίποτα νὰ πῶ. Δὲν εἶμαι παιδί, κύριε, καὶ μιλῶ πρὸς ἄνδρα —πρὸς ἄνδρα μάλιστα τοῦ ὁποίου ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὸ Μαυρίκιο προσείλκυσε ἀμέσως τὴ συμπάθειά μου. Ἀκούσατέ με λοιπόν, κύριε, καὶ σκεφθῆτε πρὸ πάντων καλὰ ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ καταχρασθῶ τῆς καλωσύνης σας γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ καὶ τὴν τιμὴ τοῦ κόμητος, τὸν ὁποῖο ἀγαπῶ.

—Μοῦ κεντήσατε τὴν περιέργεια. Τὸ ὁμολογῶ. Σᾶς λέγω δὲ καὶ τὸ ἑξῆς, πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς προσφέρω μιὰ ἐκδούλευσι.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε. Μάθετε λοιπόν, ὅτι τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἀνακριτὴς ἔφερνε τὸν κόμητα ἀντιμέτωπο μὲ τὸ πτῶμα τοῦ Μαυρικίου, ὁ κόμης ἐψιθύριζε στὸ αὐτί μου μερικὲς λέξεις ποὺ δὲν τὶς ἄκουσε κανεὶς ἄλλος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐρχόμενον)

Ὁ Φλανκὰρ τράβηξε τὸ ἀγκίστρι καὶ ἀπὸ τὸ ποτάμι ξεπρόβαλε ἡ ἀξίνη τοῦ Γιάνη Μὸρ.

Τὸ αἴνιγμα τῆς κομμένης κεφαλῆς

(Αὐτοτελὴς περιπέτεια)

Ἦταν ἡ πέμπτη πρωϊνὴ ποὺ οἱ δύο ξενύχτηδες, ὁ Ζὰκ καὶ ὁ Φλὶπ γυρίζανε μεθυσμένοι στὸ σπίτι.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς κάναμε λάθος στὸ δρόμο, εἶπε ὁ ἕνας.

— Ἀφοῦ πηγαίνομε μαζί, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν χάσωμε. Ἅμα τὸν χάσω θὰ τὸν βρῇς ἐσύ, κι' ὅταν τὸν χάσῃς ἐσὺ θὰ τὸν βρῶ ἐγώ...

— Καὶ ποῦ βρισκόμαστε τώρα;

— Νά, μπροστὰ στ' αὐτὸ τὸ μπάγκο.

— Τότε ἂς καθήσωμε.

Ἐκάθησαν.

— Φλίπ, ὁ πάγκος εἶνε μαλακός.

— Ὁ δικός μου εἶνε σκληρός.

—Τότε ἄλλος εἶνε ὁ δικός σου.

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς εἶνε ὁ ἴδιος.

Τὰ χέρια τοῦ Φλὶπ ἐψαχούλευαν νὰ πιάσουν κάτι ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰ καθήσῃ.

— Ζάκ, ἕνα δέμα.

— Μὲ μπουκάλες;

— Νὰ τ' ἀνοίξωμε;

Πάντοτε ψαχουλεύοντας ἀνοίξανε τὸ δέμα καὶ μέσα στὸ σκοτάδι τὰ χέρια τους ἀγγίσανε κάτι τὸ μαλακό.

Ἔφεγγε στὰ καλά, τὰ μάτια τους μποροῦσαν νὰ διακρίνουν τὶ περιεῖχε τὸ δέμα καὶ τί πιάνανε τὰ χέρια τους.

Ἕνα κεφάλι. Ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι παραμορφωμένο, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, καταματωμένο.

— Φλίπ, εἴμαστε μεθυσμένοι.

— Ἐγὼ ξεμέθυσα! Καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε;

— Νὰ πᾶμε σπίτι μας.

— Μ' αὐτὸ ἐδῶ;

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε...

Καὶ οἱ δυὸ ὄρθιοι πάνω ἀπὸ τὸ κομμένο κεφάλι συζητοῦσαν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν.

Δὲν ἐπέρασε ὅμως πολὺ κι' ἕνας ἀστυφύλακας περνοῦσε μὲ τὸ ποδήλατό του.

— Γρήγορα στὰ σπίτια σας...

— Μόνοι;

— Μήπως θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

— Καὶ τὸ κεφάλι;

— Ποιὸ κεφάλι;

— Δὲ βλέπεις τὸ κεφάλι αὐτὸ στὸ μπάγκο;

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ Φλὶπ καὶ ὁ Ζὰκ εἶχαν ἐντελῶς ξεμεθύσει. Περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐπισταμένη ἀνάκρισι τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ ἀστυνόμος ἄνοιξε ὁλόκληρο τὸ δέμα.

Ἕνα κεφάλι — δυὸ χέρια — δυὸ πόδια — τὸ κορμὶ στὰ δύο.

Οὔτε καρδιά, οὔτε σπλάχνα.

Τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα ἀναστάτωσε τὴν πρωϊνὴ αὐτὴ ὥρα ὅλους τοὺς δικαστικοὺς καὶ τὸν ἰατρὸ νάρθοῦν νὰ ἐξετάσουν αὐτὸ τὸ στυγερὸ ἔγκλημα.

Ὁ Φλὶπ καὶ ὁ Ζὰκ ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι νὰ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦνε. Ἀπὸ τὰ σπίτια τους ὅμως ὁ καθένας εἰδοποίησε, πρὶν πλαγιάσῃ, τὴν ἐφημερίδα του γιὰ τὸ ἔγκλημα κι' ἔτσι σὲ μιὰ ἔκτακτη πρωϊνὴ ἔκδοσι ὅλο τὸ Παρίσι ἤξερε τὸ γεγονός.

ΠΟΙΟΣ ΝΑ ΕΙΝΕ;

— Ποιὸς ἐκεῖ;

— Ἐδῶ; Τὸμ Κόξ.

— Εὐτυχῶς ποὺ σᾶς βρίσκω στὸ Παρίσι, κύριε Κόξ. Ἐδῶ, διευθυντὴς τῆς «Ζουρνάλ». Ἤθελα νὰ σᾶς ἀπασχολήσω γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐφημερίδος μου, κύριε Κόξ. Εὑρέθη ἕνα τεμαχισμένο πτῶμα χωρὶς ταυτότητα. Ἂν θέλατε νὰ δουλέψετε γιὰ τὴν ἐφημερίδα μου.

— Εὐχαρίστως.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ Κόξ μπῆκε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

Ὁ ἰατροδικαστὴς ἐξήταζε τὰ διάφορα κομμάτια καὶ τέλος ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ τεμαχισμὸς ἔγινε τὴ νύχτα. Ὅτι τὰ κομμάτια δὲν ἔδειχναν πουθενὰ ὅτι γίνηκε προηγουμένως φόνος καὶ ὅτι ἐπειδὴ θύηκε ἡ καρδιὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα σπλάχνα, ἀσφαλῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ εἶχε δηλητηριασθῆ προηγουμένως.

Τότε ὁ Κόξ ἐπενέβη.

— Ἐκυττάξατε καὶ τὸ κρανίο, κύριε ἰατρέ; Μήπως καμμιὰ ἐγκεφαλικὴ συμφόρησι;

— Ἔχετε δίκηο.

Πράγματι ὁ ἰατρὸς σὲ δυὸ λεπτὰ δήλωσε, ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ τέτοιο πρᾶγμα.

Τὰ κομμάτια πῆγαν στὸ νεκροτομεῖο πρὸς ἔκθεσιν καὶ ἀναγνώρισιν καὶ οἱ ἐφημερίδες βρῆκαν θέμα νὰ τροφοδοτήσουν τοὺς ἀναγνῶστες τους.

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα, δύο, ἕνας μῆνας. Τίποτα δὲν εἶχε ἀκόμα ἀνακαλυφθῆ καὶ ἡ ἀστυνομία ἦταν ἕτοιμη νὰ θέσῃ τὴν ὑπόθεσι στὰ ἀρχεῖα της.

Ὅλες οἱ πιθανότητες εἶχαν ἐξαντληθῆ ἀπὸ τὸν Τὸμ Κόξ, ἀκόμα καὶ ἡ περίπτωσις ὅτι μποροῦσε νὰ προήρχετο ἀπὸ κανένα ἀστεῖο τῶν φοιτητῶν τοῦ χειρουργείου, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ πειράξουν τὴν ἀστυνομία κομμάτιασαν κανένα ἀπὸ τὰ πτώματα, στὰ ὁποῖα πειραματίζονταν καὶ τὸ ἔβαλαν σὲ κεῖνο τὸν μπάγκο.

Ὄχι, ὁ Τὸμ Κόξ ἔψαξε καλά, ἐρώτησε, ἐρεύνησε, δὲν ἔλειπε κανένα ἀπὸ τὰ πτώματα.

Ἄρα;

Κάποιο ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Θὰ ἦταν μεσημέρι καὶ ὁ Κόξ μόλις εἶχε ἐπιστρέψει ἀπόξω, ὅταν χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο παρουσιάσθη μπροστά του ἕνας σωφέρ.

— Ὁ κύριος Κόξ, σᾶς παρακαλῶ;

— Ἐγώ, παιδί μου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ εἴδαμε στὶς ἐφημερίδες πὼς ἀνακατεύεσθε μὲ ἐγκλήματα, μὲ...συγχωρεῖτε. Θέλω νὰ πῶ πὼς εἶσθε ὁ καλλίτερος ντετεκτὶβ καὶ μὲ παρακίνησε ἡ Ἰωάννα νάρθῶ.

Ὁ Κόξ τὸν ἄκουε καὶ ἕνα χαμόγελο εἶχε στολίσει τὰ χείλη του.

— Καὶ τώρα ποιὸς μὲ θέλει, ἡ Ἰωάννα ἢ ἐσύ;

— Ὅλοι μας, κύριε Κόξ.

— Ποιοί, ὅλοι σας;

— Ἀκοῦστε, κύριε Τὸμ Κόξ, Εἶμαι ἁπλοϊκὸς ἄνθρωπος καὶ θὰ σᾶς τὰ πῶ ἁπλᾶ. Λοιπὸν ζούσαμε στὸ χωριὸ μας πολὺ καλά. Δὲν εἴχαμε οὔτε ἐπισκέψεις, οὔτε φασαρίες. Δυὸ - τρεῖς φορὲς τὸ μῆνα ὁ κύριός μου...

— Πῶς λέγεται ὁ κύριός σου;

— Μαρκήσιος ντὲ Γκωρμόν, μάλιστα, ἀπόγονος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Γκωρμόν...

— Καὶ λοιπά...

— Μάλιστα. Μιὰ Κυριακὴ λοιπὸν ὁ κύριός μου μοῦ εἶπε νὰ τὸν πάω στὸν σταθμό. Μοῦ εἶπε πὼς θὰ πήγαινε στὸ Παρίσι μὲ τὸ τραῖνο. Συνήθως τὸν πήγαινα ἐγὼ μὲ τ' αὐτοκίνητο. Πολλὲς φορὲς δὲμως πήγαινε μὲ τὸ τραῖνο. Ἔτσι ἤθελε... Τὸν πῆγα λοιπόν...Πάνε ὅμως τώρα τριάντα τρεῖς ἡμέρες καὶ ὁ κύριός μας δὲν ἐπέστρεψε.

— Πῶς; Καὶ δὲν θιαστήκατε ἀκόμα νὰ τὸν ἀναζητήσετε;

— Καὶ ποῦ νὰ τὸν βροῦμε, κύριε Κόξ; Ἐξ ἄλλου μᾶς εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ τὸ κάνωμε. Κι' ἄλλοτε ἄργησε νὰ ἐπιστρέψῃ δέκα ἡμέρες καὶ ἐνῷ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομία, κατέφθασε καὶ μᾶς μάλωσε τόσο πολὺ καὶ μᾶς εἶπε, ὅτι ἄλλη φορά, ὄχι μόνο δὲν μᾶς ἐπιτρέπει, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἔδιωχνε καὶ ὅλους ἀπὸ τὸν πύργο ἂν δημιουργούσαμε τέτοιο σκάνδαλο. Κι' ἔτσι κι' ἐμεῖς δὲν πήγαμε. Ναί... Μᾶς ἀπαγόρευσε νὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ ἡ Ἰωάννα ποὺ μ' ἔστειλε, μοῦ εἶπε, ὅτι γιὰ σᾶς δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Σεῖς μπορεῖτε νὰ κρατήσετε ἕνα μυστικό.

Ὁ Κόξ ἐγέλασε μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ σωφέρ.

— Καὶ τώρα τί θέλεις νὰ κάνω;

— Νὰ μᾶς πῆτε ποῦ εἶνε ὁ κύριός μας.

— Ἄκουσε, παιδί μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι μάντις, ἀλλὰ ἂν μοῦ ὑποδείξῃς ὡρισμένα πράγματα, θὰ μπορέσω ἴσως νὰ σᾶς βοηθήσω...Λοιπόν, γιὰ πές μου, πότε ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸν πύργο ὁ κύριός σου;

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 26ης τοῦ παρελθόντος μηνός.

Οὔτε στήλη ἠλεκτρικὴ ἂν εἶχανε βάλει στὴν καρέκλα τοῦ Κόξ, δὲν θὰ ἀναπηδοῦσε τόσο ψηλά.

—Τί πάθατε, κύριε,; ρώτησε ὁ σωφέρ.

— Ὁ κύριός σου ἦταν καστανός;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶχε μιὰ ἐλιὰ στὸ δεξὶ μάγουλο;

— Μάλιστα, κύριε.

— Μάτια γαλανά;

— Μάλιστα, κύριε...Μὰ σεῖς τὸν ξέρετε πολὺ καλά. Θὰ εἶσθε ἀσφαλῶς φίλοι.

— Ὄχι, ἀλλὰ τὸ κεφάλι του βρίσκεται σὲ μιὰ θήκη καὶ τὸ κορμί του τεμαχισμένο στὸ νεκροτομεῖο, τώρα κι' ἕνα μῆνα.

— Ὁ κύριός μου; Ὁ Μαρκήσιος...

Καὶ ὁ σωφὲρ ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Σήκω, σήκω ἐπάνω, κουράγιο, μὴν κλαῖς. Πῶς σὲ λένε;

— Γιάννη.

— Ἄντε, Γιάννη, ξέρεις νὰ ὁδηγῇς καλὰ αὐτοκίνητο;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄντε πᾶμε στὸν πύργο.

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

Ἦταν τρεῖς ἡ ὥρα, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ μαρκησίου ντὲ Γκωρμὸν, μὲ ἐπιβάτη τὸν Τὸμ Κόξ καὶ σωφὲρ τὸν Γιάννη σταμάτησε μπροστὰ στὸ πάρκο τοῦ πύργου.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὀκτὼ ὑπηρέτες καὶ μιὰ ὡραιοτάτη καμαριέρα ἐπὶ κεφαλῆς ὑπεδέχθησαν τὸν Τὸμ Κόξ.

— Καλημέρα, δεσποινὶς Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Κόξ.

Ἐκείνη κατεπλάγη ποὺ ἤξερε τ' ὄνομά της καὶ χαμογέλασε.

—Περάστε, κύριε, μὲ γνωρίζετε;

— Ὤ, ἐγὼ γνωρίζω ὅλο τὸν κόσμο. Νὰ μὲ πᾶτε στὸ γραφεῖο τοῦ μαρκησίου καὶ νὰ δώσετε ἐντολὴ νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν ἕνα καλὸ πρόγευμα, γιατὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα. Σᾶς θέλω δὲ ἰδιαιτέρως ἔως ὅτου νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ τραπέζι νὰ μιλήσουμε οἱ δυό μας.

. . . . . .

Πράγματι ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἡ ὡραία καμαριέρα μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο καὶ ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

— Καθῆστε, τῆς εἶπεν ὁ Κόξ. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὁ μαρκήσιος σᾶς ἀγαποῦσε παρὰ πολύ.

Ἐκείνη κατέβασε τὰ μάτια.

— Ἐμπρός, μὴν ντρέπεσθε. Ἕνα τέτοιο κορίτσι σὰν καὶ σᾶς, μονάχο ἐξ ἄλλου μέσα σ' ἕνα πύργο, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐνδιαφέρῃ ἕνα μαρκήσιο γλεντζέ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μά, κύριε...

— Ἄκουσε, δεσποινὶς Ἰωάννα. Ἐδῶ δὲν ἦρθα νὰ σᾶς κρίνω, ἦρθα νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ λύσωμε ἕνα μυστήριο. Δὲν ξέρω ἂν σᾶς εἶπε ὁ σωφέρ, ἀλλὰ τὸν κύριό σας τὸν βρήκανε ἕνα πρωῒ τῆς 27ης παρελθόντος κομματιασμένο πάνω σ' ἕνα μπάγκο. Λοιπὸν ψυχραιμία καὶ πρὸ πάντων εἰλικρίνεια.

— Μάλιστα... κύριε.... τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ...ἀλλὰ εἶμαι μιὰ ὑπηρέτρια.

Τὰ μάτια της εἶχανε γεμίσει δάκρυα.

— Καταλαβαίνω, κι' ἐσὺ θὰ ζήλευες γιατὶ ἐκεῖνος ἀγαποῦσε μιὰ ἄλλη γυναῖκα...

— Καὶ μάλιστα μιὰ παντρεμένη...

— Ὡραῖα.

Ὁ Τὸμ Κόξ ἦταν γεμᾶτος χαρὰ ποὺ ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ ξανοίγῃ γι' αὐτὸν ἡ ὑπόθεσις τοῦ μυστηρίου τῆς «κομμένης κεφαλῆς».

— Ἄκουσε, Ἰωάννα, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ, ἐκδικεῖται. Κι' ἐσὺ πρέπει νὰ ἐκδικηθῇς. Λοιπὸν σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα.

— Ὁ κύριος ἔφυγε μὲ τὸ τραῖνο τῶν 3 μ.μ. καὶ 26' τοῦ παρελθόντος γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὴ βρῇ.

— Κάθεται στὸ Παρίσι;

— Στὸ Παρίσι κι' ἐδῶ.

— Μακρυὰ ἀπὸ δῶ;

— Περίπου ἕνα χιλιόμετρο

— Ὥστε πῆγε νὰ τὴ βρῇ στὸ Παρίσι. Τώρα μένει στὸ Παρίσι;

— Ὄχι, ἐπέστρεψε ἐδῶ στὶς 27 τοῦ μηνὸς τὸ μεσημέρι. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ἔφυγε.

— Λοιπόν; Πές μου τώρα ποιὰ εἶνε ἡ κυρία αὐτή;

— Ἡ κυρία... ἡ κυρία Λαμώ, ἡ γυναῖκα τοῦ ἰατροῦ Λαμώ. Ὁ Λαμὼ ἦταν καὶ γιατρὸς τοῦ κυρίου μου.

— Καὶ ἀπὸ τί ἔπασχε ὁ κύριός σου;

— Ἀπὸ τὴν καρδιά του.

— Καταλαβαίνω. Ὥστε ὁ μαρκήσιος ἐπισκεπτότανε τὸν ἰατρὸ Λαμὼ ὡς πελάτης καὶ ὡς φίλος καὶ τὴν κυρία Λαμὼ ἰδιαιτέρως ὡς ἐρωμένη.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἰωάννα, δὲν θέλω τίποτα ἄλλο νὰ μοῦ πῇς. Γρήγορα σερβίρισέ μου νὰ φάω καὶ παράγγειλε τοῦ Γιάννη νὰ γεμίσῃ τὸ ντεπόζιτο τοῦ αὐτοκινήτου μπενζίνα.

Μόλις ἔφυγε ἡ ὑπηρέτρια, ὁ Κόξ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὰ συρτάρια. Βρῆκε διάφορα χαρτιὰ καὶ τέλος μέσα σ' ἕνα κουτὶ μέσα σ' ἕνα φάκελλο, μιὰ φωτογραφία μιᾶς ὡραιοτάτης κυρίας, μὲ ἀφιέρωσι καὶ τρία γράμματα. Τὸν ἐνδιέφερε τὸ τελευταῖο γράμμα.

«Ἂν μπορῆτε νάρθῆτε ἀπὸ τὶς 26 - 28. Ἐκεῖνος θὰ πάῃ ταξεῖδι. Θὰ μπῆτε ἀπὸ τὴν πορτίστα. Λίζα».

— Περίφημα, ψιθύρισε ὁ Κόξ.

Κι' ἐσηκώθηκε πάνω. Κατὰ τὴ συνήθειά του ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτα. Πάνω σὲ ἕνα φουρφουρένιο πιάτο ὑπῆρχαν διάφορα ἐπισκεπτήρια. Πῆρε ἕνα. Ἔγραφε: Κόμης Ἰωάννης ντ' Ἀρνώ. Τὸ πῆρε καὶ τὠβαλε στὴν τσέπη.

— Θαυμάσια, ψιθύρισε. Τώρα θὰ πάω νὰ βρῶ τὴν κυρία καὶ θὰ ἐξηγηθοῦμε μιὰ χαρά.

Η ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ μαρκησίου ὁδηγοῦσε τὸν Τὸμ - Κόξ στὴν ἔπαυλι τοῦ ἰατροῦ Λαμώ.

Στὴν πόρτα ὁ ὑπηρέτης ἐπῆρε τὴν κάρτα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Κόξ. Καὶ διάβασε: Κόμης Ἰωάννης ντ' Ἀρνώ.

— Τὸν κύριο ἰατρό;

— Δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Τότε μπορῶ νὰ δῶ τὴν κυρία Λαμώ;

— Ἀδύνατον. Δὲν δέχεται κανένα.

— Σᾶς παρακαλῶ μπορῶ νὰ γράψω δυὸ λέξεις; Θὰ μὲ δεχθῇ.

—Εὐχαριστῶς, περάστε.

Ὁ Τὸμ - Κόξ κάθησε κι' ἔγραψε.

«Κυρία,

Ὁ κοινός μας φίλος μαρκήσιος ντὲ Γκωρμόν, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῆς 26ης παρελθόντος. Εἶνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ σᾶς δῶ, παρ' ὅλην τὴν ἀδιαθεσίαν σας. Μόλις ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ φέρνω μαζί μου μερικὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ παραδώσω σὲ σᾶς.

Ἀρνώ»

Ἔβαλε τὸ γράμμα σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὸν κόλλησε.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἐνεφανίσθη στὴν πόρτα ἡ κυρία Λαμώ.

Ἀγνώριστη. Γερασμένη σχεδόν. Ἔφερε στὸ πρόσωπό της θαθειὰ τὰ ἴχνη κάποιου μεγάλου δράματος.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, ἂν σᾶς ἀνησυχῶ, ἀλλὰ...

— Εἶσθε φίλος τοῦ μαρκησίου, κύριε;

— Περίπου. Πῆγα σπίτι του καὶ δὲν τὸν βρῆκα. Ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας ἔμαθα ὅτι ἐφυγε τὴν 26 τοῦ παρελθόντος. Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐνεφανίσθη πουθενά, οὔτε στὴ λέσχη του. Ἔχει περάσει σχεδὸν μῆνας τώρα ἀπὸ τότε. Τί νὰ σκεφθῇ κανείς; Σεῖς τί νομίζετε; Ὁ ἰατρὸς Λαμώ, ὁ σύζυγός σας, ποὺ ἦταν καὶ γιατρός του, θὰ μποροῦσε ἀράγε νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ πληροφορία;

— Ὁ σύζυγός μου εἶνε στὸ Παρίσι.

— Τὸ γνωρίζω. Γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ σᾶς βρῶ μόνη μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι...

Τὴν κύτταξε καλὰ - καλὰ στὰ μάτια.

— Μά, κύριε, ἐγὼ τί θέλετε νὰ ξέρω;

— Λοιπόν, κυρία, δὲν εἴδατε καθόλου τὸν μακρήσιο ἀπὸ τὶς 26 μέχρι τὶς 27 τοῦ μηνὸς ποὺ ἐξηφανίσθη;

Ἀντίκρυσαν ἕνα κεφάλι ἀνθρώπινο παραμορφωμένο

Τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

— Εἶσθε τόσο καλὰ πληροφορημένος γιὰ τὶς πράξεις μου; Ὄχι, δὲν ξέρω τίποτα.

— Τότε, κυρία μου, σᾶς χαιρετῶ καὶ φεύγω.

— Ἀλλὰ... μοῦ γράψατε ὅτι ἔχετε κάτι γράμματα...

— Πράγματι λησμόνησα...Μιὰ φωτογραφία μόνο. Τὴν βρῆκα στὸ σπίτι τοῦ μαρκησίου.

— Ἐν τούτοις...

— Τὰ γράμματα δὲν εἶνε γιὰ σᾶς, κυρία μου. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἀρχίσει ἀνακρίσεις γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ μαρκησίου καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ κληθῆτε νὰ καταθέσετε...

— Ἐγώ;...

— Σεῖς εἰδικῶς, κυρία μου. Γιατὶ τρέμετε; Ὥστε λοιπὸν γνωρίζετε...

— Τί πρᾶγμα; ρώτησε μέσα σ' ἕνα ψίθυρο ἡ Λίζα.

— Ὅτι ὁ μαρκήσιος Γκωρμὸν ἐδολοφονήθη καὶ ὅτι βρήκανε τὰ κομμάτια του διπλωμένα μέσα σ' ἕνα δέμα πάνω σ' ἕνα μπάγκο.

Μιὰ κραυγὴ τρομερὴ ἀκούσθηκε καὶ ἡ κυρία Λαμὼ σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια.

—Κυρία μου, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὄνομα ποὺ σᾶς ἔδωσα, ἔχω καὶ ἕνα ἄλλο πραγματικό: Τὸμ Κόξ, ντετεκτίβ. Καταλαβαίνετε τώρα ὅτι ἔχω στὰ χέρια μου τὸ γράμμα σας, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν καλεῖτε ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συζύγου σας, ἀπὸ τὶς 26 — 28, ἀπὸ τὴν πορτίτσα.

— Εἶμαι χαμένη!

— Καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπόδειξις. Διότι ὁ μαρκήσιος βρισκότανε ἀπὸ τὴν παραμονὴ σπίτι σας. Ἐδολοφονήθη. Ποιὸς τὸν ἐδολοφόνησε; Ποιὸς ἄλλος; Ἡ ἐσεῖς; Ἡ κάποιος, τὸν ὁποῖον ἐβάλατε ἐσεῖς.

— Πρὸς Θεοῦ, λυπηθῆτε με. Εἶνε τρομερό!

— Τότε;

— Ὄχι, ὄχι ἐγώ.

— Τότε ποιός;

Ἀνάμεσα σὲ λυγμοὺς καὶ πρὶν ἀκόμα λιγοθυμήσει πρόφερε:

— Ὄχι, ἐγώ, ὄχι...Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ...Ὁ ἄντρας μου...ἐκεῖνος...ἐκεῖνος.

Κι' ἔπεσε.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα.

Ὁ Κὸξ εἰδοποίησε τοὺς ὑπηρέτες νὰ περιποιηθοῦν τὴν κυρία τους καὶ ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο.

— Γιάννη... Κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Παρίσι. Μὴ χάνωμε οὔτε στιγμή.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΛΑΜΩ

Δὲν εἶχε ἀκόμα νυχτώσει καὶ ἡ λιμουζίνα τοῦ μακαρίτη τοῦ μαρκησίου σταματοῦσε ἀπέξω ἀπὸ τὴν κλινικὴ τοῦ ἰατροῦ Λαμώ.

Ὁ Τὸμ Κὸξ παρουσιάστηκε.

— Ἀσφαλῶς δὲν μὲ περιμένατε.

— Γιὰ ποιὰ αἰτία;

— Ὡς ἰατρὸς τοῦ μαρκησίου ντὲ Γκωρμόν.

— Τί συμβαίνει;

— Ὁ κύριος ντὲ Γκωρμὸν ἀπέθανε, τὸ ξέρετε;

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἀπάντησε.

—Ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκωρμὸν κατεκρεουργήθη. Κατώρθωσα ὅμως νὰ φρῶ ποιὸς εἶνε ὁ δολοφόνος καὶ ἔρχομαι ἤδη νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἔχω σχηματίσει μιὰ γνώμη. Καὶ ἦρθα νὰ τὴ βεβαιώσω ἀπὸ σᾶς ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως. Ἐγώ, νομίζω, ὅτι ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκωρμὸν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

— Ἄ!

— Λοιπὸν ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ παραβιάσετε τὸ ἐπαγγελματικό σας μυστικὸ καὶ νὰ μοῦ πῆτε ἂν ὁ μαρκήσιος εἶχε καμμιὰ ἀρρώστεια, τίποτα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνῃ αἰφνιδίως, γιατὶ ἀλλοιῶς ἄδικα θὰ κατηγορηθοῦν οἱ ἔνοχοι τοῦ ὑποτιθεμένου ἐγκλήματος.

Ὁ ἰατρὸς τὸν κύτταξε καλὰ - καλὰ κι' ἐπειτα εἶπε:

— Θὰ σᾶς πῶ. Λοιπὸν ὁ μαρκήσιος ἔπασχε ἀπὸ τὴν καρδιά του. Πολλὲς φορὲς τοῦ εἶχα δώσει ὡρισμένα τονωτικά. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη μέρα θὰ πάθαινε μιὰ κρίσι, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἔφερνε τὸν θάνατο.

— Ὥστε τώρα εἶμαι πλέον ἢ βέβαιος. Ὁ θάνατος τοῦ μαρκησίου εἶνε φυσικός. Μετὰ τὸν θάνατό του ὅμως τὸν ἔκοψαν κομμάτια. Δὲν συμφωνεῖτε, ἰατρέ;

Ὁ καθηγητὴς Λαμὼ ἀνασηκώθηκε.

Ὁ Κὸξ ὅμως δὲν κούνησε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Ἐν τούτοις ἡ ἀστυνομία δὲν παραδέχεται τὴν ἄποψί μου. Διότι μέσα ἀπὸ τὸ σῶμα ἔλειπε ἡ καρδιὰ καὶ τὰ σπλάχνα, πρᾶγμα ,τὸ ὁποῖον δίνει ὑπόνοιες στὸν ἰατροδικαστὴ νὰ ὑποθέτῃ, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐδηλητηριάσθη προηγουμένως. Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἡ προσωπική σας κατάθεσις σας.

»Ὁ σύζυγος εἶνε γιατρὸς - χειρουργὸς ὑπέροχος. Βγάζει πρῶτα ἕνα δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ δάχτυλο, παραμορφώνει τὸ πρόσωπο καὶ τέλος τὸ τεμαχίζει.

»Δὲν εἶνε ἔτσι, γιατρέ ; Μήπως κάνω λάθος ; Καὶ σεῖς στὴ θέσι του τὴν ἴδια δουλειὰ δὲν θὰ κάνατε;»

Ὁ ἰατρὸς εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του καὶ δὲν ἀπαντοῦσε.

— Σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὅμως τὸν βοήθησε καὶ ἡ σύζυγος, γιατὶ ἦταν βαρὺς ὁ μαρκήσιος καὶ θὰ τὸν μεταφέρανε μαζὶ στὸ χειρουργικὸ τραπέζι. Μήπως ἐλάθεψα, γιατρέ; Κάτι ποὺ δὲν ξέρω ὅμως... ἀλλὰ γιατὶ νὰ μοῦ τὸ πῆτε; Κι' αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. Τὸ κάνατε δέμα καὶ τὸ πήγατε νὰ τὸ πετάξετε κάπου. Δυστυχῶς ἡ συγκίνησις, ἡ σύγχυσις δὲν σᾶς...ἄφηνε ὁ φόβος ἐπίσης νὰ ἐκτεθῆτε περισσότερο καὶ τ' ἀκουμπήσατε στὸ μπαγκάκι.

Ὁ ἰατρὸς κύτταξε τώρα στὰ μάτια τὸν Κόξ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἐπιτρέπετε; εἶπε. Ἐμπρός! Πῶς; Πῶς...Θὰ ἔλθω, ἀγαπητὲ συνάδελφε. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ.

Ἄφησε τ' ἀκουστικό.

— Ὁ ἰατρὸς Μορσώ, μοῦ τηλεφωνεῖ, ὅτι ἐκλήθη στὸ σπίτι μου τοῦ χωριοῦ. Ἡ γυναῖκα μου, μετὰ τὴν ἐπίσκεψι κάποιου κόμητος Ἀρνώ, ἐλιγοθύμησε. Ὅταν συνῆλθε εἶχε χάσει τὰς φρένας της. Μοιραῖο!

— Ναί, ψιθύρισεν ὁ Κόξ. Καλλίτερα. Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου, γιατρέ, ἔχω νὰ σᾶς παραδώσω τρία γράμματα καὶ μιὰ φωτογραφία. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ κάψετε, χωρὶς νὰ τὰ διαβάσετε.

Πάνω ἀπὸ ἕνα κερὶ χάθηκε τὸ παρελθόν.

— Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ ου νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω, γιατρέ.

Ἕνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Μπορῶ νὰ σᾶς φιλήσω, κύριε Κόξ. Ἴσως εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἀνταμώνουμε.

ΤΕΛΟΣ

Μυστηριώδη ἀποτελέσματα κεραυνῶι

Ἡ ἐπιστήμη μπόρεσε νὰ μᾶς πῇ τὶ εἶναι ὁ κεραυνός. Δὲν μπόρεσε ὅμως ὡς τώρα νὰ ἐξηγήσῃ μερικὰ μυστηριῶδη ἀποτελέσματά του.

Ἀναφέρομε ἐδῶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ πιὸ παράξενα.

Στὸ 1689 — ὅπως ἀναφέρει ἕνα χρονικὸ—σ' ἕνα ναὸ τῆς Γαλλίας ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς ποὺ ἀναποδογύρισε τὸ τοποθετημένο πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα, κι' ἀπετύπωσε, πάνω στὸ σκέπασμα τῆς Ἁγίας Τραπέζης τὶς προσευχὲς ποὺ ἦσαν τυπωμένες πάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτόνι!

Στὰ 1809 σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὸ Νιαγάρα κοιμώντουσαν τρεῖς ἄνθρωποι πάνω σ' ἕνα μάλλινο στρῶμα. Πέφτει ἕνας κεραυνὸς καὶ καίει τὸ στρῶμα, ξουρίζει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γένεια ἑνὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄνδρες καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ τοὺς ἀφήνει ἄθικτους ἐντελῶς.

Στὰ 1819 μιὰ Κυριακὴ ἔπεσε στὴν ἐκκλησία τοῦ Σατωνέα τῆς Γαλλίας ἕνας κεραυνὸς ὁ ὁποῖος ἀπέσπασε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ψάλτη τὸ ψαλτῆρι καὶ τὸ κατακομμάτιασε κι' αὐτὸν τὸν ἔσπρωξε καὶ τὸν ἀνέτρεψε ἀπάνω στὸ ἐκκλησίασμα.

"Επειτα ἔκαψε τὸν παπᾶ καὶ περνῶντας μέσα ἀπ' τὸ σῶμα του, ἔβγαλε ἕνα παπούτσι του καὶ τὸ τίναξε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ἐκκλησίας. Ὕστερα ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του ἕνα βρέφος καὶ τὸ ρριξε δυὸ μέτρα μακρυά. Ἐσκότωσε ἀκόμα 9 ἐκκλησιαζομένους,ἐτραυμάτισε σοβαρὰ ἄλλους 82 καὶ κατέκαψε ὅλους τοὺς σκύλους, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐπιτρεπόταν στοὺς ἀστοὺς νὰ παίρνουν, τὰ σκυλιὰ μαζί τους ποὺ ἦσαν μέσα στὴν ἐκκλησία. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ σκοτώθηκαν ἀπὸ τὸν κεραυνὸ καὶ ἀπέμειναν ὅλα στὴ στάσι ποὺ βρίσκονταν πρὶν τὰ χτυπήσῃ.

Στὰ 1864, στὸ λιμάνι τῆς Ζακύνθου, ἕνας κεραυνὸς ἐσκότωσε μέσα σ' ἕνα καΐκι δυὸ ναῦτες. Πάνω στὸ κορμὶ τοῦ ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς ἐτυπώθηκαν καθαρώτατα διάφορα νομίσματα, ποὺ τᾶξε στὴ ζώνη του, καὶ πάνω στὴ ράχη του, ὁ ἀριθμὸς 44, ποὺ ἦτανε γραμμένος στὸ κατάρτι τοῦ καϊκιοῦ.

Στὰ 1868, στὴ Γαλλία ὁ κεραυνὸς χτύπησε ἕνα δένδρο, ποὺ κάτω ἀπὸ τὰ κλαριά του εἶχανε καταφύγει ἑφτὰ χωρικοί. Τοὺς ἔξη τοὺς ἄφησε ἄθικτους, τὸν ἕβδομο τὸν ἐσκότωσε κι' ἐσκόρπισε τὰ ροῦχα του στὰ κλαριὰ τοῦ δένδρου.

Στὰ 1902 σ' ἕνα δωμάτιο βρίσκοταν ἕνα ζεῦγος Ἄγγλων μὲ τὰ ἑφτὰ παιδιά τους. Ὁ κεραυνὸς ἔκαψε τὸν πατέρα κι' ἀπεγύμνωσε ἐντελῶς δυὸ γυιοὺς του καὶ μιὰ κόρη του. Τοὺς ἄλλους δὲν τοὺς ἐπείραξε.

Τὸν Μάϊον τοῦ 1911 στὴ Ζιρόντ τῆς Γαλλίας χτυπήθηκε ἀπὸ κεραυνὸ ἕνας χωρικὸς ἐνῷ ὁδηγοῦσε τὰ ζῶα του στὸ σταῦλο. Τὸ πτῶμα του βρέθηκε γυμνὸ κι' ἀπανθρακωμένο καὶ τὰ ροῦχα του ὁλόκληρα μέτρα μακρυά.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ ἴδιου χρόνου στὴ Λιμόζ ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς ποὺ... ἔβγαλε τὸ παντελόνι ἑνὸς χωρικοῦ χωρὶς νὰ πειράξῃ καθόλου δυὸ ἄλλους ποὺ ἦσαν μαζί του.

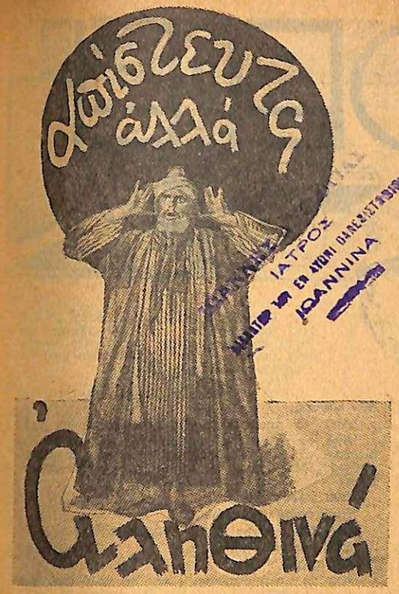

Ἀνθρωποφάγοι ἀλλὰ Ἕλληνες

Τὴν ἐποχὴ τοῦ ραδιοφώνου, τῆς τηλεοράσεως καὶ τοῦ ἀεροπλάνου, ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες καὶ ἐπιμένουν νὰ κάνουν θαύματα, τὰ ὁποῖα ὡστόσο ὅσο καὶ ἂν δυσκολευώμαστε νὰ παραδεχτοῦμε, ἐν τέλει τὰ... παραδεχόμαστε.

Πρόκειται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἔχουν κατορθώσει νὰ ὑποτάξουν τὴν ὕλη στὸ πνεῦμα, σὲ τέτοιον βαθμό, ὥστε νὰ μὴν τοὺς εἶνε τίποτε τὸ ὁποῖο θά... σκεφθοῦν ἀδύνατο νὰ τὸ πραγματοποιήσουν. Πρόκειται γιὰ τοὺς σοφοὺς ἀνθρώπους τῶν Ἰνδιῶν, τοὺς Γιόγκι ἢ φακίρηδες ποὺ κατορθώνουν νὰ αὐθυποβάλωνται στὰ πιὸ τρομερὰ μαρτύρια, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὸν παραμικρὸ πόνο, ποὺ κατορθώνουν νὰ... πεθαίνουν καὶ ν' ἀνασταίνωνται κατὰ βούλησιν καὶ νὰ ἐπιτυγχάνουν χίλια δυὸ ἄλλα θαύματα.

ΡΑΒΔΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΦΕΙΔΙΑ

Οἱ μάγοι αὐτοὶ τῶν Ἰνδιῶν προικισμένοι μὲ καταπληκτικὲς ψυχικὲς ἱκανότητες, κατορθώνουν νὰ μεταβάλλουν τὰ ραβδιὰ τους σὲ.... φείδια καὶ τὰ φείδια σὲ ραβδιά. Συγκεκριμένως κάνουν κάτι ἄλλο. Ἄριστοι δαμαστὰι φειδιῶν, ἔχουν κατορθώσει νὰ τὰ μάθουν νὰ ἀκινητοῦν πλήρως σὲ κάθετη στάσι! Ἔτσι δίνουν τὴν ἐντύπωσι στὸν ἐξένο ραβδιῶν, ποὺ στὴν πρώτη διαταγὴ τοῦ Γιόγκι μεταβάλλονται σὲ φείδια!

Ο ΣΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΦΥΤΡΩΝΕΙ ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ

Ξένοι περιηγηταὶ ποὺ περιῆλθαν ὅλες τὶς Ἰνδίες καὶ γνώρισαν τοὺς πρωτότυπους αὐτοὺς ἀνθρώπους, διηγοῦνται τὸ ἀκόλουθο καταπληκτικὸ φαινόμενο;

Ἕνας φακίρης ἐτοποθέτησε μπροστά τους στὸ ἔδαφος μιὰ γλάστρα. Ἔρριξε μέσα χῶμα, ἕναν σπόρο καὶ τὴν πότισε. Κατόπιν τοὺς ἀνεκοίνωσεν ὅτι διὰ τῆς θελήσεώς του θἄκανε τὸν σπόρο νὰ φυτρώσῃ ἀκαριαίως καὶ νὰ γίνῃ φυτό. Ὅπερ καὶ ἐγένετο: Ὁ φακίρης κάρφωσε ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἐπάνω στὸν σπόρο τὰ μάτια, περιέπεσε σὲ μιὰ κατάστασι ἐκστάσεως καὶ σὲ λίγο οἱ περιηγηταὶ εἶδαν κατάπληκτοι τὸν σπόρο νὰ φυτρώνῃ καὶ νὰ βγάζῃ φύλλα! Τὸ φαινόμενο παραμένει ἀνεξήγητο γιὰ πολλούς. Ὡστόσο ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται σήμερα ὅτι, ὅπως ὁ φυσικὸς ἠλεκτρομός, ἔτσι καὶ ὁ ζωϊκὸς εἶνε σὲ θέσι νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνάπτυξι ἑνὸς φυτοῦ. Ἑνὸς φυτοῦ, ναί. Ἀλλὰ ἑνὸς σπόρου;...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΖΗ!

Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ περιστατικό, τοῦ ὁποίου παρέστησαν μάρτυρες τρεῖς Ἄγγλοι ἀξιωματικοί εἶνε τὸ παρακάτω: Δύο φακίρηδες τοὺς παρεκάλεσαν νὰ παραστοῦν σὲ μιὰ «συνεδρίασι», κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἐκλειναν ἕνα παιδὶ μέσα σ' ἕνα πανέρι, θὰ τρυποῦσαν τὸ πανέρι πέρα γιὰ πέρα μὲ σπαθιὰ καὶ ὅμως τὸ παιδὶ δὲν θὰ πάθαινε τίποτε. Οἱ τρεῖς Ἄγγλοι περίεργοι δέχτηκαν εὐχαρίστως. Προηγουμένως ὅμως συνεννοήθηκαν ὁ πρῶτος νὰ γράφῃ τὶς ἐντυπώσεις του σ' ἕνα χαρτί, ὁ δεύτερος νὰ πάρῃ μερικὰ σκίτσα καὶ ὁ τρίτος νὰ τραβήξῃ ὅσο μπορέσῃ περισσότερες φωτογραφίες μὲ μιὰ θαυμασία μηχανὴ ποὺ εἶχε. Ἔτσι κι' ἔγινε. Οἱ τρεῖς Ἄγγλοι παρέστησαν στὴν μακάβρια συνεδρίασι καὶ εἶδαν πράγματι ὅλα ὅσα τοὺς ὑποσχέθηκαν οἱ φακίρηδες. Ἔβαλαν τὸ παιδὶ στὸ πανέρι, τὸ ἔκλεισαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸ τρυποῦν μὲ λύσσα ἐνῷ τὸ παιδὶ ἄφηνε σπαρακτικὲς κραυγὲς πόνου καὶ τὸ αἷμα του ἔτρεχε χάμω κρουνηδόν. Ἦταν ἕνα τρομερὸ φρικιαστικὸ θέαμα. Ὕστερα οἱ φακίρηδες ἄνοιξαν τὸ πανέρι καὶ οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ εἶδαν μὲ κατάπληξι τὸ παιδὶ σῶο καὶ ἀβλαβὲς νὰ τοὺς χαμογελᾷ! Τὸ ξανάκλεισαν καὶ ὅταν τὸ ἄνοιξαν γιὰ τρίτη φορά, τὸ παιδὶ δὲν ὑπῆρχε πιὰ μέσα!

"Οταν οἱ Ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ ἔμειναν μόνοι, ἐξέτασαν τὶς σημειώσεις καὶ τὰ σκίτσα τους. Συμφωνοῦσαν ἀπολύτως. Ἔμενεν μόνο νὰ συμφωνήσουν καὶ οἱ φωτογραφίες. Ποιὰ ὑπῆρξεν ὅμως ἡ ἔκπληξίς τους ὅταν, κάνοντας τὴν ἐμφάνισί τους ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ τελευταῖο κλισέ, ὅλα ἔδειχναν τὸ δωμάτιο ὅπου ἔγινε ἡ συνεδρίασις, χωρὶς ἴχνος πανεριοῦ ἢ παιδιοῦ.

Εἶχαν πέσει θύματα ὁμαδικῆς ὑποβολῆς!

ΘΑΥΜΑΤΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ!

Οἱ Ἰνδίες εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ τέτοιες παραδοξότητες. Μέσα στοὺς πιὸ κεντρικοὺς δρόμους συναντᾷ κανεὶς φακίρηδες, οἱ ὁποῖοι ἀναρριχῶνται σ' ἕνα σχοινὶ ποὺ τὸ πετοῦν ὑψηλὰ καὶ στέκει ἀλύγιστο στὴν κάθετη αὐτὴ στάσι σὰν νὰ ὑπακούῃ σὲ κάποιαν ὑπερφυσικὴ δύναμι.

Οἱ φακίραι τὸ ἐπιτυγχάνουν αὐτὸ πάλι, διὰ τῆς ὑποβολῆς. Ἀρκεῖ νὰ βροῦν τὰ κατάλληλα πρὸς ὑποβολὴν πρόσωπα. Ἄλλοι ἀρκοῦνται σὲ ἐπιδείξεις ἁπολύτου ἀκινησίας. Ἐδῶ ἕνας φανατικὸς εἶνε κρεμασμένος ἀπὸ τὰ πόδια καὶ παραμένει σ' αὐτὴ τὴν διόλου εὐχάριστη γιὰ κάθε ἄλλον στάσι ἐπὶ 24 ὥρες, χωρὶς νὰ δείχνῃ καμμιὰ δυσαρέσκεια, ἀπαντῶντας σ' ὅλα τὰ ἐρωτήματα ποὺ τοῦ ὑποβάλλουν. Παρακάτω, ἕνας ὅμιλος «ἐκπαιδευομένων» φακίρηδων στέκεται ἀκίνητος μὲ τὰ πόδια σταυρωμένα στοὺς... ὤμους, ἢ τὸ ἕνα πόδι διπλωμένο στὸ στομάχι καὶ τὸ ἄλλο στὴν πλάτη! Ἄλλος κρατᾷ τὸ ἕνα του χέρι ὑψωμένο ἐπὶ... χρόνια, μὲ τὴν παλάμη κλειστὴ καὶ τὰ νύχια περασμένα ἀνάμεσα στὸ κρέας τῆς παλάμης καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρά! Καὶ πιὸ πέρα ἄλλοι πολλοί, ἀτέλειωτοι, ἕνας γονατιστὸς χρόνια στὸ χῶμα, ἄλλος στηριζόμενος στὸ ἕνα του πόδι καὶ ἄλλος σ' ἕνα σχοινί, ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια!

Βλέπει κανεὶς ἀκόμη ἐπάνω σὲ ἕνα σανίδι διάτρυτο ἀπὸ καρφια ξαπλωμένους μὲ μακαριότητα γυμνοὺς φακίρηδες! Εἶνε τόσο ἀναπαυτικὰ καθισμένοι στὰ... καρφένια μαξιλάρια τους, ποὺ λὲς καὶ εἶνε παραδομένοι στὸ γλυκύτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς των!

Καὶ ἡ σειρὰ τῶν καταπληκτικῶν θαυμάτων τῆς αὐθυποβολῆς συνεχίζεται.

ΖΗ ΚΑΙ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Ὑπάρχει μιὰ ἄλλη αἵρεσις σοφῶν Ἰνδῶν, οἱ βράχμα. Αὐτοὶ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς φακίρηδες στὸ ὅτι εἶνε προικισμένοι μὲ ὑπερφυσικὲς ἰδιότητες. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνας τέτοιος κατέπληξε τοὺς Εὐρωπαίους μὲ τὰ μακάβρια πειράματά του. Ὁ βράχμας αὐτός, ἐξετέλεσε μπροστὰ στὴν αὐλὴ τοῦ Ρατσὰχ Ραζὲ-Σὶγκ ἕνα πειραμα ἐνταφιασμοῦ. Ἄφησε νὰ τοῦ δουλώσουν στόμα, αὐτιὰ καὶ μύτη μὲ κερί, κλείστηκε μέσα σ' ἕνα σακκὶ κι' ὕστερα ἐνταφιάστηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ρατσάχ. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ μνῆμα του ἔσπειραν κριθάρι. Τὸ κριθάρι φύτρωσε, τὸ ἔκοψαν, ξανασπειραν, ξαναθέρισαν καὶ ὅταν πέρασαν πιὰ δέκα μῆνες, τὸν ξέθαψαν. Ἦταν σὰν... περδίκι. Λίγο ἀδύνατος, βέβαιά, ἀπὸ τὴν ἀσιτία, ἀλλὰ πάντως ζωντανός!

ΚΑΙΟΝΤΑΙ ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΩΣ

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι... χειρότεροι! Αὐτοὶ ἀναθοῦν φωτιά, κι' ὕστερα πηγαίνουν καὶ κάθονται ἐπάνω της σχεδὸν καὶ ὑφίστανται ἀγόγγυστα τὰ ἐγκαύματα γιὰ νὰ ...ἐξαγοράσουν τὶς... ἁμαρτίες των!

Ὡστόσο, ὅλα αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ εἶνε ἀληθινὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ ἐκτελοῦν εἶνε ἀναμφιβόλως προικισμένοι μὲ τρομερὰ δυνατὴ θέλησι καὶ ἰκανότητα αὐθυποβολῆς, πράγματα ποὺ ἐμεῖς παρ' ὅλο τὸν πολιτισμό μας δὲν κατωρθώσαμε ἀκόμη ν' ἀποκτήσωμεν.

ΕΜΙΛ ΖΟΡΣ

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ

ΑΥΤΟΣ ΕΦΤΑΙΓΕ

—Δεσποινὶς, χασμουριώσατε. Θὰ εἴχατε φαίνεται πολλὲς ἐπισκέψεις σήμερα.

—Ἄ, καθόλου. Σεῖς εἴσαστε ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης.

ΕΞ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗΣ ΠΗΓΗΣ

Συζητοῦν ἡ κόρη ἑνὸς ἑκατομμυριούχου καὶ μιὰ φίλη της:

—Ὥστε ἔτσι; ρωτᾶει ἡ φίλη. Θὰ παντρευτῇς τὸν Τάκη. Πῶς ξέρεις ὅμως πὼς αὐτὸς εἶνε ὁ ἄντρας ποὺ σοῦ ταιριάζει;

—Μά... μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος...

Ἕνας φακίρης ξαπλωμένος ἀπάνω στὰ καρφιά.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Μεταξύ μας

ΤΟ «ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ»

Ξεκινάμε! Πότε φεύγομε; Πότε θά φύγωμε; Ποῦ θά πᾶμε;

Εἶνε ἡ κουβέντα τῆς ἡμέρας, εἶνε ἡ καθημερινή μας συζήτησις τώρα ποῦ μπῆκε πιά τό καλοκαίρι.

Μιά ἀνησυχία μᾶς κυριεύει καί χωρίς νά θέλωμε ὁ νοῦς μας τρέχει, πετᾶ μακρυά, φαντάζεται, βλέπει θάλασσα, βουνά, πρασινάδα... λίγη ἀνάπαυση, ἕνα μπάνιο στά εὐχάριστα νερά τῆς θάλασσας.

Ξεκινᾶμε!

Παντοῦ σέ κάθε σπίτι, ἀπό τό πλούσιο μέχρι τό πιό πτωχό, γίνεται τό ἴδιο ἐρώτημα, ἡ ἴδια ἐπιθυμία.

Ἡ βοή, ὁ θόρυβος, ἡ σκόνη μᾶς πνίγουν περισσότερο καί ἡ ψυχή μας σπαρταρᾶ ἀναζητῶντας λίγο καθαρό ἀέρα, λίγο... τό ἀλλοιώτικο.

Εἶνε, μονάχα αὐτό ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες;

Εἶνε μονάχα δι' αὐτά ποῦ εἶπα παραπάνω ποῦ σᾶς κάνουν νά ἐπιθυμῆτε καί νά νοσταλγῆτε τό «κάτι ἄλλο».

Ὄχι. Εἶνε ἀσφαλῶς αὐτό τό «κάτι ἄλλο» ποῦ μᾶς βάζει σέ ἀνησυχίες, ποῦ μᾶς ἀναστατώνει τό νοῦ.

Τό «κάτι ἄλλο», τό ἄγνωστο, ποῦ μᾶς τραβᾷ μακρυά, χωρίς νά τό ξέρωμε. Τό «κάτι ἄλλο» ποῦ θέλομε νά τό γνωρίσωμε, αὐτό ποῦ δέν ξέρομε καί οὔτε μᾶς ξέρει.

Πῆτε μου, ἀγαπητή μου, ποιά ἀπό σᾶς δέν ἀναζητᾷ μέσα στόν καινούργιο τόπο ποῦ θά περάσῃ ἡ θά καθήσῃ, μέσα στό νέο περιβάλλον, ποῦ θά ζήσῃ, δέν θά ἀναζητήσῃ τά καινούργια πρόσωπα, πάνω ἀπό ὅλες τίς φυσιογνωμίες ποῦ θ' ἀντικρύσῃ, τίς καινούργιες φιλίες ποῦ θά θέλῃ νά σχηματίσῃ καί νά συνδεθῇ;

Ἡ ἀνησυχία μας ἔχει ἄλλες αἰτίες καί αἰτιτά. Εἶνε πιό ἐσώψυχα, εἶνε πιό βαθειά, συνδέονται πολύ μέ τό ἄννωστο καί μέ τό «κάτι ἄλλο».

ΠΡΙΣ

Δέν εἶν' ἔτσι;

Μόδα

ΑΠΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Τί θά φτιάσω; Τί θά κάνω; Εἶνε τό καθημερινό ἐρώτημα κάθε γυναίκας ποῦ ἑτοιμάζεται γιά τήν ἐξοχή.

Ἐπισκέψεις στά μαγαζιά, ἀνακάτωμα ὅλων τῶν ὑφασμάτων στούς ἐμπόρους τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, συζητήσεις, σχέδια, πρόβες καί ράφτρες καί...

—Μά ἐπί τέλους τί θά φορέσω;

Λέει ἡ κάθε μιά σας.

Τί νά φορέσετε Ἁπλᾶ, φτηνά φορεματάκια, ποῦ ξέρετε ὅτι θά στραπατσαρισθοῦνε, θά λερωθοῦνε καί μποροῦν νά πλυθοῦνε.

Καμμιά τουαλέττα, οὔτε βραδυνή, οὔτε απογευματινή πρέπει νά εἶνε καμωμένη ἀπό ἀκριβό ὕφασμα.

Ἡ ἐπίδειξις τῆς πλάζ δέν γίνεται, ἀναπτητή μου, μέ τήν ἀκριβῆ τουαλέττα.

Θά γίνῃ μέ τό ἁπλό φορεματάκι, ποῦ θά σᾶς χαρίσῃ ἕνα ὡραῖο κορμί σέ ὅλες τίς γραμμές του.

Δέν λείπουν βέβαια οἱ ἐκκεντρικότητες καί σ' αὐτό ἀρχίζουν τότε νά συναγωνίζωνται οἱ κυρίες ποῦ μποροῦν νά διαθέτουν τά μέσα.

Αὐτές τίς κυρίες μή τίς μιμηθῆτε, δέν σᾶς φταίει τίποτα τό ὡραῖο σας κορμί νά τό ἀσχημίνετε μέ τά περιττά τῆς ἰδιοτροπίας τῶν ὁλίγων.

Ἡ μόδα, ἀγαπητή μου, εἰσθε σεῖς! Δημιουργήσατε μόνη σας, ἐπάνω σας κάτι τό ἁπλό, στό χρῶμα ποῦ σᾶς πηγαίνει περισσότερο καί νά εἰσθε βέβαια, ὅτι μά ἐπιτύχετε καθ' ὅλα. καί στή φιλαρέσκη ἀκόμα ἐπίδειξί σας.

Καλλωπισμός

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

Ἕνα ἀπό τά ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς ὁμορφιᾶς κάθε γυναίκας εἶνε ἡ καθαριότης.

Καθαριότητα βέβαια δέν ἐννοῶ μόνο νά μπῆτε μέσα στή θάλασσα, ἤ σ' ἕνα λουτρό καί νά ὀγῆτε. Καθαριότητα ἐννοῶ ὅλη τήν ἀπαιτουμένη καί ἀπαραίτητη καλλυντική μέριμνα τῆς γυναίκας γιά τήν διατήρησι μιᾶς ἐπιδερμίδος, ἑνός σώματος ὑγιοῦς.

Τήν ὁμορφιά τῆ δίνει ἡ ὑγεία.

Καί γιά νά εἶσθε ὑγιῆς, πρέπει νά εἶσθε καθαρή.

Ἀπό τό τραπεζάκι τῆς τουαλέττας δέν πρέ

Ἀπό τό τραπεζάκι τῆς τουαλέττας, ποῦ ἄν εἶνε δυνατόν νά εἶνε τοποθετημένο μέσα σέ μιά αἴθουσα μπάνιου, δέν πρέπει νά λείπουν τά κάτωθι ἀπαραίτητα:

Ἕνα σφουγγάρι.

Ἕνα σαποῦνι ἐλαιόλαδου.

Μιά ὀδοντόπαστα μέ τό βουρτσάκι της.

Ἕνα μπουκάλι κολώνια.

Μιά κρέμα.

Οὔτε τό πολύ σαποῦνι, οὔτε τό πολύ νερό βλάπτει.

Ἀσχοληθῆτε, λοιπόν, ἀγαπητή μου, μισή ὥρα τήν ἡμέρα μέ τό πρόσωπό σας, μέ τό κορμί σας καί νά εἶσθε βέβαιη, ὅτι θά διατηρήσητε μιά σταθερή καί βέβαιη ὁμορφιά.

Συμπεριφορά

ΠΩΣ ΝΑ ΤΡΩΜΕ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΦΑΓΗΤΑ

Εἶνε γνωστά τά περισσότερα ἀπό ὅσα θά ποῦμε καί ὅμως τίς προάλλες μοῦ συνέβη νά φάω μ' ἕνα πρόσωπο, ποῦ εἶχε ὅλους τούς λόγους νά ξεύρῃ νά φάῃ καί ὅμως δέν ἐδίστασε νά κόψῃ τά μακαρόνια του μέ τό μαχαῖρι.

Αὐτό δέν ἐπιτρέπεται ποτέ καί ὁ ἄνθρωπος ποῦ ξέρει νά φερθῇ θά κόψῃ τά μακαρόνια του μέ τό πιρουνάκι καί δέν θά τά κόψῃ ὅλα μαζί, ἀλλά θά κόβῃ μιά - μιά πιρουνιά καθώς τρώγει. Μερικοί ἔχουν τήν τέχνη νά τά τυλίγουν στό πιρουνάκι, ἀλλά ἐπειδή αὐτό εἶνε κάπως δύσκολο καί δέν τό καταφέρνουν ὅλοι, ἄς προτιμοῦμε τό κόψιμο μέ τό πιρουνάκι ποῦ δέν παρουσιάζει καμμιά δυσκολία.

Τό ἴδιο καί τά χόρτα δέν θά τά κόβωμε ποτέ μέ τό μαχαῖρι, ἀλλά γιά νά μή βάζωμε σέ δύσκολη θέσι τούς καλεσμένους μας, εἶνε καλόν νά προσφέρωμε τά χόρτα ἔτσιμα στή σαλατιέρα καί τότε θά προλέγωμε νά τά ἔχωμε κόψει στήν κουζίνα μέ τό μαχαῖρι καί τό πιρουνάκι καί νά ἔχωμε βάλει ἁλάτι, πιπέρι, λεμόνι, λάδι.

Τό ψάρι ὅταν ὑπάρχουν τά εἰδικά μαχαιροπήρουνα, τρώγεται μέ αὐτά, ἄλλως μέ τό πιρουνι μόνον, τό ὁποῖον ὑποδοηθοῦμε μέ μιά μπουκιά ψωμιοῦ. Τό πιρουνάκι στήν περίπτωσι αὐτή κρατιέται μέ τό δεξί χέρι καί τό ψωμί μέ τό ἀριστερό.

Ὅταν ἔχωμε ζουμί ἀφήνουμε πάντα μιά κουταλιά στό πιάτο μας καί αὐτό, διότι γιά νά μήν ἀφήσωμε τίποτε, πρέπει νά γύρωμε τό πιάτο μας καί αὐτό δέν ἐπιτρέπεται.

Περιττό νά ποῦμε, ὅτι κανένα φαγητό δέν τρώγεται μέ τό χέρι, ἀκόμη δέ καί τά σπαράγγια τώρα τρώγονται μέ εἰδική πένσα ἀσημένια.

Ὅταν τρῶμε βραστό αὐγό, δέν ἀφήνωμε τόν φλοιό ὁλόκληρο, ἀλλά τόν σπάζωμε μέ τό κουτάλι καί τόν ἐγάζομε ἀπό τήν αὐγοθήκη γιά νά τόν ἀκουμπήσωμε στό πιάτο.

Δέν μαζεύομε ποτέ τή σάλτσα ἀπό τό πιάτο μας μέ ψωμί, ὅσο νόστιμη καί ἄν εἶνε, ἀλλά ἀλείφομε μέ τό μαχαῖρι μας κάθε μπουκιά φαγητοῦ ποῦ πιάνομε μέ τό πιρουνι μας.

Τό τυρί δέν τό βάζομε ποτέ στό στόμα μέ τό μαχαῖρι, ἀλλά τό ἀκουμποῦμε στό ψωμί καί τέλος ὅταν πίνωμε νερό, σκουπίζομε πρῶτα τά χεῖλη μας γιά νά μήν ἀφήσωμε ἀποτυπώματα στό ποτήρι.

Νοικοκυριό

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Τό κυριώτερο χαρακτηριστικό τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς εἶνε τό πνεῦμα τῆς οἰκονομίας.

Πρέπει νά ξεύρῃ νά κανονίζῃ τά πάντα, οὔτως ὥστε καί νά μή λείπῃ τίποτε καί συγχρόνως νά μή γίνεται σπατάλη.

Μιά καλή συμβουλή δέν πηγαίνει ποτέ χαμένη γι' αὐτό θεωροῦμε καλό νά σᾶς ὑπενθυμίσωμε μερικά πράγματα, ποῦ σέ δεδομένη στιγμή μπορεῖ νά σᾶς χρησιμεύσουν.

Τό μεγαλείτερο ἔξοδο ἑνός σπιτιοῦ εἶνε ἡ ἀναγέωσις τῶν ἀσπρορρούχων τῆς οἰκιακῆς χρήσεως, δηλαδή σεντονιῶν, τραπεζομανδηλίων, πετσετῶν κ.λ.π.

Ὅλα αὐτά ὅμως κοστίζουν πολύ καί εἶνε πολύ δύσκολο νά τά ἀνανεώσωμε μονομιᾶς ὅλα μαζί. Γι' αὐτό ἡ συμβουλή ποῦ θά εἴχαμε νά δώσωμε σέ κάθε νοικοκυρά εἶνε νά μή περιμένῃ νά φθαροῦν ὅλα γιά νά ἀρχίσῃ τόν ἀνεφοδιασμό, ἀλλά νά προβαίνῃ

τμηματικῶς ἔστω καί ἄν ἡ ἀνάγκη δέν εἶνε ἄμεσος.

Κάθε χρόνο ἄς προσπαθῇ νά κάνῃ 1 — 2 σεντόνια, 5 — 6 προσόψια, 1 — 2 τραπεζομανδήλα καί οὕτω καθ' ἑξῆς. Μέ τόν τρόπο αὐτό τό ἔξοδο γίνεται ἀσθημῆδον καί ἔτσι δέν ἐρχεται νά βαρύνῃ ξαφνικά τόν προϋπολογισμό ἑνός σπιτιοῦ, ἐνῶ συγχρόνως τά ἀσπρόρρουχα αὐξάνουν καί διατηροῦνται περισσότερο, ἐπειδή γίνεται ὀλιγωτέρα χρῆσις ἑνός ἑκάστου ἀπ' αὐτά.

Ἡ οἰκιακή οἰκονομία εἶνε ὁλόκληρη ἐπιστήμη, ποῦ θά ἔπρεπε νά τήν διδάσκωνται ὅλες οἱ νέες πρίν ἀναλάβουν τό βαρύ φορτίο νά διοικήσουν τό σπίτι τους.

Κατά τό πλεῖστον ἀπό τήν γυναῖκα ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ἑνός σπιτιοῦ, ἡ ὁποία εἶνε συναφής μέ τήν καλή οἰκονομική κατάστασι τῆς οἰκογενείας.

Ἐπίπλωσις

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ ΝΕΟΝΥΜΦΩΝ

Συμβαίνει μερικές φορές ἕνα νεαρό ζευγάρι ποῦ ἀναγκάστηκε νά δεχθῇ δῶρο μερικά ἐπιπλα ἐκ μέρους τῶν γονέων καί τό δῶρο αὐτό γίνεται δεκτό μέ πολύ λίγο ἐνθουσιασμό, διότι οἱ νεόνυμφοι προτιμοῦν τά μοδέρνα ἐπιπλα. Δέν ἔχουν ὅμως πολύ δίκηο, γιατί ἄν εἶνε ὡραῖα τά τοῦρνι ἐπιπλα, ἔχουν καί τά παληά τήν ἰδιαίτερη χάρι τους.

Λ. χ., ἕνας παληός ἐνετσιάνικος καθρέφτης, ἕνα μπαγιόλ, ἕνα γραφειάκι παληοῦ στύλ, μιά ἑταζέρα, μιά παληά πολυθρόνα προσθέτουν ἀμέσως ἀρχοντιά εἰς τό σύνολον καί δέν ἀποτελοῦν ποτέ κακοφωνία ὅπου καί ἄν τοποθετηθοῦν.

Τήν παληά ἐποχή ὅλα ἦσαν διαφορετικά, γιατί καί ἡ ἐπίπλωσις ἦταν ἀνάλογη πρός τά σπίτια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τότε εἴχαμε μεγάλα δωμάτια, ἐπομένως τά ἐπιπλα ἦσαν πιό πολλά καί πιό ὀγκώδη. Αὐτό ἀποτελοῦσε εἰς τό νά εἶνε πολύ περισσότερα καί τά ἀσπρόρρουχα ποῦ περιελάμβανε ἡ προίκα μιᾶς νύφης.

Ἐφ' ὅσον ὑπῆρχαν μεγάλα ντουλάπια καί πολλά σιρτάρια, ἔπρεπε καί νά γεμίζουν ὅλα αὐτά. Γι' αὐτό οἱ προῖκες τότε ἀποτελοῦντο ἀπό ἀτέλειωτα σεντόνια, τραπεζομανδήλια, προσόψια, ἀσπρόρρουχα κλπ.

Τώρα γίνονται λίγα καί ἐκλεκτά. Θεωρεῖται δέ πρακτικώτερον νά ἀνανεώνωνται κάθε δυό - τρία χρόνια.

Ἐκτός ὅμως τῆς προίκας καί τό ζήτημα τῶν ἐπίπλων ἔχει ἁπλοποιηθῆ. Τό κοινό δωμάτιο ποῦ χρησιμεύει συγχρόνως γιά τραπεζαρία, σαλόνι, γραφεῖο, συντελεῖ στό νά μήν ἔχωμε ἀνάγκην ὅσων ἐπίπλων θά θέλαμε τήν παληά ἐποχή ποῦ ἔπρεπε νά ἔχωμε χωριστή σάλλα, χωριστό γραφεῖο, χωριστή τραπεζαρία. Ἄλλο ἐπίσης ποῦ συντελεῖ στόν περιορισμό τῶν ἐπίπλων εἶνε ἡ κρεββατοκάμαρες ποῦ χρησιμεύουν καί γιά σαλονάκι.

Ἰατρὸς καλλονῆς

ΤΙΤΙΚΑ, ἐνταῦθα. Ἀποστέλλω, ἐκράτησα δέ τῇ διεύθυνσί σας, γιά νά σᾶς ἔχω ὑπ' ὄψιν μου γιά κάθε τι τό νεώτερο ποῦ θά μπορῇ νά σᾶς ἐνδιαφέρῃ.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ, Θεσσαλονίκη. Ἀποστέλλω. Καί σᾶς παρακαλῶ νά μέ κρατᾶτε ἐνήμερη πάντοτε.

ΓΙΑ ΚΕΙΝΗΝ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΟ ΚΑΙ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΓΡΑΨΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ. Ἀγαπητή μου, στέλνουν ποτέ γράμμα χωρίς ὄνομα, χωρίς ψευδώνυμο; Μ' ἀναγκάσατε νά βάνω μιά ὁλόκληρη φράσι γιά νά μέ βρῆτε καί νά σᾶς φρά Σ' αὐτές τίς δουλειές στέλνουν τήν ἀκριβῆ διεύθυνσι γιά νά σᾶς δώσω καί τίς σχετικές λεπτομέρειες τί θά ζητήσετε καί πῶς γιά νά σᾶς γράψω ἰδιαιτέρως, διότι ὅπως καταλαβαίνετε δέν γράφονται ἀπό τή στήλη αὐτά τά πράγματα. Σεῖς αὔτε ὑπογραφή δέν θέλετε. Πάντως, εἶνε εὐτύχημα ποῦ ἔχετε συγγενεῖς στό Παρίσι. Λοιπόν περιμένω ἀνυπερθέτως ἀκριβῆ διεύθυνσί σας γιά νά σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως.

Καν Γ. Β., Σιδηρόκαστρο. Γράψε, καί μή διστάζετε ἄν ἔχετε τίποτα νά μέ ρωτήσετε.

ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ, Πρέβεζα. Στείλτε μου τήν ἀκριβῆ διεύθυνσί σας νά σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως.

ΝΤΙΝΑ. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα νά μήν ἀπελπίζεστε γιατί τό κακό δέν εἶνε τόσο μεγάλο ἀφοῦ ὅλα εἶνε ὡραῖα. Κι' αὐτό θά σχηματισθῇ μέ τόν καιρό του. Ἀλλά ἄν διάσωμε τήν κατάστασι, καί ὑπάρχουν θέσεις μέτρα ὡρισμένα πράγματα, ὑπάρχει φόβος νά πᾶτε μετά ἕνα δύο ἔτη χαλάρωσι, γιατί δέν θά ἔχετε τά μέσα νά τό συγκρατήσετε. Στήν Εὐρώπη προντίζουν διαρκῶς καί ἡ γυναῖκα δέν λείπει ἀπό τά ἰνστιτοῦτα, ἐνῶ ἐδῶ ὅταν κάνῃ κάτι τό κάνει μιά φορά κι' ἔπειτα ἔρχονται δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Πάντως, γράφτε μου τή διεύθυνσί σας νά σᾶς στείλω ἰδιαιτέρως δύο διευθύνσεις νά τίς ἔχετε καί νά τίς μεταχειρισθῆτε ἐν καιρῷ.

ΑΥΤΑΠΑΙΗ, Καβάλλα. Στεῖλτε μου τή διεύθυνσί σας νά σᾶς στείλω μιά βιβλιογραφία.

ΜΟΥΣΙΑ. Γράφω ἰδιαιτέρως.

ΔΑΚΡΟΠΟΤΙΣΜΕΝΗ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ. Στεῖλτε μου ἀκριβῆ διεύθυνσί σας νά σᾶς στείλω ταχυδρομικῶς μέ ὅλες τίς λεπτομέρειες.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΖΟΖΕΦΙΝΑ. Δέν εἶνε τόσο ἀπελπιστικά τά πράγματα ὅσο τά φαντάζεσθε. Ἐκτός ἀπ' ὅσα γράφει τό δεύτερο τεῦχος, τά ὁποῖα καί νά ἀκουσθήσετε, νά παίρνετε κάθε βράδυ ἕνα γινομένο ροδάκινο, νά τό στίβετε ἄν θγαίνῃ ζουμί ἤ νά τά κάνετε φέτες καί νά τρίβετε τό πρόσωπο. Τό πρόσωπο νά τό ἔχετε προηγουμένως πλύνει καλά μέ ζεστό χαμομηλόνερο.

Τό ὑγρό αὐτό τοῦ ροδάκινου ὠφελεῖ πάρα πολύ. Ὅλα αὐτά ὅμως χρειάζονται συνεχῆ χρῆσι.

Ὅσο γιά τό ἄλλο ζήτημα ποῦ σᾶς ἀπασχολεῖ τόσο πολύ, σᾶς συμβουλεύω, ἡ μάλλον σᾶς ἀπαγορεύω νά τοῦ βάνετε τίποτ' ἄλλο ἐκτός ἀπό τό κρύο νερό. Κι' αὐτό μονάχα γιά νά διατηρῇ τή ζωτικότητά του. Μέ τόν καιρό θά ἀναπτυχθῇ. Πάσα ἄλλη δοκιμή αὐξήσεως διά τῆς θίας θά ἐπιφέρῃ μετά ἕνα ἔτος τέτοια χαλάρωσι ποῦ τότε πιά θά ἀπελπισθῆτε ἐντελῶς.

ΓΚΛΟΡΙΑ. Ἀπέστειλα ταχυδρομικῶς.

ΖΑΜΠΕΤΑ. Ἀπαντῶ ἰδιαιτέρως.

ΚΛΕΙΩ Α. Στεῖλτε μου τή διεύθυνσί σας νά σᾶς στείλω μιά βιβλιογραφία.

ΣΟΥΛΑ. Ἀπαντῶ ταχυδρομικῶς.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΑΝΘΟΣ, Βόλος. Τό μόνο ποῦ ὠφελεῖ ἀπ' αὐτά ποῦ κάνετε, εἶνε τό κρύο νερό, ἰδίως τοπικό ντούς. Ὑπάρχουν βέβαια ὡρισμένα σπεσιαλιτέ, τά ὁποῖα φρίσκονται στήν Εὐρώπη καί δύσκολα ἔρχονται. Ἐξ ἄλλου, τό πολύ εἶνε χαλαρώσεως, τό λίγο εἶνε καλό ὅσαν συντηρῆται.

ΜΑΛΒΑ

Ἡ ὑγιεινὴ τοῦ σώματος

ΒΛΑΠΤΟΥΝ ΤΑ ΚΡΥΑ ΛΟΥΤΡΑ;

Τό ψυχρό μπάνιο θεωρεῖται ὡς τονωτικό γιά τό μυϊκό μας σύστημα, ἰδίως ὅταν τό πέρνωμε κάθε πρωΐ. Ἐν τούτοις ἕνας ἰσορροπημένος ὀργανισμός δέν ἔχει ἀνάγκη τέτοιων τονωτικῶν.

Τά κακά τοῦ πρωϊνοῦ ψυχροῦ λουτροῦ εἶνε περισσότερα ἀπό τά καλά του κι' ἄν ἀπ' τή μιά προκαλεῖ μιά ἀντίδρασι τοῦ μυϊκοῦ συστήματος, ἀπ' τήν ἄλλη, ἀφήνει τόν ὀργανισμό ἀπροστάτευτο γιά ὅλη τήν ἡμέρα στήν ἐπίθεσι τῶν μικροβιακῶν ἐχθρῶν, τόν δέ χειμῶνα πειράζει τόν ἐγκέφαλο καί βάζει σέ πολύ ἐπικίνδυνη θέσι τήν καρδιά μας, ἰδίως ὅσων ἔχουν περάσει τά 45 χρόνια.

Γιά τόν ὑγιῆ ἄνθρωπο τό χλιαρό ἤ θερμό λουτρό κάθε πρωΐ, εἶνε πράγμα σωτήριο. Ἀφαιρεῖ τό λεπτό στρῶμα λίπους μέ ὅλα τά συμπαρομαρτυροῦντα του μικρόβια καί ὅ,τι ἄλλο ἀφήνει ἐπάνω στό δέρμα μας ἡ κίνησις τῆς μεγαλουπόλεως, πράγμα ποῦ δέν μπορεῖ νά κάμῃ τό κρύο τό νερό.

Τά νεῦρα μας ἐπίσης αἰσθάνονται μιά εὐχάριστη χαλάρωσι. Ὅταν γυρίζωμε τό θράδυ, κουρασμένοι διανοητικά καί σωματικά, στό σπίτικό μας, ἕνα ζεστό λουτρό εἶνε πραγματική εὐεργεσία πρός τόν ὀργανισμό μας ἀλλά καί ἀμοιβή του γιά τήν ἐνέργεια ποῦ κατανάλωσε ὅλη μέρα στή[illegible] ὑπηρεσία μας. Ἔτσι ὅλες οἱ [illegible]σν ἀπο πανω μας καί ἄμα τελειώνομε αἰθανόμαστε μιά εὐχάριστη ἀναζωογονητική δροσιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΛΑ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΞΑΝΘΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Εἶνε ἕνα ἀπό τά σπουδαιότερα ζητήματα ἡ διατήρησις τοῦ χρώματος τῶν ξανθῶν μαλλιῶν.

Γι' αὐτό κάθε γυναῖκα διερωτᾶται κάθε φορά, πῶς θά μπορέσῃ νά συντηρήσῃ τοὐλάχιστον τό χρῶμα τῶν μαλλιῶν της.

Λοιπόν, εἶνε τόσο ἁπλό.

Πέρνετε ξερά κλωνάρια ἀπό θλατο καί τά θράζετε καλά. Τά κατεθάζετε, τά σουρώνετε καί ρίχνετε ἕνα ποτηράκι οἰνόπνευμα. Μέ αὐτό τό ὑγρό λοιπόν πλένετε δυό — τρεῖς φορές τή θδομάδα τά μαλλιά σας.

ΜΑΛΒΑ

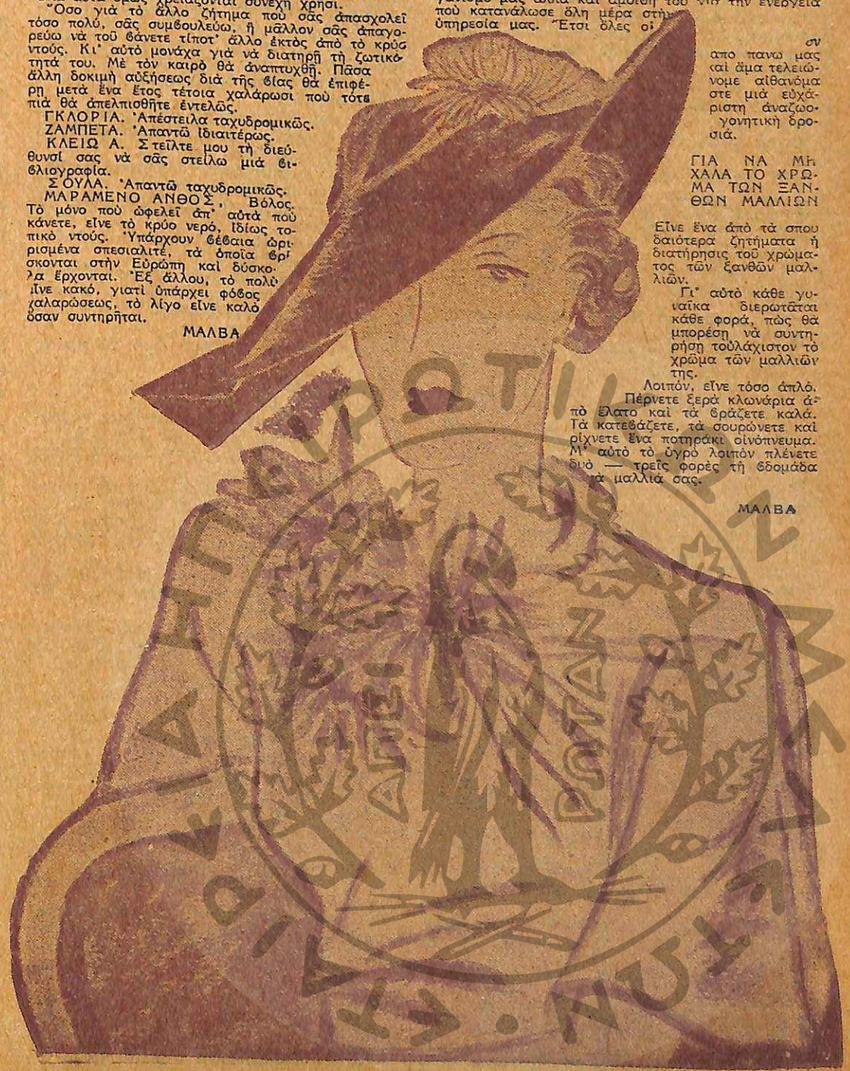

Κινηματογραφική περιπέτεια

Μιὰ ἱστορία στὴ ζούγκλα

—"Ε, λοιπόν, Μπούλ, σ' ἀρέσει ἡ 'Αφρική;

—'Υπέροχη, θαυμασία, φίλε μου, ἀλλὰ ...τὶ νὰ σοῦ πῶ... ὅταν ἐξεκίνησα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ἄκουα 'Αφρικὴ καὶ τὴ νόμιζα ἀλλοιώτικη.

—'Αλλοιώτικη; Πῶς, δηλαδή;

—Νά... πῶς νὰ σοῦ πῶ... Μιὰ 'Αφρικὴ μὲ ζούγκλα, μιὰ 'Αφρικὴ μὲ θηρία, μὲ ἄγριους, μὲ ἀνθρωποφάγους... μὲ περιπέτεια...

'Ο Μῶρις ἐγέλασε, κύτταξε τριγύρω του τὴ μεγάλη πολυτέλεια τοῦ Γκράντ 'Οτὲλ καὶ ξαφνικὰ ἔπεσε σὲ μεγάλη συλλογή.

Στὴν ταράτσα τοῦ πολυτελέστατου ξενοδοχείου τῆς βελγικῆς αὐτῆς ἀποικίας εἶχαν μαζευτὴ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο διάφοροι ξένοι καὶ παῖρναν τὴ δροσιά τους μαζὶ μὲ τ' ἀναψυκτικὰ ποὺ πρόσφερε ἡ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου.

'Ανάμεσά τους ὁ Τζὰκ Μπούλ καὶ ὁ Τζίφρα Μάκ, δύο νέοι πλούσιοι, "Αγγλοι, κάπνιζαν τὴν πίπα τους καὶ παρεπονοῦντο ποὺ ἐνῶ εἶχαν ἔρθει νὰ δοῦν κάτι τὸ... ἐξαιρετικό, ἐκεῖνο τέλος πάντων ποὺ διάβαζαν στὰ βιβλία γιὰ θηρία καὶ ἀνθρωποφάγους, δὲν τὸ εἶχαν δῆ ἀκόμα, γιατὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν στὴ χλιδὴ τοῦ ξενοδοχείου.

Δίπλα των ὁ Τζὰκ Μῶρις, ἕνας τετραπέρατος 'Αμερικανὸς παρατηροῦσε τὴν ἐπιθυμία αὐτῶν τῶν δύο νέων ποὺ ζωγραφιζότανε τόσο ἔντονα μέσα στὰ μάτια τους.

—"Ε, λοιπόν, σᾶς ἀρέσει ἡ περιπέτεια; Καὶ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ φοβηθῆτε, δὲν θὰ τρομάξετε τόσο ὅσο γιὰ νὰ σᾶς συμβῆ κανένα κακό;

— 'Η περιπέτεια μᾶς θέλγει, εἶπεν ὁ Μπούλ, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ φίλο του. 'Εξ ἄλλου γι' αὐτὸ ἤρθαμε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

—Καὶ θέλετε νὰ δῆτε ἀνθρωποφάγους, ἄγριους, καννίβαλους;

—Θὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς νὰ μπλέξωμε σὲ μιὰ τέτοια περιπέτεια...

—"Ε, τότε, νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, νὰ πάρετε τὰ τουφέκια σας καὶ ζωοτροφίες γιὰ πεντέξη ἡμέρες καὶ νὰ τραβήξετε πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ ποταμοῦ. Τὸ μονοπάτι μὲ τὶς μπανανιὲς θὰ σᾶς βγάλη στὸ δάσος, ὅπου φωλιάζουν οἱ... καννίβαλοι.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωΐ, οἱ δύο φίλοι, ντυμένοι καὶ ἁρματωμένοι μέχρι τὰ δόντια μὲ τουφέκια καὶ μαχαίρια, ξεκίνησαν γιὰ τὸ μονοπάτι ποὺ θὰ τοὺς ἔβγαζε στὴ ζούγκλα.

Περπάτησαν ὅλο τὸ πρωῒ. 'Ο ἥλιος ἦταν δυνατὸς καὶ ἡ ζέστη ἀνυπόφορη. Κατὰ τὸ μεσημέρι ξάπλωσαν ν' ἀναπαυθοῦν κάτω ἀπὸ τὴ ρίζα ἑνὸς ὑπερύψηλου δέντρου τοῦ δάσους. Παράξενοι ἦχοι πουλιῶν ἀκουγόντουσαν, ἀλλὰ πουθενὰ ἴχνος ἀπὸ ἄγρια θηρία καὶ ἀνθρώπους.

'Ο δρόμος τοὺς εἶχε ἀνοίξει τὴν ὄρεξι καὶ ἡ κούρασι ἄρχισε νὰ τοὺς βαραίνῃ τὰ βλέφαρα.

Δὲν εἶχαν ὅμως περάσει πέντε λεπτὰ ποὺ τοὺς εἶχε πάρει ὁ ὕπνος καὶ ξαφνικὰ ἄκουσαν τρομαχτικὲς φωνές. Κάτι ποὺ οὐρλιαζε, καὶ ἔμοιαζε μὲ τὴ φωνὴ ἀγρίου ζώου ποὺ τὸ σφάζουνε.

—Μάκ.. Μάκ... ψιθύρισεν ὁ Μπούλ, κουνῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ φίλο του. Δὲν ἀκοῦς;

'Εκεῖνος τέντωσε τ' αὐτιά του. Πράγματι μιὰ ἄλλη σπαραχτικὴ φωνὴ ξανακούστηκε.

—Σήκω καὶ... σιγὰ-σιγὰ ἂς προχωρήσωμε, θὰ εἶνε οἱ καννίβαλοι... Ποιὸς ξέρει μπορεῖ νὰ τρῶνε κανένα λευκό... "Εχομε καθῆκον νὰ τὸν σώσουμε.

Οἱ δύο νέοι μάζεψαν τὰ πράγματά τους, πῆραν τὶς καραμπίνες τους στὰ χέρια καὶ ἀκουγόντανε οἱ φωνές.

Πέρασαν ἕνα χαντάκι, κάτι θάμνους καμμιὰ ἑκατοστὴ δέντρα καὶ ξαφνικὰ ἐκεῖ μέσα σ' ἕνα ἡλιόλευκο ἁλῶνι ἀντίκρυσαν πεντέξη μαῦρους.

"Ενας ἀπ' αὐτούς, ὁ ἀγριώτερος εἶχε χυμήξει πάνω σ' ἕναν ἄλλον καὶ τὸν ἔρριξε χάμω. Τὸ γόνατό του ἔσφιγγε τὸ στῆθος. Γύρω οἱ ἄλλοι πηδοῦσανε καὶ παρακάτω μπηγμένα στὸ ἔδαφος δύο κλαδιὰ ποὺ στὴν κορφή τους ἦταν μπηγμένα δύο κρανία.

'Ο ἄγριος τώρα εἶχε χυμήξει πάνω στὸν ἄλλο καὶ μὲ τὰ δόντια του γύρευε νὰ τοῦ φάῃ τὶς σάρκες.

'Ο Μὰκ σήκωσε τὴν καραμπίνα.

—"Οχι, ὄχι, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε κακοῦργοι. Πάντως ἕνα καλὸ μάθημα τοὺς χρειάζεται. 'Ιδού, Μάκ, ἡ περιπέτεια ποὺ γυρεύαμε.

Καὶ ὁ Μπούλ πήδησε ξαφνικὰ ἀνάμεσά τους καὶ μὲ τὸ κοντάκι τῆς καραμπίνας ἄρχισε νὰ χτυπᾷ στὶς πλάτες τὸν ἄγριο.

Ξαφνικὰ ὅμως οἱ ἄλλοι μαῦροι ἀγρίεψαν καὶ πρὶν προφτάσουν οἱ δύο νέοι νὰ ἀμυνθοῦν, βρέθηκαν ξαπλωμένοι κι' αὐτοὶ στὸ ἔδαφος. Δύο μεγάλα σκοινιὰ ἄρχισαν νὰ τυλίγωνται γύρω ἀπὸ τὸ κορμί τους κι' ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ὁ Μπούλ καὶ ὁ Μὰκ ἦσαν δεμένοι σφιχτὰ πάνω σὲ δύο δέντρα.

Οἱ ἄγριοι ἔβειχναν τὰ δόντια τους καὶ ξαφνικὰ ἄρχισαν ἕνα ἐξωφρενικὸ χορὸ γύρω ἀπὸ τοὺς δύο "Αγγλους.

Σὲ λίγο σταμάτησαν. "Αρχισαν νὰ μαζεύουν κλαριὰ ἀπὸ τὸ δάσος.

—Μάκ, ἡ περιπέτεια ποὺ γυρεύαμε, θὰ μᾶς βγῇ ξυνή...

—Μπούλ, ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι... Φοβᾶμαι πὼς θὰ μᾶς φᾶνε...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας μαῦρος ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ δύο λάκκους. "Ηρθαν κι' οἱ ἄλλοι μὲ τὰ κλαριά. Τάρριξαν μέσα κι' ἄναψαν φωτιά.

—Δὲν θὰ τοὺς ἀρέσῃ ὠμὸ τὸ κρέας μας...

—Μπούλ, θὰ φωνάξω...

—Καὶ ποιὸς θὰ μᾶς ἀκούσῃ;

'Η φωτιὰ κόρωνε καὶ οἱ μαῦροι χόρευαν διαρκῶς γύρω ἀπὸ τοὺς δύο νέους.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἔβγαλε ἕνα οὐρλιασμα.

"Ενα κοφτερὸ μαχαῖρι ἄστραψε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ ξάφνου τὰ δεσμὰ ἐκόπηκαν. Οἱ ἄγριοι χύμηξαν τότε ἐπάνω τους καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς τραβοῦν μὲ βία πρὸς τὴ φωτιά.

'Ο Μπούλ καὶ ὁ Μὰκ ἀντέταξαν μεγάλη ἀντίστασι, παλέψαν, χτυποῦσαν μὲ τὰ πόδια, μὲ τὶς γροθιές.

Τὰ ἀτσαλένια ὅμως χέρια τῶν ἀγρίων τοὺς βαστοῦσαν γερὰ καὶ τοὺς ὡδηγοῦσαν ἐξαντλημένους πρὸς τὴ φωτιά.

'Ο Μπούλ ἦταν δίπλα στὸ Μάκ.

Οἱ δύο νέοι ἔσκυψαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο καὶ ἀντήλλαξαν ἕνα τελευταῖο φίλημα. "Ενα χαιρετισμὸ πρὸς τὴ ζωή.

Κι' ἐνῶ κάποιος ἀνασκάλιζε τὴν ἀνθρακιὰ καὶ οἱ ἄλλοι σήκωναν ψηλὰ στὰ χέρια τοὺς δύο νέους, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή:

—"Αλτ!

Οἱ μαῦροι κατέβασαν τὰ θύματά τους καὶ τ' ἀκούμπησαν στὸ ἔδαφος.

Σαστισμένοι οἱ δύο νέοι κύτταζαν ἀριστερά, δεξιά.

—'Υπέροχα, θαυμάσια. Δὲν φανταζόμουνα ποτὲ μου ὅτι θὰ τραβοῦσα μιὰ τόσο φυσικὴ ταινία. Οἱ καλλιτέχνες μου ποτὲ δὲν θαπαίζαν τόσο φυσικά. Τὰ συγχαρητήριά μου, κύριοι Μπούλ καὶ Μάκ.

"Ηταν ὁ Μῶρις ποὺ μ' ἕνα χαμόγελο εἶχε πλησιάσει καὶ τοὺς ἔσφιγγε τὸ χέρι. Μ' ἕνα σπάρο δυὸ πουλιά.

—Ἐσεῖς ἀπολαύσατε μιὰ... ὑπέροχη περιπέτεια στὴ ζούγκλα, ἐγὼ.. τραβῆξα

'Ο ἔρως εἶνε ἀρρώστεια;

'Ο ἔρως εἶνε ἀρρώστεια; 'Ο καθηγητὴς Μωριάκ, ὁ ὁποῖος εἶνε ταυτοχρόνως ἕνας μεγάλος ἰατρός, ἀλλὰ καὶ ἱστορικὸς τῆς ἰατρικῆς, μᾶς ἀναφέρει μιὰ κλινικὴ παρατήρησι ποὺ ἔκανε στὸν δέκατο ἔκτο αἰῶνα.

«'Ο δυστυχισμένος ὁ ἄρρωστος δὲν ζῇ παρὰ μονάχα γιὰ τὸ εἰδωλό του. Τὶς κινήσεις τῆς ψυχῆς ἀκολουθοῦν οἱ κινήσεις τοῦ σώματος. "Εχει καταντήσει ὠχρός, ἀδύνατος, δὲν ἔχει ὄρεξι, δὲν τρώει... Θὰ τὸν δῆς νὰ κλαίῃ, νὰ ξεσπάῃ σὲ λυγμούς, ν' ἀναστενάζῃ, ν' ἀποφεύγῃ τὶς συντροφιές, ν' ἀγαπᾷ τὴ μοναξιὰ γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὶς σκέψεις του. Βρίσκεται, ὅπως λέει ὁ Πλάτων, ἐκεῖ ποὺ δὲν βρίσκεται».

Τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα δὲν τὰ ἐπηρεάζει καθόλου, ὁ χρόνος, ἡ ἐποχή. Στὸ 1935 ὅπως καὶ στὸ 1535, ὁ ἐρωτευμένος εἶνε πάντοτε ὠχρός, ἀδύνατος, χωρὶς ὄρεξι. 'Ο δυστυχὴς βεβαίως ἐρωτευμένος. Γιατὶ ὁ εὐτυχὴς ἐρωτευμένος βρίσκεται πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του. 'Αναγνωρίζεται ἀπὸ κάθε κίνησι, κάθε λέξι ποὺ θὰ πῇ. Καμμιὰ δουλειὰ δὲν τὸν φοβίζει. 'Ο σφιγμός του εἶνε κανονικὸς καὶ ἡ ὄρεξί του ἀνοιχτή. Γι' αὐτὸν ὁ ἔρως δὲν εἶνε ἀρρώστεια, εἶνε ἕνα γλυκὸ πιοτό.

'Ο "Ερως - 'Ασθένεια εἶνε ἐκεῖνος ποὺ προσκολλᾶται σ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα ποὺ δὲν μᾶς ἀγαποῦν καὶ σ' ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀγαποῦν ἀσχημα.

Τίποτα δὲν τὸ προκαλεῖ μὲ περισσότερη πεποίθησι ὅσο ἕνας καπριτσιόζος ἄνθρωπος. 'Ο κτηνώδης ἄνθρωπος λέγει νέτα-σκέτα σὲ μιὰ γυναῖκα:

«Δὲν σ' ἀγαπῶ καθόλου». "Η σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ λέει καθαρὰ σ' ἕναν ἄντρα: «Δὲν θὰ γίνω ποτὲ δική σου». Αὐτοὶ δὲν εἶνε ἐπικίνδυνοι.

'Η φιλαρέσκεια ὅμως πιὰ θέλει δὲν θέλει, κάνει σκέρτσα, φεύγει, ἔρχεται, αὐτὸ δείχνει μιὰ φορητὴ ἀρρώστεια, μιὰ ἀνησυχία, μιὰ ἀναποφασιστικότητα, χαρακτῆρος καὶ σώματος.

«Μ' ἀγαπᾷς ; Δὲν μπορῶ ν' ἀμφιβάλω» λέγει ὁ ἄρρωστος καὶ ξαναφέρνει στὴ μνήμη του ὅλες τὶς μικρολεπτομέρειες ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι τὸν ἀγαπᾷ καὶ ψιθυρίζει: «"Αχ, ἂν μ' ἀγαποῦσε».

Καὶ ἡ σκληρὴ θύμησις τοῦ προμηθεύει χίλιες ἄλλες σκέψεις κακιές.

'Ο ἔρως αὐτὸς ποὺ καταντᾷ ἕνα πρόβλημα, στὸ ὁποῖο ὁ ἄρρωστος προσκολᾶται καὶ στὸ ὁποῖο ἀδυνατεῖ νὰ βρῇ μιὰ διέξοδο ἢ μιὰ λύσι.

Τίποτα δὲν τὸν ἐνδιαφέρει στὴ ζωή. Τί τὸν ἐνδιαφέρει τὸ φαΐ, ἀφοῦ δὲν παίρνει ἀπάντησι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ζωτικὲς του ἐρωτήσεις; Πῶς νὰ κοιμηθῇ; Πρέπει νὰ ἀναλύσῃ μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας τὸ νόημα μιᾶς μυστηριώδους ματιᾶς. Πρέπει νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παρατεταμένο σφίξιμο ἑνὸς χεριοῦ.

Τί γιατρικὸ ὑπάρχει στὸν 'Ερωτευμένο —"Αρρωστο; «Δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο φάρμακο, λέγει ὁ ἰατρὸς Μωριάκ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χωρισμό. "Οσο ὁ ἀποχωρισμὸς διαρκεῖ, τόσο ἐξασθενεῖ ἡ φυσιογνωμία στὸ θολωμένο μυαλὸ τοῦ ἄρρωστου, τόσο ἀδυνατίζει ἡ ἠχὼ τῆς φωνῆς ἐκείνης ἢ ἐκείνου.

Τότε ἀρχίζει μιὰ περίοδος ἀοριστίας, κι' ἀμέσως κατόπιν μιὰ νέα συγκίνησις. Καλὴ ἢ κακή, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀρρωστημένη πάλι ἀντίληψι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ζῇ σὲ κάποιο διάστημα χωρὶς χρόνο καὶ τόπο.

ΜΙΚΑ

—«»—

Στὸ ἐμπορορραφεῖο

—Βρίσκω πὼς αὐτὸ τὸ παντελόνι σᾶς ...ρχεται σὰν γάντι.

—Σᾶς γελοῦν. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἐγὼ θὰ

Τὰ κορίτσια τῶν μπαλλέτων

Ζωὴ γεμάτη πίκρα καὶ ἀπογοήτευση!

Εἶνε πολὺ εὔκολο νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν εὔθυμη πλευρὰ πολλῶν πραγμάτων, ὅταν δὲ μάλιστα δὲν ἐνδιαφέρεται ἀτομικὰ γι' αὐτὰ πιὸ εὔκολο εἶνε νὰ γελᾷ παρὰ νὰ ἐξετάζῃ.

Πόσα ὅμως ξεσκεπάζονται ὅταν θελήσετε νὰ κάμετε ἕνα βῆμα πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ ὡρια τὰ χαραγμένα γιὰ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ὀχληροὺς.

Τὸ παρὰ πάνω βρίσκει τὴν καλλίτερή ἐφαρμογὴ στὸ θέατρο καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ἢ μᾶλλον, τὰ κορίτσια του. Μπαίνετε κατόπιν κάπου στὰ παρασκήνια ἑνὸς μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ θεάτρου, ὅπου κάθε πρωῒ ἑκατοντάδες κορίτσια κάθε χρώματος καὶ βαφῆς, περιμένουν τὴ σειρὰ τους γιὰ νὰ πιάσουν, ἂν θροῦν, δουλειά.

Στὶς δέκα ἀκριβῶς τελειώνουν οἱ διατυπώσεις καὶ οἱ παληὲς μπαλλαρῖνες καὶ ὅσες κατώρθωσαν νὰ προσληφθοῦν γιὰ δοκιμή, ἀρχίζουν νὰ χορεύουν ἢ νὰ γυμνάζωνται, κάτω ἀπὸ τὴν ἐ πίβλεψι τοῦ γενικοῦ μάνατζερ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ λίγων ἐκλεκτῶν τῆς θεατρικῆς τέχνης ποὺ μέλημά τους εἶνε πῶς νὰ βρίσκουν διαρκῶς καινούργιους τρόπους νὰ διασκεδάζουν οἱ θεαταὶ καὶ νὰ θησαυρίζουν οἱ θεατρικὲς ἐπιχειρήσεις.

Σὰν ἀρχίζουν οἱ πρόβες, ὁ ξένος ὁ παρείσακτος θὰ τὰ χάσῃ. Κάποιος θὰ τὸν σπρώξῃ ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ μιὰ μικρούλα θὰ τὸν πατήσῃ ἴσως ἀπὸ ἀπροσεξία, ἴσως κι' ἐπίτηδες, κι' ὅλοι θὰ τὸν κυττάζουν μὲ ἕνα βλέμμα σὰν νὰ τὸν παρακαλοῦν ν' ἀδειάσῃ τὴν γωνιά.

Οἱ μουσικοὶ τρέχουν λαχανιασμένοι σέρνοντας τὰ ὄργανά τους.

"Αν ρωτήσετε τὸν Διευθυντὴ τοῦ μπαλλέτου πόσα κορίτσια ἀπασχολοῦνται εἰς τὶς παραστάσεις, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἀπαθέστατα ὅτι εἶνε ζήτημα ἂν οἱ μισὲς ἀπ' ὅσες βλέπετε θὰ ἔχουν τὴν τύχη νὰ πιάσουν δουλειά. 'Εν τῷ μεταξὺ ὅμως ὅλες γελασμένες ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, τσακίζονται γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν ὅσο μποροῦν καλύτερα.

Εἶδα μιὰ μητέρα νὰ συνοδεύῃ τὴ μικρούλα κόρη της στὶς δοκιμές. Μητέρα καὶ κόρη φαινόνταν ἐλεεινὰ κουρασμένες. Ρώτησα κι' ἔμαθα ὅτι ἕως τὰ ξημερώματα ἡ μικρούλα χορεύει σ' ἕνα καμπαρὲ καὶ τὸ πρωῒ πηγαίνει στὶς δοκιμὲς τοῦ θεάτρου γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐργασθῇ καὶ τὸ βράδυ στὸ μπαλλέτο. Μετὰ τὴν παράστασι, στὸ καμπαρέ, καὶ ὕπνος μόλις τριῶν τεσσάρων ὡρῶν τὰ ξημερώματα. "Εχει ἄρρωστο ἀνάπηρο πατέρα καὶ μικρὰ ἀδερφάκια.

Μετὰ μιὰ ὥρα ὅλοι καὶ ὅλες κουράζονται, ἀρχίζουν ν' ἀνυπομονοῦν, νὰ ρωτοῦν πότε θὰ τελειώσῃ ἡ πρόβα.

'Αλλὰ τὸ διάλειμμα εἶνε μικρὸ καὶ ξαναρχίζουν. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ διευθυντοῦ ἡ ὀρχήστρα σταματᾶ καὶ πάλι. Τί συμβαίνει; Κάποιο λάθος ἔγινε καὶ ξανὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή. 'Ακόμη καὶ τὰ νεῦρα τοῦ ξένου ἀρχίζουν νὰ ὑποφέρουν, φαντασθῆτε τὶ αἰσθάνονται ἐκεῖνες ποὺ ὑποβάλλονται σ' αὐτὴ τὴν 'Ιερὰ ἐξέτασι.

Σὰν τελειώσουν τὸ μόνο ποὺ τοὺς λένε εἶνε: «'Ο Διευθυντὴς κράτησε τὴν διεύθυνσί σας. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν».

Φεύγουν, ἄλλες προκαταβολικὰ ἀπογοητευμένες, γιατὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἔνδειξι ὅτι θὰ προσληφθοῦν, ἄλλες μὲ μιὰ ἐγωϊστικὴ ἐλπίδα ποὺ τοὺς δίνει κάποια βεβαιότητα γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Ρωτοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη: «Πῶς τὰ πῆγα;» καὶ παρηγοριοῦνται καὶ ἐνθαρρύνονται μεταξύ τους.

Μιὰ μελαχροινούλα κλαίει γιατὶ ἀπ' τὸ πολὺ τὸ τράνταγμα πόνεσε τὸ στομάχι της. "Ισως νὰ μὴν ἐλπίζῃ καὶ τίποτε, ἴσως νὰ σκέφτεται πὼς τὸ μεσημέρι τὸ τζάκι στὸ σπίτι θὰ εἶνε σβυστό.

Κάποτε, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἀπίθανων αὐτῶν χορευτριῶν, οἱ μάνατζερς ξετρυπώνουν καμμιὰ ἰδιαφυΐα, κάποιαν ποὺ μὲ τὴν τέχνη καὶ τὴν χάρι της θὰ τραβῇ μπουλούκια τοὺς θεατὲς στὸ θέατρο του. Καὶ μόνον τότε γελᾷ καὶ τρίβει τὰ χέρια του. 'Η ἐπιχείρησι καὶ ὄχι τὸ καλλιτεχνικὸ του αἴσθημα) ἱκανοποιήθηκε.

Κι' οἱ ἄλλες, οἱ μικροῦλες, οἱ πολλὲς; "Ε μὰ καὶ ποιὸς θὰ σκοτιστῇ γιὰ δαῦτες κάπου ἀλλοῦ θὰ βροῦν δουλειά.

ΖΑΝ ΡΙΒΟΥΑΡ

—«»—

'Ο βασιλεὺς τῶν κιβδηλοποιῶν

"Αν μιᾶς γυναίκας δὲν ἐπροσβάλλετο ὁ ἔρως καὶ δὲν ἐγύρευε νὰ ἐκδικηθῇ, ἀσφαλῶς ἡ ἀστυνομία τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν δὲν θὰ εἶχε ἀκόμα κατορθώσει μέχρι σήμερα νὰ συλλάβῃ τὸν βασιλέα τῶν κιβδηλοποιῶν, ποὺ κατηγορεῖται ἐπὶ πλέον καὶ γιὰ δύο ἀνθροποκτονίες.

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει πολὺ περίεργο παρελθόν. 'Ωνομάζετο κόμης Λοῦστεν ἐνῶ πραγματικὰ τ' ὄνομά του ἦταν Βίκτωρ Λοῦστεν. Κατεζητεῖτο δὲ ἀπὸ τὶς ἀστυνομίες δεκαεπτὰ πόλεων γιὰ μιὰ συνολικὴ καταδίκη ἐρήμην 40 ἐτῶν.

"Ηταν κομψότατος, ἐξυπνος, ὡραῖος, ἀνεπτυγμένος, μὲ 6 γλῶσσες. 'Εσύχναζε στὰ ἀριστοκρατικώτερα κέντρα καὶ ἦταν πρῶτος στὶς κοσμικὲς συγκεντρωσεις.

Σὲ μιὰ λοιπὸν ἀπ' αὐτὲς τὶς συγκεντρώσεις ἐγνώρισε μιὰ πραγματικὴ βαρώνη Πολωνέζα, ἡ ὁποία εἶχε παντρευτῇ καὶ χώρισε μ' ἕνα βιομήχανο χαρτιοῦ τῆς 'Αμερικῆς.

Μὲ τοὺς εὐγενικούς του τρόπους δὲν ἄργησε νὰ τὴν κάνῃ νὰ τὸν προσέξῃ καὶ μάλιστα νὰ τὸ σκάσουν μαζί, περιμένοντας, ὅπως τῆς εἶπε νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς τὸ διαζύγιο ἀπὸ μιὰ πλουσιωτάτη σύζυγο ποὺ εἶχε καὶ νὰ παντρευτοῦνε.

"Οσο περνοῦσε ὅμως ὁ καιρὸς ἡ βαρώνη κάτι ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται καὶ χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ, ἔψαξε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθεια.

'Ο Λοῦστεν ὅμως μόλις τὰ μυρίστηκε μπαρκάρησε σ' ἕνα βαπόρι κι' ἔφυγε.

Αὐτὸ συνέβη τὸ 1927. 'Επὶ 8 λοιπὸν χρόνια 25 ἀστυνομικοὶ πράκτορες τὸν κυνηγοῦσαν καὶ δὲν κατώρθωναν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν, ὅτε ἡ βαρώνη μιὰ μέρα ποὺ τὸν εἶδε στὸ Μπροντγουαίη τὸν ἀνεγνώρισε παρ' ὅλη τὴν ἄσπρη περοῦκα ποὺ φοροῦσε.

Τὸν ἀκολούθησε λοιπὸν καὶ εἶδε ποῦ καθώτανε.

Τότε εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ τὸν συλλάβῃ.

Βρήκανε ἐπάνω του ἕνα βιβλιάριο μὲ 1.000.000 δολλάρια καταθέσεων, στὸ σπίτι του δὲ μιὰ τέλεια μηχανὴ κατασκευῆς δολλαρίων

—«»—

'Ο κόσμος

—"Επὶ τέλους ἡ τύχη.. ἐθαύμασε τὸ πεῖσμα του καὶ τὴν 31η φορά, ὁ ἀριθμός αὐτὸς κέρδισε 187.000 λίρες.

—Στὴ πόλη Κόλβιγ τοῦ λεϊτσεστερσαῖρ, ὑπάρχει μιὰ οἰκογένεια συνταξιούχων τῆς ὁποίας ὅλα τὰ ἡλικιωμένα μέλη, ζοῦν μαζύ.

—'Ο πατέρας ὁ μίστερ Οὐάλτερ Μπρὲλυ, εἶνε 94 χρονῶν, οἱ δυὸ του γυιοὶ εἶνε 70 καὶ 68 κι' οἱ δυὸ κόρες του 72 καὶ 67.

—'Η δεκαεννεαετὴς κόρη τοῦ Μόντε Λατίφωφ, βούλγαρου ἀτσίγγανου, ἔχει ὡς τάρα παντρευτῇ ἑφτὰ φορὲς μὲ τὴν συγκατάθεσι τῶν γονέων της, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἀπὸ τ' ἀλλεπάλληλα αὐτὰ συνοικέσια ποὺ κάνουν τῆς κόρης τους.

—Τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ Σουλτάνου τῆς Γιάβας Σόλο, ἀποτελεῖται ἀπὸ 15.000 πρόσωπα: δηλαδὴ συζύγους, χορεύτριες, ἱερεῖς στρατιῶτες καὶ ὑπηρέτες.

—Τὸ βαρύτερο ἀέριο εἶνε τὸ «Οσμιουμ». —Ζυγίζει 251.000 περισσότερο ἀπὸ τὸ ὑδρογόνο, τὸ ἐλαφρότερο ὅλων τῶν ἀερίων

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το ωραιότερο ιπποτικό μυθιστόρημα

ΤΟΥ ΖΟΥΛ ΚΑΡΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

—Ἐφθάσαμε, εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης καὶ ἄναψε ἕνα δαδὶ ποὺ ὑπῆρχε σὲ μιὰ γωνιά. Μετὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες μπῆκαν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ καὶ κατασκότεινη αἴθουσα.

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης στὸ νέο, ὅ,τι θὰ δῆς δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχάσῃς ποτέ. Κι' ἀκόμη, θὰ τὸ κρατήσῃς ἀπολύτως μυστικό. Τώρα ἑτοιμάσου γιατὶ θὰ κάνωμε μιὰ ἀπότομη κατάβασι, ἀλλὰ χωρὶς κίνδυνο, σὲ διαβεβαιῶ.

Καὶ θέλοντας νὰ καθησυχάσῃ ἀκόμη περισσότερο τὸ νεαρό του σύντροφο, ἐσυνέχισε:

—Ὅ,τι εἶδες ὡς τώρα φαίνεται νὰ σὲ ἐκπλήττῃ. Ἀσφαλῶς, δὲν θὰ περίμενες νὰ δῆς στὰ «Ἐρείπια» ὅ,τι εἶδαν τὰ μάτια σου. Πρέπει, ὅμως, νὰ ξέρῃς ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ κατοικοῦσαν στὸ πύργο εἶχαν λάβει τὰ μέτρα τους καὶ εἶχαν ὀχυρωθῆ γιὰ νὰ εἶνε ἀπρόσβλητοι. Ἕνας, μάλιστα, ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀρχόντων στοὺς ὁποίους διαδοχικῶς ἀνῆκε ὁ πύργος, ἐξώδεψε μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἀσφαλὲς καὶ ἀπαραβίαστο ἄσυλο. Χάρις σ' αὐτόν, παιδί μου, ὅταν θὰ σώσω τὴν ἀγαπημένη σου Μαγδαληνή, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ σοῦ τὴν ξαναρπάξουν. Τώρα, ἐπρόσθεσε ὁ κωδωνοκρούστης μὲ σοβαρὸ καὶ ἐπίσημο τόνο, πρέπει, πρὶν προχωρήσωμε, νὰ κάνωμε μιὰ εὐχὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἐπιστάτησε στὸ χτίσιμο τοῦ πύργου.

Ὁ Λουδοβῖκος ἐπανέλαβε λέξιν πρὸς λέξιν τὰ λόγια ποὺ ἐπρόφερε ὁ κωδωνοκρούστης.

—Εὐλογημένος νὰ εἶσαι γιὰ ὅ,τι ἔκανες, ὦ σύ, ὁ πρόγονος τῆς Μαγδαληνῆς ντὲ Μπλανζίς!

Τὴν ἴδια στιγμὴ συνέβη μιὰ δόνησις.

Ἀμέσως ὁ Λουδοβῖκος αἰσθάνθηκε ὅτι τὸ ἔδαφος θυθιζόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Ἐξ ἐνστίκτου ἔπιασε τὸν σύντροφό του ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἡ κατάβασις, ὅπως εἶχε προείπει ὁ κωδωνοκρούστης, ἦταν πολὺ ἀπότομη. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ δευτερόλεπτα ἐσταμάτησαν. Τότε, ἕνα ἀμυδρὸ φῶς ἐπέτρεψε στὸ Λουδοβῖκο νὰ δῆ ὅτι βρισκόταν ἀπάνω σὲ μιὰ καταπακτή, ποὺ ἦταν σκεπασμένη μὲ χῶμα καὶ ἡ ὁποία εἶχε σταματήσει δυὸ βήματα ψηλότερα ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἐπήδηξε πρῶτος καὶ ἔτεινε τὸ χέρι στὸ νέο, ποὺ ἔκανε τὸ ἴδιο.

Μετὰ ἡ καταπακτὴ ἀνέβηκε πάλι τόσον ἀπότομα, ὅσο εἶχε κατεβῆ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, ὁ κωδωνοκρούστης ὡδήγησε τὸ Λουδοβῖκο στὸ μέρος ἀπ' ὅπου προερχόταν τὸ φῶς.

Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς νὰ ρωτήσῃ τὸ μυστηριῶδες πρόσωπο ποὺ τοῦ ἐχρησίμευε ὡς ὁδηγός, οἱ δυὸ ἄνδρες ἔφθασαν μπροστὰ σ' ἕνα πολυτελῆ τάπητα ἐποχῆς Ἑρρίκου τοῦ Β΄, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευε γιὰ παραπέτασμα σὲ μιὰ πόρτα.

Ὁ κωδωνοκρούστης παραμέρισε τὴν κουρτίνα καὶ ἄφησε ἐλεύθερο τὸ πέρασμα στὸ νεαρό του σύντροφο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Λουδοβῖκος ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως.

Τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο βρισκόταν τώρα, ἦταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἑστόλιζαν τὶς τρεῖς πλευρές, ἐνῶ στὴν τετάρτη φαινόταν μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Στὴ μέση τοῦ δωματίου βρισκόταν ἕνα τραπέζι στρωμένο μ' ἕνα πλούσιο χαλὶ κι' ἀπάνω ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ γράψῃ κανείς.

Καναπέδες μὲ θυρεοὺς ἐσυμπλήρωναν τὴν πολυτελῆ ἐπίπλωσι.

Ὁ Λουδοβῖκος στεκόταν κατάπληκτος.

—Ποῦ εἶμαι; ρώτησε.

—Εἶσαι στὸ σπίτι σου, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ κωδωνοκρούστης.

Ἐσήκωσε μετὰ τὴν κουρτίνα ποὺ ἔπεφτε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ θάθους καὶ ἀπὸ τὸ κατῶφλι ἔδειξε στὸ Λουδοβῖκο τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς δευτέρου δωματίου ποὺ εἶχε ἐπίπλωσι κρεββατοκάμαρας.

—Νά, τὸ δωμάτιο ποὺ θὰ μείνῃ ἡ ἀγαπημένη σου Μαγδαληνή, εἶπε, ὅταν θὰ τὴν γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων. Ἐδῶ ἡ ἀγάπη σου θὰ ζήσῃ προφυλαγμένη ἀπὸ τὶς ἀναζητήσεις καὶ τὶς καταδιώξεις τῶν ἐχθρῶν της. Ἐδῶ ἐπίσης θὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφή, ποὺ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀναγκάζεσαι νὰ ἀπουσιάζῃς ἐργαζόμενος γιὰ τὸ μεγάλο πατρικὸ ἔργο ποὺ ἐπιδιώκομε ὅλοι ἐμεῖς, τῶν ὁποίων ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶσαι ἀρχηγός!

—Ἐγώ; ἀνέκραξε ὁ Λουδοβῖκος.

—Ναί, ἐσύ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐπολεμήσαμε ἀπὸ δῶ καὶ χρόνια χωρὶς νὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ ὑποπτευθῇς.

—Τί μοῦ λέτε;

—Τὴν ἀλήθεια, παιδί μου!

Ὁ Λουδοβῖκος κυττοῦσε μὲ ἔκπληξι καὶ θαυμασμὸ τὸν κωδωνοκρούστη. Ὅ,τι εἰδῆ καὶ ἀκούσει τοῦ ἐσκότιζε νὸ νοῦ.

—Ποιὸς εἶσθε, λοιπὸν ἐσεῖς, καὶ ποιὸς ἐγώ; ρώτησε ξαφνικά.

—Δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ τώρα, τοῦ ἀπάντησε ὁ κωδωνοκρούστης. Ὑπάρχουν σοβαροὶ λόγοι ποὺ μοῦ τὸ ἀπαγορεύουν. Γιὰ λίγον καιρό, ἴσως γιὰ μερικὲς μόνο μέρες δὲν θὰ ξέρῃς ποιὰ εἶνε ἡ καταγωγή σου. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ σήμερα νὰ σοῦ πῶ εἶνε ὅτι ἀνήκεις σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἀνέδειξε ἔνδοξα πρόσωπα, ἥρωας μάλιστα, καὶ ὅτι πολὺ σύντομα θὰ πάρῃς τὸ ἀξίωμα ποὺ σοῦ ἀνήκει, ἄσχετο ἂν τὸ θέλωμε ἐμεῖς ἢ ἂν δὲν τὸ θέλωμε.

—Καλά, ἀλλὰ πῆτε μου τοὐλάχιστον τὸ ὄνομά μου.

—Εἶνε ἀδύνατον!...

Ὁ Λουδοβῖκος κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κρατῶντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια. Ὁ κωδωνοκρούστης ἄφησε τὸ Λουδοβῖκο νὰ βυθισθῇ στοὺς συλλογισμούς του καὶ ἐπέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὁ κωδωνοκρούστης ἐγύρισε, ὁ Λουδοβῖκος δὲν εἶχε κουνηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Στὸ ἄκουσμα τῶν βημάτων του ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἐκύτταξε περίσπουδαστηρίου.

Μεγάλες βιβλιοθῆκες, γεμᾶτες βιβλία ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἑστόλιζαν τὶς τρεῖς πλευρές, ἐνῶ στὴν τετάρτη φαινόταν μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Στὴ μέση τοῦ δωματίου βρισκόταν ἕνα τραπέζι στρωμένο μ' ἕνα πλούσιο χαλὶ κι' ἀπάνω ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ γράψῃ κανείς.

Καναπέδες μὲ θυρεοὺς ἐσυμπλήρωναν τὴν πολυτελῆ ἐπίπλωσι.

Ὁ Λουδοβῖκος στεκόταν κατάπληκτος.

—Ποῦ εἶμαι; ρώτησε.

—Εἶσαι στὸ σπίτι σου, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ κωδωνοκρούστης.

Ἐσήκωσε μετὰ τὴν κουρτίνα ποὺ ἔπεφτε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ θάθους καὶ ἀπὸ τὸ κατῶφλι ἔδειξε στὸ Λουδοβῖκο τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς δευτέρου δωματίου ποὺ εἶχε ἐπίπλωσι κρεββατοκάμαρας.

—Νά, τὸ δωμάτιο ποὺ θὰ μείνῃ ἡ ἀγαπημένη σου Μαγδαληνή, εἶπε, ὅταν θὰ τὴν γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων. Ἐδῶ ἡ ἀγάπη σου θὰ ζήσῃ προφυλαγμένη ἀπὸ τὶς ἀναζητήσεις καὶ τὶς καταδιώξεις τῶν ἐχθρῶν της. Ἐδῶ ἐπίσης θὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφή, ποὺ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀναγκάζεσαι νὰ ἀπουσιάζῃς ἐργαζόμενος γιὰ τὸ μεγάλο πατρικὸ ἔργο ποὺ ἐπιδιώκομε ὅλοι ἐμεῖς, τῶν ὁποίων ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶσαι ἀρχηγός!

—Ἐγώ; ἀνέκραξε ὁ Λουδοβῖκος.

—Ναί, ἐσύ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐπολεμήσαμε ἀπὸ δῶ καὶ χρόνια χωρὶς νὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ ὑποπτευθῇς.

—Τί μοῦ λέτε;

—Τὴν ἀλήθεια, παιδί μου!

Ὁ Λουδοβῖκος κυττοῦσε μὲ ἔκπληξι καὶ θαυμασμὸ τὸν κωδωνοκρούστη. Ὅ,τι εἰδῆ καὶ ἀκούσει τοῦ ἐσκότιζε νὸ νοῦ.

—Ποιὸς εἶσθε, λοιπὸν ἐσεῖς, καὶ ποιὸς ἐγώ; ρώτησε ξαφνικά.

—Δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ τώρα, τοῦ ἀπάντησε ὁ κωδωνοκρούστης. Ὑπάρχουν σοβαροὶ λόγοι ποὺ μοῦ τὸ ἀπαγορεύουν. Γιὰ λίγον καιρό, ἴσως γιὰ μερικὲς μόνο μέρες δὲν θὰ ξέρῃς ποιὰ εἶνε ἡ καταγωγή σου. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ σήμερα νὰ σοῦ πῶ εἶνε ὅτι ἀνήκεις σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἀνέδειξε ἔνδοξα πρόσωπα, ἥρωας μάλιστα, καὶ ὅτι πολὺ σύντομα θὰ πάρῃς τὸ ἀξίωμα ποὺ σοῦ ἀνήκει, ἄσχετο ἂν τὸ θέλωμε ἐμεῖς ἢ ἂν δὲν τὸ θέλωμε.

—Καλά, ἀλλὰ πῆτε μου τοὐλάχιστον τὸ ὄνομά μου.

—Εἶνε ἀδύνατον!...

Ὁ Λουδοβῖκος κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κρατῶντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια. Ὁ κωδωνοκρούστης ἄφησε τὸ Λουδοβῖκο νὰ βυθισθῇ στοὺς συλλογισμούς του καὶ ἐπέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὁ κωδωνοκρούστης ἐγύρισε, ὁ Λουδοβῖκος δὲν εἶχε κουνηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Στὸ ἄκουσμα τῶν βημάτων του ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἐκύτταξε περί-

Ὁ κωδωνοκρούστης δὲν φοροῦσε πιὰ τὸν μανδύα τοῦ προσκυνητοῦ, ἀλλὰ μιὰ στρατιωτικὴ στολὴ εὐπατρίδου.

Ἕνα καπέλλο μὲ φτερὸ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸ καπέλλο τοῦ προσκυνητοῦ, ποὺ φοροῦσε πρίν, καὶ στὴ μέση του κρεμῶταν μιὰ δερμάτινη ζώνη ποὺ κρατοῦσε τὸ ἀραβικὸ σπαθί του.

Δὲν ἦταν μόνο ἡ μεταμφίεσις αὐτὴ ποὺ ἐμπόδισε τὸ Λουδοβῖκο νὰ ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως τὸ σύντροφό του. Εἶχε ἐπίσης μεταβάλει καὶ τὴ φυσιογνωμία του.

Μιὰ ψεύτικη γενειάδα ἦταν κολλημένη μὲ τόση τέχνη στὸ σαγόνι του, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀντιληφθῇ πὼς δὲν ἦταν ἀληθινή.

Ὁ κωδωνοκρούστης εἶχε κατορθώσει μέσα σὲ λίγες στιγμὲς νὰ γίνῃ ἐντελῶς ἀγνώριστος.

Ὁ Λουδοβῖκος εἶχε σηκωθῆ καὶ τὸν κυττοῦσε σὲ ἔκπληξι καὶ θαυμασμό.

—Ποῦ πηγαίνετε; τὸν ρώτησε μὲ περιέργεια.

—Θὰ τὸ μάθῃς τώρα ἀμέσως, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε. Πρῶτα, ὅμως, ἔχω κάτι ἄλλο πολὺ σπουδαιότερο νὰ σοῦ ἀνακοινώσω.

—Χωρὶς ἄλλο καμμιὰ νέα ἔκπληξι.

—Ναί! ἀποκρίθηκε ἁπλῶς ὁ κωδωνοκρούστης.

ΙΑ'

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ὁ ἄνδρας τῆς Μαγδαληνῆς ἀκολούθησε εὐπειθῶς τὸν ἄνθρωπο, ποὺ γι' αὐτὸν τώρα ἄρχισε νὰ γίνεται ἕνα πολὺ περίεργο πρόσωπο.

Πολὺ περισσότερο τώρα εἶχε τὴν περιέργεια καὶ ἤθελε νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριο ποὺ ἐκάλυπτε τὸν προστάτη του καὶ τὸν ἄγγελο φύλακα τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ κωδωνοκρούστης τὸν ὡδήγησε μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μαρμάρινα ἐλάφια ποὺ βρίσκονταν σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες τοῦ δωματίου ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ κρεββατοκάμαρα. Ἀκούμπησε τὸ δάχτυλό του ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἐλαφιοῦ καὶ ἀμέσως ἄνοιξε μιὰ δίοδος ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀνέτως ἕνας ἄνθρωπος. Ὁ κωδωνοκρούστης εἰσῆλθε πρῶτος λέγοντας στὸ Λουδοβῖκο:

—Θὰ ἔλθῃς ὅταν σὲ φωνάξω...

Καὶ ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως κατεβαίνοντας ἀπὸ μιὰ δερμάτινη σκάλα σ' ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο.

Ἀμέσως ὁ Λουδοβῖκος ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζῃ. Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ κατεβαίνῃ. Μόλις ἔφθασε στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τοῦ ἐξέφυγε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Βρισκόταν σ' ἕνα σπήλαιο ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ χρυσῆ λάμπα. Ὅλα ἀστραφταν ἐκεῖ μέσα.

Μὲ θαμπωμένα μάτια κυττοῦσε γύρω του. Τὸ σπήλαιο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ διάφορα σκεύη χρυσᾶ, ἀγγεῖα μὲ πολύτιμους λίθους, ὅπλα χρυσᾶ καὶ ἄλλα διάφορα τιμαλφῆ ἀντικείμενα. Ἦσαν σωροὶ ἀπὸ πράγματα μεγίστης ἀξίας, ποὺ ἀνῆκαν στοὺς πρώτους βασιλεῖς τῆς Γαλλίας.

Ὁ Λουδοβῖκος ἔμεινε ἐκθαμβος.

Ξαφνικὰ ὁ κωδωνοκρούστης τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ὅπου τὸ φῶς τῆς λάμπας δὲν τὸ ἐφώτιζε ἐπαρκῶς.

Ἐκεῖ βρισκόταν ἕνα τεράστιο σιδερένιο κιβώτιο. Ὁ κωδωνοκρούστης τὸ ἄνοιξε κι' ἀμέσως ἔλαμψε ἕνα στρῶμα ἀπὸ χρυσᾶ νομίσματα.

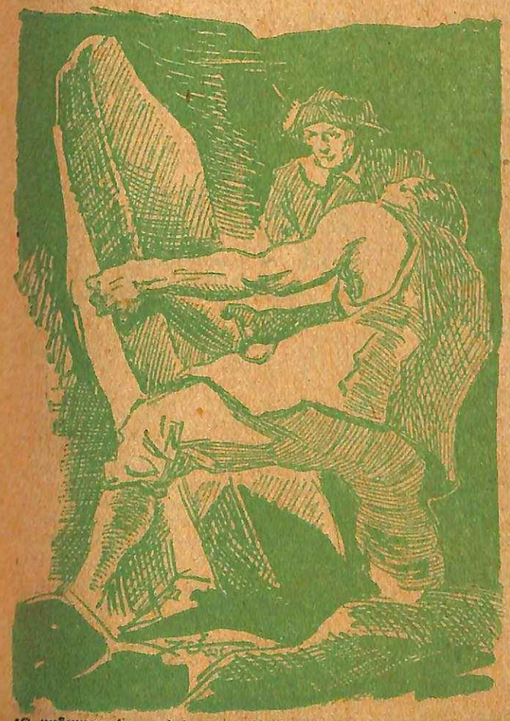

Ὁ κωδωνοκρούστης ἐσήκωσε μιὰ βαρειὰ πλάκα, ποὺ ἔκλεινε τὸ στόμιο τῆς σήραγγος.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἀνακάτεψε μὲ τὰ χέρια του τὸν ὠκεανὸ ἐκεῖνον τῶν πολυτίμων μετάλλων.

—Βλέπεις, εἶπε στὸ νέο ποὺ τὸν κυττοῦσε σαστισμένος, αὐτὸ εἶνε ἕνα μέρος μόνο τοῦ θησαυροῦ ποὺ ἐφύλαγε ὁ Κλαύδιος. Ὑπάρχουν ἐδῶ τιμαλφῆ εἴδη ἀνυπολογίστου ἀξίας. Κιβώτια μὲ ὅμοιο περιεχόμενο βρίσκονται πάμπολλα ἐδῶ μέσα... Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας εἶνε θαμμένα σιδερένια κουτιὰ μὲ τόσα πολλὰ διαμάντια ποὺ μόνο αὐτὰ θὰ ἔφθαναν γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἕνας ὁλόκληρος στρατὸς ἐπὶ πολλὰ χρόνια! Ἀπὸ ὅσα εἴδες φαντάζομαι ὅτι θὰ ἔχῃς σχηματίσει τὴν ἀντίληψι ὅτι καὶ τώρα δὲν σοῦ λέω ψέματα. Λοιπόν, παιδί μου, ὅλος αὐτὸς ὁ θησαυρὸς εἶνε δικός σου!... Ἀντιπροσωπεύει τὴν προῖκα τῆς Μαγδαληνῆς ντὲ Μπλανζίς!

Τὸ βλέμμα τοῦ Λουδοβίκου ἔμοιαζε τώρα μὲ βλέμμα τρελλοῦ.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἐσυνέχισε:

—Εἶνε ἡ σειρά σου τώρα νὰ φυλάξῃς τὸ θησαυρὸ ἕως ὅτου κατορθώσω νὰ δρῶ τὸν Κλαύδιο καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσω ἂν εἶνε φυλακισμένος.

Ὁ νέος ἀνασκίρτησε.

—Ἂν πέθανε; εἶπε.

—Ἂν οἱ ἄθλιοι τὸν ἐδολοφόνησαν, θὰ τοὺς ἐκδικηθοῦμε, ἀπάντησε ὁ κωδωνοκρούστης, τὸ ὁρκίζομαι!... Ἕως ὅτου, ὅμως, γυρίσω γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποῦ βρίσκονται τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα, ἀπαιτῶ νὰ μὴν ἀφήσῃς πιὰ αὐτὸ τὸ ἄσυλο, στὸ ὁποῖο ἄλλωστε θὰ εἶσαι ἀπολύτως ἀσφαλής, γιατὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς ἐδῶ.

—Τί; Θὰ φύγετε;

—Πρέπει!...

—Τί; ἀνέκραξε ὁ Λουδοβῖκος μὲ λύσσα. Μὲ καταδικάζεται νὰ μείνω ἀδρανὴς μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια, περιμένοντας μὲ χίλια μαρτύρια καὶ χίλιες ἀγωνίες τὴν ἐπιστροφή σας! Ὄχι, εἶνε ἀδύνατον!... Δὲν συλλογισθήκατε ὅτι ἡ διαταγὴ ποὺ μοῦ δίνετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε γιὰ μένα ἴση μὲ θάνατο;

—Πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὴ διαταγή μου, τὴν ὁποία ἐπιβάλλει ἡ φρόνησις, τοῦ ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ κωδωνοκρούστης. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον σου καὶ τὸ συμφέρον ὅλων μας.

—Ἔχετε δίκηο, ἐψέλλισε ὁ Λουδοβῖκος, ἀλλὰ σκεφθῆκατε ὅτι ὥσπου νὰ γυρίστε θὰ ἔχω τρελλαθῆ; Δὲν ξέρετε ὅτι ἂν ἀργήσετε νὰ ἔλθετε, ὑπάρχει πιθανότης νὰ βρῆτε μόνο τὸ πτῶμα μου;

Τὰ λόγια τοῦ Λουδοβίκου συνεκίνησαν τὸν κωδωνοκρούστη, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς.

—Παιδί μου, εἶπε, ἂν ἐπιμένω νὰ μείνῃς ἐδῶ, τὸ κάνω γιατὶ ξέρω τί σκέπτονται οἱ ἐχθροί μας. Τὸ ξέρεις, βέβαια, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀποφάσισε νὰ παντρέψῃ τὴ Μαγδαληνὴ ντὲ Μπλανζὶς μὲ τὸν μαρκήσιο ντὲ Κριβεγί.

Ὁ Λουδοβῖκος ἔτριξε τὰ δόντια του στὸ ἄκουσμα τῆς παρατηρήσεως τοῦ συντρόφου του.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἐξακολούθησε:

—Μὲ κατάλαβες, βλέπω! Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅπως κι' ἐγώ, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε στὰ χέρια τοῦ μαρκησίου. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ποὺ ἀποβλέπει μόνο στὴ πρίγκιπική προῖκα της θὰ παραβλέψῃ τὴν ἄρνησι ποὺ θὰ ἀντιτάξῃ ἡ γυναῖκα σου καὶ ὁ γάμος θὰ γίνῃ!...

Μιὰ κραυγὴ λύσσας ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Λουδοβίκου.

—Αὐτὸς ὁ γάμος δὲν θὰ γίνῃ, ἐφώναξε σὰν τρελλός. Θὰ ἦταν ἕνα βδελυρὸ κακούργημα. Μὴν τὸ ξαναπῆτε αὐτό.

—Αὐτὴ ἡ ἕνωσις θὰ γινόταν, ἐσυνέχισε ὁ κωδωνοκρούστης. Θὰ γινόταν δυστυχῶς καὶ ἀνεπανορθώτως ἂν δὲν κατώρθωνα νὰ ματαιώσω τὸν σατανικὸ συνδυασμό.

—Ἡ Μαγδαληνὴ θὰ μιλήσῃ, ἐκραύγασε ὁ νέος ἐρεθισμένος. Θὰ πάρῃ μπροστὰ στὸν βασιλέα καὶ θὰ πῇ τὴν ἀλήθεια... Θὰ πῇ ὅτι εἶνε παντρεμένη καὶ μητέρα. Ποιὸς θὰ τολμήσῃ, τότε, νὰ τῆς ἐπιβάλῃ διὰ τῆς βίας τὸν ἀπαίσιο αὐτὸ γάμο;

—Ποιός; Μὰ τὸ ρωτᾶς; Μήπως ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει στὰ χέρια του τὴν ἐξουσία; Μήπως δὲν τιτλοφορεῖται «κυρίαρχος» τῶν ὑπηκόων του; Θὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Μὲ τὸν γάμο σου θὰ ἀσχοληθῇ μόνον, γιὰ νὰ τὸν ἀκυρώσῃ μὲ μιὰ του ὑπογραφή...

—Τότε θὰ πάω ἐγὼ μόνος μου καὶ θὰ πέσω στὰ πόδια τοῦ βασιλέως. Θὰ τὸν παρακαλέσω μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ μοῦ δώσῃ τὴ γυναῖκα μου...

—Καὶ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ σὲ στείλῃ νὰ πεθάνῃς σὲ κανένα κελλὶ τῆς Βαστίλλης, ἂν δὲν σὲ κρεμάσῃ ἀμέσως!.... Μὴν πλανᾶσαι, παιδί μου! Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ἂν κάνῃς τὸ διάβημα ποὺ σκοπεύεις. Γι' αὐτό, λοιπόν, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάνῃς κάτι ποὺ θὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο τὴ ζωή σου καὶ τὴ ζωὴ τῆς Μαγδαληνῆς, σὲ παρακαλῶ ν' ἀκούσῃς τὶς συμβουλές μου καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ φύγω. Τὸ σχέδιο ποὺ ἔχω καταστρώσει καὶ ποὺ θὰ τὸ ἐκτελέσω ἂν μείνω ζωντανός, δὲν ἐπιδέχεται ἀργοπορία. Ἔλα, Λουδοβῖκε, κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾷ ἐνόσῳ δὲν ἔχω ἐγκαταλείψει τὸν πύργο, εἶνε ἄλλη τόση ἀργοπορία γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Λουδοβῖκος ἦταν ἀρκετὰ ἐκμηδενισμένος. Ὅσα εἶχε ἀκούσει ἐβούιζαν στὸ μυαλό του καὶ μεγάλωναν τὴν ἀπελπισία τῆς ψυχῆς του.

Τώρα πιὰ ἦταν νικημένος. Δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι ὅταν ὁ κωδωνοκρούστης ἑτοιμάσθηκε γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπήλαιο.

Τὸν ἀκολούθησε στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ὁ κωδωνοκρούστης τοῦ ἔδειξε ἕνα ντουλάπι ποὺ ἦταν γεμᾶτο μὲ διάφορα τρόφιμα. Ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ εἶχε φθάσει. Ὁ κωδωνοκρούστης πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸν δυστυχισμένο νέο. Τὸν ἔσφιξε στὸ στῆθος του σὰν νὰ ἦταν πατέρας του.

—Θάρρος! Θάρρος! τοῦ ἐψιθύρισε στ' αὐτί. Ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνη σου στὸ Θεὸ γιατὶ αὐτὸς μόνο μπορεῖ νὰ φέρῃ ἀντίρρησι στὴ θέλησι τῶν βασιλέων!... Φεύγω παιδί μου! Καλὴν ἀντάμωσι μὲ τὴν θέλησι τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Λουδοβῖκος τὸν κρατοῦσε ἀκόμη, περιβάλλοντας τὸν λαιμὸ τοῦ κωδωνοκρούστη μὲ τὰ χέρια του. Ὁ ἀνδρεῖος ἀρχηγὸς ἐλευθερώθηκε σιγὰ—σιγὰ ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸ αὐτοῦ καὶ ἀκουμπῶντας τὸ πλατύ του χέρι στὸν ὦμο τοῦ νέου, εἶπε:

—Νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου ὅτι σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴ φύλαξι τοῦ θησαυροῦ, ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ νικήσωμε. Μὲ τὸ θησαυρὸ μας μποροῦμε νὰ ἐξασφαλίσωμε ὅλες τὶς ὑπηρεσίες ποὺ πουλιῶνται κι ὅλες τὶς συνειδήσεις ποὺ ἀγοράζονται.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κωδωνοκρούστη ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι στὸ Λουδοβῖκο ποὺ ἐψέλλισε:

—Μὲ ἀναγκάσατε νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ σᾶς περιμένω ὥσπου νὰ γυρίσετε. Παρ' ὅλον τὸν πόνο τῆς ψυχῆς σου, δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ. Ποιὸς εἶσθε, λοιπόν, ἐσεῖς ποὺ ἐπιβάλλεσθε τόσο σὲ μένα;

—Ἡ στιγμὴ ἔφθασε, παιδί μου, νὰ σοῦ ἀποκαλύψω ποιὸς εἶμαι, εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης μὲ σοβαρότητα καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δυὸ βιβλιοθῆκες ποὺ ἐστόλιζαν τὸ γραφεῖο.

Τὰ εὔθυμα τῆς ζωῆς

Ἡ τελευταία ἐφεύρεσις τοῦ Ἔδισον

Λίγους μῆνες προτοῦ πεθάνῃ ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης, ἕνας δημοσιογράφος τὸν πέτυχε σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι στὴν γωνία ἑνὸς σαλονιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ἐνοχλῇ μὲ τὶς ἐρωτήσεις του.

—Ποιὰ εἶνε ἡ πρώτη σας ἐφεύρεσις, κ. Ἔδισον;

Ὁ Ἔδισον σηκώθηκε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸν ὀχληρὸ δημοσιογράφο ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸν σταμάτησε ἕνας ὅμιλος ἀπὸ πεταχτὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα εἶχαν συμμαχήσει μὲ τὸν δημοσιογράφο:

—Ἐλᾶτε, κ. Ἔδισον. Μὴν εἶσθε κακός. Γιατί δὲν ἀπαντᾶτε στὸν κύριο; Ὅλος ὁ κόσμος εἶνε περίεργος νὰ πληροφορηθῇ τὴν πρώτη ἐφεύρεσί σας καὶ σεῖς δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῆτε. Μιλήσετε.

—Πολὺ καλά, ἀφοῦ νομίζετε πὼς εἶνε ἔτσι, θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἔκαμα τὴν πρώτη μου ἐφεύρεσι. Στὴ νεαρά μου ἡλικία ἤμουν ἐφημεριδοπώλης καὶ γύριζα στοὺς δρόμους πωλῶντας ἐφημερίδες. Μιὰ μέρα διάβασα ὅτι κάποιος πλούσιος Τραπεζίτης εἶχε ληστευθῆ. Αὐτὸ μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ὥστε ληστεύουν καὶ τὰ χρηματοκιβώτια; Χωρὶς χρονοτριβὴ ἐπεδόθηκα σὲ μελέτες καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ παρουσιάστηκα στὸν... πρώην ἑκατομμυριοῦχο τραπεζίτη.

—Κύριε, τοῦ εἶπα. Διάβασα τὴν εἴδησι τῆς ληστεύσεώς σας καὶ πιστέψτε με αὐτὸ μὲ κατελύπησε. Σὰν τίμιος ἄνθρωπος ποὺ εἶμαι, ἀγανάκτησα τρομερὰ καὶ ἡ ἀγανάκτησί μου αὐτὴ ἔγινε αἰτία μιᾶς ὡραίας ἐφευρέσεως χάρις στὴν ὁποία οἱ ληστὰ ποὺ θὰ τολμοῦσαν ν' ἀνοίξουν χρηματοκιβώτια, θὰ συλλαμβάνωνται μὲ κάποιο εἰδικὸ μηχάνημα.

—Καὶ τί ζητᾶτε γι' ἀνταμοιβὴ τῆς ἐφευρέσεώς σας;

—Τὸ χέρι τῆς κόρης σας!

—Πολὺ καλά. Ἂν μοῦ ἀποδείξετε τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ἐφευρέσεώς σας.

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες καὶ ἀφοῦ κατώρθωσα νὰ κάμω κρυφὰ μιὰ πρόχειρη ἐγκατάστασι στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ τραπεζίτου, παρουσιάστηκα στὸ σπίτι του.

—Ὁρίστε, λοιπόν, τοῦ εἶπα. Κτὲς τὸ βράδυ θελήσατε νὰ ἀνοίξετε τὸ χρηματοκιβώτιό σας καὶ δεχτήκατε μιὰ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι ποὺ σᾶς ἔρριψε ἀναίσθητο. Συνήλθατε μόλις σήμερα τὸ πρωΐ. Πῶς εἶσθε; Νοιώθετε καλλίτερα τὸν ἑαυτό σας;

—Ναί.

—Καὶ εἶσθε πεπεισμένος γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ἐφευρέσεώς μου;

—Ἀπολύτως!

Ὁ δημοσιογράφος σκυμμένος στὶς σημειώσεις του δὲν ἄφηνε νὰ τοῦ ξεφύγῃ λέξις.

—Καὶ σᾶς ἔδωσε τὴν κόρη του; ρώτησαν αἱ δεσποινίδες μ' ἐνδιαφέρον!

—Μοῦ τὴν ἔδινε, ἀλλὰ δὲν τὴν πῆρα...

Ἀφοῦ σημείωσε καὶ τὴν τελευταία αὐτὴ λεπτομέρεια, ὁ δημοσιογράφος στράφηκε καὶ ρώτησε μὲ περισσότερο θάρρος τὸν Ἔδισον γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐπιτυχία του.

—Καὶ τώρα, κ. Ἔδισον, θὰ μοῦ πῆτε καὶ τὴν τελευταία σας ἐφεύρεσι;

—Εὐχαρίστως. Ἀφοῦ σᾶς εἶπα τὴν πρώτη δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ σᾶς πῶ καὶ τὴν τελευταία. Λοιπόν, ἡ τελευταία μου ἐφεύρεσις εἶνε ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκα τώρα!

Ἀπὸ παντοῦ

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΛΙΟΥ

Ὁ ἀμερικανικὸς τύπος ἀναγγέλλει ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἑκατονταετηρίδων ποὺ θὰ γιορτασθοῦν, δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Σάμουελ Κόλτ.

Ὁ Κὸλτ ἐφεῦρε τὸ πιστόλι μὲ περισσοτέρας βολὰς τῆς μιᾶς.

Πράγματι, τὸ 1835 ὁ Ἀμερικανὸς Κὸλτ ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη τὸ 1814 στὸ Χάρφορ, καὶ κατέθεσε τὴν ἐφεύρεσί του ταυτοχρόνως στὸ Λονδῖνο, στὸ Παρίσι καὶ στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Ὁ ἴδιος μάλιστα ἵδρυσε μιὰ ἑταιρεία γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ πώλησι τῶν περιστρόφων, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε ὅσο περίμενε.

Ἡ ἑταιρα προώδευσε καὶ ἄρχισε νὰ κερδίζῃ ἑκατομμύρια. Τότε μόνον ἡ κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατάλαβε τὴν ἀξία τῶν «σβολῶν».

ΤΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΖΩΑ

Πρὸ ἡμερῶν ἔγιναν περιεργότατα πειράματα στὸν ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Λονδίνου γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν τὰ ζῶα ἀγαποῦν τὴ μουσική.

Μιὰ ὀρχήστρα ἀποτελουμένη ἀπὸ δυὸ βιολιά, ἕνα φλάουτο καὶ ἄλλα ὄργανα, ἄρχισε νὰ παίζῃ διάφορα τεμάχια, ἐνῶ διάφοροι ἐπιστήμονες κατέγραφαν τὴν ἐπίδρασι τῶν ζώων, τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἑρπετῶν.

Οἱ ρινόκεροι ἔδειξαν ἀπέχθειαν καὶ στενοχωρίαν στὸ ἄκουσμα τῶν ἤχων τῆς μουσικῆς. Οἱ μουσικοὶ ἐδοκίμασαν νὰ παίξουν τὴν «Σονάτταν τοῦ Σεληνόφωτος» ἀλλὰ καὶ πάλιν οἱ ρινόκεροι δὲν εὐχαριστήθηκαν. Τὸ ἴδιο παρετηρήθη καὶ σὲ ἄλλα ζῶα.

Οἱ θαλάσσιοι ἐλέφαντες ἐν τούτοις, ἔδειξαν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλα τὰ κομμάτια ποὺ παιχτήκαν, ἐκτὸς τῶν κομματιῶν τῆς τζάζ. Ὅπως φαίνεται προτιμοῦν τὴ ρωμαντικὴ μουσικὴ τῆς παληᾶς ἐποχῆς!

Οἱ λύκοι καὶ τὰ τσακάλια ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν στὸ ἄκουσμα τῆς μουσικῆς πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τοὺς μουσικοὺς νὰ σταματήσουν. Τὸ μόνο ὄργανο ποὺ συγκινεῖ τὴ καρδιὰ τοῦ λύκου εἶνε τὸ φλάουτο. Ὅταν ἄκουσαν ἕνα σόλο ἀπὸ φλάουτο μαζευτήκαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κλωβιοῦ τους καὶ ἄκουγαν μὲ μεγάλη προσοχή.

Ἡ ἰνδικὴ λεοπάρδαλις, Τσῆτα, ἔδειξε ὅτι τῆς ἀρέσει ἡ μουσικὴ καὶ φαινόταν χαρούμενη καὶ ζωηρή. Ὅταν, ὅμως, οἱ μουσικοὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν τὸ πένθιμο ἐμβατήριο τοῦ Γκουνώ, ἄρχισε νὰ στενοχωριέται καὶ στὸ τέλος νὰ οὐρλιάζῃ φοβισμένα.

Στὸν κροκόδειλο ἀρέσει ἰδιαιτέρως ἡ μουσική. Μόλις ἄκουσε τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας βγῆκε ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ στάθηκε γιὰ ν' ἀκούσῃ. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ μουσικὴ τοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ ποὺ ἀποχαυνώθηκε!

Τὰ ἔντομα γενικῶς, δὲν ἔδωσαν καμμιὰ προσοχὴ στὴ μουσική, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σκορπιὸ καὶ μερικὰ εἴδη ἀραχνῶν ποὺ ἐξεδήλωσαν χαρά.

Τὰ φείδια ἐπίσης δὲν αἰσθάνονται καμμιὰ συγκίνησι ὅταν ἀκοῦνε μουσική.

Τά... κουνούπια ἔχουν ἄλλα μουσικὰ γοῦστα! Τοὺς ἀρέσει ὁ θόρυβος παρὰ ἡ μουσική. Τὰ θηλυκὰ κουνούπια ἐν τούτοις δείχνουν ὅτι ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν μουσικὴ περισσότερο.

ΕΝΑ ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Ἡ ἀστυνομία τῆς Ν. Ὑόρκης, ἀφοῦ ἐφήρμοσε ὅλα τὰ συστήματα γιὰ νὰ ξεμπερδέψῃ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ τῶν γκάγκστερς, ἀλλὰ πάντα ἀπετύγχανε.

Κάποιος ἀστυνομικὸς ὅμως τώρα τελευταῖα εἶχε μιὰ ὑπέροχη ἔμπνευσι τὴν ὁποία ἐφήρμοσε μὲ ἐπιτυχίας, μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Λοιπόν, ἕνας ὅμιλος ἀπὸ πέντε τέτοιους ληστὰς μπῆκε ἕνα βραδάκι μέσα σὲ μιὰ χαρτοπαικτικὴ λέσχη καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ παίκτες ἦσαν ἀφοσιωμένοι στὸ παιχνίδι τους, ἐπρόβαλαν τὰ πιστόλια, πῆραν εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὶς τσέπες κι' ἔφυγαν.

Εὐτυχῶς ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη περνοῦσε ἕνας ἀστυνόμος τῆς περιφερείας μὲ πολιτικὰ ντυμένος, ὁ ὁποῖος κατάλαβε περίπου τί συνέβαινε ὅταν τοὺς εἶδε νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα καὶ νὰ μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητό τους.

Πῆρε λοιπὸν ἀμέσως ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, μάζεψε ἀπὸ τὸ δρόμο μερικοὺς ἀστυφύλακας ὅσους συναντοῦσε καὶ ἀνύποπτα κύκλωσε τ' αὐτοκίνητό τους καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς συλλάβῃ καὶ τοὺς πέντε.

Τότε γύρισε πίσω καὶ τοὺς ἔφερε μέσα στὴ λέσχη. Βρῆκε τοὺς παίκτας στενοχωρημένους ἀκόμα ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ τοὺς εἶχε συμβῆ.

Ἐκεῖνοι μόλις τοὺς εἶδαν, ἀναπήδησαν.

Τότε ὁ ἀστυνόμος τοὺς εἶπε:

—Κύριοι, ὁρίστε τὰ δολλάριά σας. Ἐγὼ μὲ τοὺς ἀστυφύλακάς μου πηγαίνομε στὸ μπουφὲ νὰ δροσιστοῦμε λιγάκι, στ' ἀναμεταξὺ ἐσεῖς πάρτε τὰ γκλόμπ καὶ κανονίστε τους, ἄφοβα. Κάντε τους ὅ,τι θέλετε, φτάνει νὰ μὴ σκοτώσετε κανένα τους.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὅταν ὁ ἀστυνόμος ἐγύρισε, ὅρθηκε χάμω στὸ πάτωμα πέντε κουρέλια.

Τοῦ ἑνὸς τοσδχαν σπάσει τὸ χέρι, τοῦ ἄλλου τὸ πόδι, ἄλλου ὁλόκληρη τὴ μασέλα καὶ τοῦ τελευταίου τοῦ εἶχαν βγάλει τὸ ἕνα μάτι.

—Πολὺ ὡραῖα, εἶπε ὁ ἀστυνόμος! Τώρα πᾶμε νὰ φᾶτε κι' ἀπὸ δύο-τρία χρόνια φυλακὴ κι' ἂν σᾶς ξαναρέσῃ, ξανακάντε το.

Πεννιὲς

—Ἡ Ἱσπανικὴ καὶ ἡ Ἰταλικὴ ὁμιλεῖται ἀπὸ 50 ἑκατομ. ἡ κάθεμιά.

—Σὲ μερικὰ τζάκια τῶν πλουσιόσπιτων στὴν Ἀγγλία καίνε χημικὰ κάρβουνα, καὶ τοῦτο διότι οἱ χρωματιστὲς φλόγες τους ὑποβάλλουν τὸ περιβάλλον τοῦ δωματίου.

—Οἱ μικροσκοπικότερες βίδες τοῦ κόσμου εἶνε αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς ὡρολογοποιούς.

—Ἡ κάθε μιὰ ἔχει διάμετρο ¼.000 τῆς ἴντσας καὶ 100.000 ἀπ' αὐτὲς χωροῦν μέσα σὲ μιὰ δακτυλίθρα.

—Οἱ γύφτοι στὴν Σερβία ὁσάκις θέλουν νὰ βεβαιωθοῦν γιὰ τὴν ἐνοχὴ σ' ἕνα ἔγκλημα ἑνὸς ἀνθρώπου, ρίχνουν μέσ' στὸ φαΐ του στάγόνες ἀπὸ τὸ αἷμα τους.

—Μὲ τὴν ἐνέργειά τους αὐτὴ πιστεύουν ὅτι ὁ ἔνοχος θὰ μιλήσῃ.

—Ἕνας ἐργατικὸς ἀπὸ τὴν πόλη Ἄλκιρα τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τριάντα χρόνια συνεχῶς κατώρθωνε καὶ ἀγόραζε τὸ ἴδιο Χριστουγεννιάτικο λαχεῖο μὲ τὸν ἀριθμὸν 7.139.

—Τὸ ἐπιτυχημένο καὶ γρήγορο ἄνοιγμα τῶν στρειδιῶν ἀπαιτεῖ κάποιαν εἰδικότητα.

—Τὸ ἐν λόγῳ ρεκὸρ τὸ κατέχει κάποιος εἰδικὸς ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος ἐργάζεται σὲ μιὰ ἐξοχικὴ μπυραρία—στὶς ὄχθες τοῦ Τάμεση.

—Σ' ἕνα μῆνα μόνον ἄνοιξε 1½ ἑκατ. στρείδια!

ΗΛΟΥ ΚΑΝΕΙ ΑΤΑΞΙΕΣ

ΚΙ' ΟΛΟΙ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΝ, ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ, ΓΕΛΟΥΝ ΔΥΟ ΩΡΕΣ

ΚΘΑΕ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ

ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΚΑΣ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

ORE

ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Τὸ σωματομετρικὸν σύστημα ORE, θετικόν, ἀλάνθαστον καὶ εὐκολονόητον καὶ δι' αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀγραμμάτους, οὐδεμίαν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ μέχρι τοῦδε σχολαστικὸν γεωμετρικὸν σύστημα, διδασκόμενον καθ' ἑκάστην παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ORE ρα σχέδια (SUR PATRON) ἀπὸ ἰδιόχειρα σχέδια (σκίτσα φορεμάτων **MODELE** ORE) ἐπὶ ἓν τρίμηνον συνεχῶς, ἐγγυᾶται διὰ τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τῆς μαθηματικῆς κοπτικῆς. Διὰ δὲ τὴν ραπτικὴν ἡ καθημερινὴ ἐξάσκησις εἰς τὰ ἐργαστήριά του ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ γυναικείων φορεμάτων τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἡ παρακολούθησις τῶν δοκιμῶν ἐπὶ τρεῖς μῆνας συνεχῶς εἶνε ἀρκετὰ διὰ νὰ σᾶς μάθουν καὶ τὸ πρακτικὸν μέρος, τὴν ραφὴν καὶ ἐφαρμογήν.

Δι' ὅσας γνωρίζουν τὴν ραπτικὴν ἀρκεῖ μόνον νὰ παρακολουθήσουν τὰ ἰδιαίτερα μαθήματα ἐπὶ 45 ἡμέρας, διαθέτουσαι μόνον 20 λεπτὰ τῆς ὥρας καθ' ἑκάστην. Ἡ Σχολὴ θὰ λειτουργήσῃ καθ' ὅλον τὸ θέρος ἄνευ διακοπῆς, μὲ τὰ αὐτὰ δίδακτρα.

ΛΑΪΚΑ 2.500 μετὰ διπλώματος.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ 3.000 μετὰ διπλώματος.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Λειτουργεῖ οἰκοτροφεῖον παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ του ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς κ. ORE. Ζητήσατε Κανονισμόν.

Πληροφορίαι καθ' ἑκάστην παρὰ τῷ ἰδίῳ κ. ORE.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ORE

ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 25

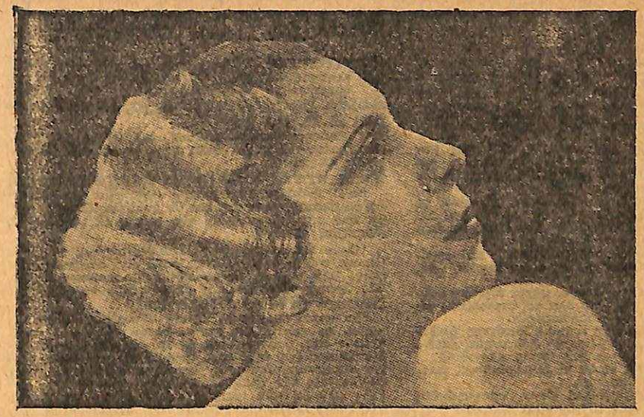

Μία κύμμωσις ἐξαντρὶκ τῶν ἐργαστηρίων μας κατάλληλος διὰ τὰ βράδια.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΠΟΛΥ

ΟΠΩΣ εἰς τὰς διαφόρους παθήσεις καταφεύγετε εἰς τὸν πλέον πεπειραμένον ἐπιστήμονα, ἔχετε ὑποχρέωσιν τὸ ἴδιο νὰ κάμετε καὶ διὰ τὸ ὡραιότερον σας στολίδι, τὰ μαλλιά.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ τεραστίαν πεῖραν, καθότι μέχρι σήμερον ἔχομεν ἐκτελέσει 15 χιλιάδας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

ΔΕΝ περιοριζόμεθα εἰς τὸ παλαιὸν σύστημα ἐργασίας, ἀλλὰ κάθε τρίμηνον ἀνανεώνομεν τόσον τὰς μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις μας, ὅσον καὶ φάρμακα μὲ ὅ,τι τελειότερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Κομμωτικὴ πρόοδος ΒΙΕΝΝΗΣ καὶ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Η ΑΓΡΥΠΝΟΣ παρακολούθησις καὶ προσοχὴ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, ἐγγυᾶται τὴν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μαλλιῶν σας.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΑΣ μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις μᾶς ἐπιτρέπουν ὅπως ἐντὸς 1 ὥρας ἐξέρχωνται ταυτοχρόνως ἓκ τῶν ἐργαστηρίων μας 10 ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Καὶ διὰ τὴν καλυτέραν ἐξυπηρέτησίν σας καὶ λόγῳ τοῦ μεγάλου κύκλου ἐργασιῶν κανονίζομεν τὰς κατωτέρω τιμάς.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ δι' ἠλεκτρισμοῦ δρ. 100
» » ἐξαντρὶκ » 125
» ἄνευ ἠλεκτρισμοῦ » 125

ΓΑΡΓΦΑΛΟΣ

Πατησίων - Χαλκοκονδύλη 20—Τηλ. 23.341

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΛΑΝΔΡΙΩ

ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΗΛΙΑ ΛΟΥΜΑΚΗ

Νέα Σμύρνη, Τετράγωνον 112 ἀριθ. 12

Ἐκτελοῦνται παντὸς εἴδους ἐργασίαι. Τοποθετοῦνται θερμάστραι, θερμοσύφωνες, ἀντλίαι λουτῆρες κ. τ. λ.

Ἰατρὸς	Ἰατρὸς
Ἀν. Μ. Σφακιανάκης	Χρῆστος Δρακάκης
Σωκράτους 30· Ἀθῆναι	Δερματικὰ· Ἀφροδίσια
Νοσήματα Ἐσωτερικὰ	Γυναικολογικὰ
Νοσήματα παίδων	Χαϊρίου 2· Ἀθῆναι

Βάφετε τὰ φορέματά σας μόνον μὲ τὶς χρωστικὲς Γερμανικὲς βαφὲς Arti

ΔΕΛΤΙΟΝ
τοῦ Β' διβλίου
Κρατῆτε τὸ παρὸν ἀνελλιπῶς

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας μας νὰ μὴν ἀνυπομονοῦνε γιὰ τὴν μὴ δημοσίευσι τῶν ἐγκριθέντων, γιατὶ νὰ εἶνε βέβαιοι, ὅτι ὅλα τὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους.

Ἡ προσπάθειά μας εἶνε νὰ λάβουν κι' αὐτοὶ τὴ θέσι τους μιὰ μέρα στὶς ἐσωτερικὲς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ νὰ ἀναδειχθοῦν ὁ καθένας σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία του.

Κάτι ἄλλο ποὺ μέχρι σήμερα ζητᾶμε καὶ περιμένομε ἀπὸ τοὺς συνεργάτας μας εἶνε: λιγάκι ζωή, λιγάκι δρᾶσι.

Ἡ «Ἀτλαντὶς», ὅπως βλέπετε, μέχρι σήμερα στάθηκε στὸ ὕψος της, πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ περιοδικά, τόσο στὴν ὕλη, ὅσο καὶ στὴν κυκλοφορία.

Δὲν βλέπει ὅμως ἀπὸ σᾶς καμμιὰ ἰδιαίτερη δρᾶσι στὴν ἐπαρχία ἡ ἐδῶ, δὲν βλέπει τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ δείχνετε γιὰ ἕνα τέτοιο περιοδικό.

Μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι σεῖς εἶσθε οἱ ἀντιπρόσωποί μας, τὰ στελέχη μας στὴν ἐπαρχία.

Ἀπὸ σᾶς λοιπὸν περιμένομε ἔργα, προπαγάνδα, ζωή, δρᾶσι. Δρᾶσι νεανικὴ καὶ ἀνταξία πρὸς τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς.

Στεῖλτε μας τὶς φωτογραφίες σας νὰ λάβετε τὰ δελτία ταυτότητος (2 φωτογραφίες καὶ 5 δρχ.), τὰ ὁποῖα σᾶς εἶνε ἀπαραίτητα.

Σχηματίσετε ὁμάδες προπαγάνδας καὶ διαδόσεως.

Γίνετε οἱ ἀνταποκριτές, οἱ πυρῆνες τῆς πνευματικῆς ἐνισχύσεως στὴν περιφέρειά σας.

Μὴ βαρυώσαστε νὰ γράφετε, τὰ γράμματά σας δὲν μᾶς κουράζουν. Ἴσα - ἴσα, μᾶς δίνουν ζωὴ καὶ μᾶς εὐχαριστοῦν.

Λοιπόν! Περιμένομε!

ΗΡΑΚΛΗ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗ, Δράμα. Μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ κάνωμε τὰ παράπονά μας. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰς ὑποδείξεις καὶ ἐλπίζομε νὰ ἔχωμε ὅλη τὴν ὑποστήριξί σας. Στεῖλτε τὶς φωτογραφίες καὶ 5 δρ. νὰ σᾶς στείλωμε τὴν ταυτότητα ἀνταποκριτοῦ.

ΜΑΚΗ ΒΥΣΗ, Γαλαξείδι. Ἡ φωτογραφία πολὺ μικρὰ καὶ ἀκαταλλήλη, στεῖλτε μιὰ ἄλλη κάπως μεγάλη, κεφάλι. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς ἐνέργειές σας. Στεῖλτε μας φωτογραφίες γιὰ νὰ σᾶς στείλωμε ταυτότητα ἀνταποκριτοῦ.

ΝΩΤΗ ΞΑΝΘΗ, Ἐνταῦθα. Στέλνετε ταχτικὰ καὶ περάστε νὰ σᾶς γνωρίσουμε.

Ν. ΔΑΝΙΗΛΙΔΗ, Θεσσαλονίκη. Γράψατε στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολή, Ἐθνικὸν Θέατρον, γιὰ νὰ σᾶς δώσουν σχετικὲς πληροφορίες.

Σ. Τ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ. Μερικὰ ἀπὸ τὰ σκίτσα σας εἶνε καλά, ἀλλὰ δὲ βγαίνουν σὲ κλισέ, νὰ τὰ σχεδιάζετε μὲ μελάνι τῆς πέννας ἢ κραγιόνι μαῦρο.

Κ. Ι. Α. Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους.

Φ. ΑΡΒ. Πάτρας. Ὁ κ. Σίσυφος ἀπεχώρησε καὶ δὲν μοῦ ἐγνώρισε τὴν λῆψιν τῆς ἐπιστολῆς. Στεῖλτε μας ἀντίγραφο.

Θ. ΜΑΚΡΗΝ. Μπορεῖτε μονάχα καὶ μὲ τὴν ἐπίδειξι τῶν φύλλων νὰ πάρετε τὸ βιβλίο χωρὶς νὰ τὸ κόψετε.

Φ. ΛΑΧΗΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὑπόδειξι.

Κ. ΛΙΑΚΑΚΗΝ, Γύθειον. Ὑπομονή! Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Β. ΛΙΑΓΚΟΝ, Ἰωάννινα. Στεῖλτε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δρ. νὰ σᾶς στείλωμε ταυτότητα. Σκληρὸς δὲν φαίνεται ὁ ἀρχισυντάκτης, ἀλλὰ λογικός. Ἂν ἐνεκρίθη, μὴν ἀμφιβάλετε ὅτι θὰ δημοσιευθῇ.

ΑΔ. ΞΥΝΟΓΑΛΑΝ. Ἐλάβαμε. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ν. Α. Β. Ἐνταῦθα. Ὑπάρχουν σχετικὰ βιβλία εἰκαὶ. Τελευταίως ἔχει ἐκδώσει ἕνα ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Ν. Βασιλείου στὴν ὁδὸ Σταδίου.

ΕΥΔ. Β. Ἐνταῦθα. Ἐλάβαμε.

Γ. ΨΑΡΑΚΗΝ. Θὰ δημοσιευθῇ.

ΓΕΩΡΓΟΒΡΕΤΑΚΟΝ. Μὴν ἀνυπομονῆτε, ὅλα τὰ ἐγκεκριμένα θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους.

Α. Δ. Ζ. Χολαργόν. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα.

Σ. Α. καὶ Λ. Α. Εὐχαριστοῦμε.

ΝΙΝΑ Χ. Θὰ δημοσιευθῇ.

ΡΑΚΗΝ Θ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΝ, Λέρκυρα. Στεῖλτε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δρ. νὰ στείλωμε ταυτότητα. Νὰ δίνετε παραγγελία στὸ Πρακτορεῖο νὰ σᾶς τὰ φέρνῃ. Σᾶς παρακαλοῦμε ἐπιθλέψατε αὐτὸ τὸ ζήτημα προσωπικῶς.

ΧΡ. ΘΑΝΟΝ. Κέρκυρα. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

ΓΟΥΣ. ΜΕΡΜΗΓΚΑΝ, Λεβίδιον. Ἐλάβαμε. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Χ. Κ. Κ. Ἡ μία εἶνε καλή. Θὰ δημοσιευτῇ.

Ι. ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ. Ἡ μία θὰ δημοσιευτῇ. Στεῖλτε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δρ. νὰ σᾶς στείλωμε ταυτότητα ἀνταποκριτοῦ.

Ρ. Γ. Ἐνταῦθα. Ἐστάλη.

Κ. ΤΖΩΡΤΖΑΤΟΝ. Ἀδύνατον. Θὰ πάρῃ τὴ σειρά του.

ΚΩΣΤΑΣ ΕΡΓΑΣ, Καρδίτσα. Στεῖλτε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δρ. νὰ σᾶς στείλωμε ταυτότητα ἀνταποκριτοῦ. Θὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία. Γιὰ τὴ «Φάρσα» θὰ ἀπαντήσω στὸ προσεχές.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΜΑΚΑΡΙΟΝ, Κόνιτσα. Ἐλάβαμε. Ἡ καταλληλοτέρα θὰ δημοσιευθῇ. Στεῖλτε 2 φωτογραφίας καὶ 5 δρ. νὰ σᾶς στείλωμε ταυτότητά σας ἀνταποκριτοῦ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ συμβουλίου τῶν ἰατρῶν μας

ΕΡΓΟΔΗΓΟΝ, Συκωνίαν. — Διὰ τὴν πρώτην κατάστασιν, ἥτις σᾶς στενοχωρεῖ λαμβάνεται 3 ἡμερησίως, πρὸ φαγητοῦ ἓν τῶν κάτωθι

Acide borique pulv o,30, Pouc l cachet E.F. No 30

καθ' ἑκάστην πρωΐαν νήστεις, ἐπὶ 10 ἡμέρας ἐντὸς φλυτζανίου τοῦ καφὲ γάλακτος χλιαροῦ, ἀνὰ 10 σταγόνας ἐκ τοῦ:

Te n ure d' iode [pour usage interne[

Μετὰ ἑκάστην δεκαήμερον θεραπείαν νὰ κάμετε ἑβδομαδιαίας διακοπὰς καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνετε. Ταῦτα ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς καλῆς ἐκ μέρους τοῦ στομάχου ἀντοχῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ πυώδη ἐξανθήματα τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ προσώπου σας, αὐτὰ εἶνε σταφυλοκοκκίασις, ὑπὸ μορφὴν θηλακιτίδων, ἢ συκώσεως κ.λ.π. Ὡς ἄριστον θεραπευτικὸν μέσον σᾶς συνιστῶμεν τὸ:

Baume divine «Dothinol»

Πρόκειται περὶ ὅλως εἰδικῆς ἀλοιφῆς, ἥτις τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς ἐπίδρασιν, τόσον κατὰ τὴν περίπτωσίν σας, ὅσον καὶ εἰς ἄλλας δερματοπαθείας καὶ διαπυήσεις (ὡς ἐκζέματα, ἄτονα ἕλκη, δοθιήνας, χρόνια συρίγγια, κικισμούς, ἐγκαύματα, ραγάδας κλπ.) ὀφείλει εἰς τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν σύνθεσίν της, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῶν νεωτέρων συστατικῶν τῆς βιολογικῆς καὶ ὀργανικῆς χημείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ ζωϊκῶν καὶ κυρίως φυτικῶν οὐσιῶν, ἀδιαφιλονικήτου θεραπευτικῆς ἀξίας.

Τὸ μεταχειρίζεσθε ὡς ἑξῆς: Μὲ ἕνα τσιμπιδάκι, βγάζετε πρῶτον τὶς γυρισμένες τρίχες, κατόπιν πλένετε τὸ πάσχον μέρος μὲ ὀλίγο καθαρὸν χαμομηλόνερο, στεγνώνετε, ἐπιθρέχετε διὰ διαλύσεως καθαροῦ οἰνοπνεύματος 1 πρὸς 1 καὶ ἀφοῦ στεγνωθῇ ἐπιθέτετε τὴν ἀλοιφήν. Ἂν ἡ πάθησίς σας παρὰ πάντα ταῦτα ἐπιμένῃ, κάμετε καὶ αὐθαιμοθεραπείαν.

ΕΝΑΝ ΧΑΜΕΝΟΝ. — Δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι σεῖς ἀποκλειστικῶς φταῖτε γιὰ τὴν κατάντια σας. Εἶνε γεγονός, ὅτι τὰ ἄτομα ὡς ὑμεῖς, ἔχουσι μίαν πλήρη ἀνισορροπίαν τοῦ φυτικοῦ νευρικοῦ συστήματος των, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ εὐερεθιστικότης των καὶ κυρίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν γεννητικὴν αὐτῶν σφαῖραν. Ἡ ἰσορρόπησις μεταξὺ συμπαθητικοῦ καὶ παρασυμπαθητικοῦ νευρικοῦ αὐτῶν συστήματος, ἀποτελεῖ τὴν πρώτην μέριμναν τοῦ ἰατροῦ ἐπὶ τοιαύτης φύσεως ψυχονευρωτικῶν καταστάσεων, αἱ ὁποῖαι κυρίως ἐγκαθίστανται, κατὰ εἰς τοὺς ἄνδρας, ὅσον καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν 50 ἐτῶν. Ὥστε ἡμεῖς θὰ σᾶς βοηθήσωμεν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως καὶ ἔχομεν ἄριστον φάρμακον εἰς τὴν διάθεσίν μας, τὴν:

Nevroserine

ἀπὸ τὴν ὁποίαν λαμβάνετε πρωΐαν, μεσημέριαν καὶ ἑσπέραν ἀνὰ ἓν κοχλιάριον γλυκοῦ, πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἀλλά, φίλε μου, χρειάζεται νὰ ζήσετε καὶ κάπως φυσιολογικώτερα, νὰ ζήσετε τὴν ἡλικίαν σας, ὅπως λέγομεν. Ἡ φύσις σᾶς προκαλεῖ καὶ διὰ νὰ σᾶς εὐεργετήσῃ καὶ διὰ νὰ σᾶς τέρψῃ. Τί κάθεσθε; Μὴ ἀφήνετε νὰ χάνεται εἰς τὴν μπουγάδαν ὅ,τι ὁ νεαρὸς ὀργανισμός σας παράγει τόσον ἀφθόνως.

Μ. Μ. Μ., Φάρσαλα. — Τὸ νόημά σας εἶνε ἀδύνατον νὰ διαγνωσθῇ ἐκ τοῦ μακρόθεν. Καταφύγετε ἀμέσως εἰς ἰατρόν, κάμετε δὲ ἀπαραιτήτως καὶ μίαν ἐξέτασιν αἵματος κατὰ

Wasserman

ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ. — Πρόκειται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα περὶ ἐκζεματικῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μία λογικὴ δίαιτα, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ κυριαρχοῦν τὰ φροῦτα, τὰ χόρτα καὶ τὸ γάλα, ἀσφαλῶς πολὺ θὰ ὠφελήσῃ. Ἀκόμη καταφύγετε εἰς ἰατρὸν καὶ κάμετε αὐθαιμοθεραπείαν. Τοπικῶς μεταχειρισθῆτε τό:

Baume divine «Dothinol»

εἰς ἐλαφρὰς ἐπαλείψεις, μετὰ προηγουμένην καλὴν πλύσιν διὰ πιτυροὔχου ὕδατος.

Ι. Κ. Χ., Θεσσαλονίκην. — Ἐφαρμόσατε τὰς ὁδηγίας μας, τὰς ὁποίας δίδομεν πρὸς «Κ. Χ. Κ.», Θεσσαλονίκην, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9 φύλλον τῆς «Ἀτλαντίδος».

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΤΟΥ

ΚΑΤΟΛ

ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΕΣ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ ΜΑΡΚΑΝ

ΚΑΤΟΛ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΟΙΟΥΤΟΤΡΟΠΩΣ ΥΠΝΟΝ ΗΣΥΧΟΝ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ! ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρήγορα ἄσπρα καὶ γυαλιστερὰ δόντια ἀρχίσετε νὰ τὰ βουρτσίζετε μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ, ἐπὶ ξηρᾶς φήκτρας.

Θὰ ἰδῆτε πόσο γρήγορα ἀποκτοῦν μιὰ θαυμασία λευκότητα. τὰ δὲ οὐλα σας ἐξυγειαίνονται τελείως.
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὠμορφαίνει τὰ δόντια σας τόσον ὅσον καμία ἄλλη ὀδοντόκρεμα.
Θὰ δῆτε ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα τὰ δόντια σας θὰ γίνουν κατὰ πολλὰς ἀποχρώσεις λευκότερα.
Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερα τὴν ὀδοντόκρεμαν

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Exercise

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ